

การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชาย
ในนวนิยายเรื่อง คุณหมูป่าภูiharีย์ ของ ปราปต์
กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera
A Comparison of Writing Methods and Reflection of the Male Homosexual
Group in the Male Homosexual Novel Named
The Miracle of Teddy Bear of Prab and
What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera

นายพัฒนเศรษฐ์ สุนทรเกษตร
นางสาวปานิสรา เจียโกโคกรวด

รายงานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565
พฤศจิกายน 2565

การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชาย
ในนวนิยายเรื่อง คุณหมูป่าภูiharีย์ ของ ปราปต์
กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera
A Comparison of Writing Methods and Reflection of the Male Homosexual
Group in the Male Homosexual Novel Named
The Miracle of Teddy Bear of Prab and
What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera

นายพัฒนเศรษฐ์ สุนทรเกษตร
นางสาวปานิสรา แจ็กโคกรวด

รายงานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565
พฤศจิกายน 2565

ชื่องานวิจัย การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

ผู้ทำวิจัย นายพัฒนเศรษฐ์ สุนทรเกษตร
นางสาวปาณิสรา เจียกโคกกรวด

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ปี พ.ศ. 2565

อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ดร. หทัยวรรณ มณีวงษ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งนวนิยายชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาวิเคราะห์เอกสาร และการวิเคราะห์ เนื้อหาของนวนิยาย โดยการอ่านพิจารณาแบบตีความ แล้วสรุปเนื้อหา เปรียบเทียบตามกรอบ ความคิดการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชาย ของนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีการแต่งในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ มีการวาง โครงเรื่องที่ซับซ้อนน่าติดตาม การสร้างตัวละครที่มีความสมจริง การสร้างฉากและสถานที่ที่มีความหลากหลาย มีการสะท้อนภาพสังคมได้หลากหลายแง่มุม ผู้เขียนมีการสอดแทรกทัศนคติของตนเองลงไปในงานเขียนด้านสังคมประวัติศาสตร์และการเมือง โดยใช้รูปแบบการนำเสนอนวนิยาย โดยการประยุกต์การเล่าแบบนิทานญี่ปุ่นผสมผสานกับแฟนตาซีตามจินตนาการของผู้เขียน ส่วนนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีกลวิธีในการนำเสนอโครงเรื่องแบบเรียบง่าย การสร้างตัวละครที่มีลักษณะคล้ายกับคนในสังคมอเมริกา การใช้ฉากและสถานที่ภายในเรื่องมีความสมจริง และเอกลักษณ์ของผู้แต่งคือการสอดแทรกสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับความนิยมเข้ามาอยู่ภายในเรื่องผ่านบทบรรยาย และบทสนทนาได้อย่างแนบเนียน ส่งผลให้บรรยากาศภายในเรื่องมีสีสันมากขึ้น เรื่องราวที่เกิดขึ้นอาศัยความรักของตัวละครในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

ในส่วนภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ ได้สะท้อน ภาพสังคมของสังคมไทยดังนี้ 1. ด้านสถาบันครอบครัวของไทยผู้ที่ป็นหัวหน้าครอบครัวมีอิทธิพล สูงสุดต่อการแสดงออกทางด้านความคิดและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัว 2. ด้านสถาบัน สังคมมีการสะท้อนให้เห็นความเป็นสังคมแบบอนุรักษนิยมมากกว่าแนวคิดสมัยใหม่ซึ่งส่งผล ในการยอมรับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ 3. ด้านความเชื่อและศาสนาสังคมไทยยังมีการยึดติดกับขนบวัฒนธรรมความเชื่อดั้งเดิมในเรื่องมุมมองในการตัดสินกลุ่มคนชายรักชาย ที่มีอิทธิพลมาจากขนบธรรมเนียมเรื่องเพศแบบเก่า 4. ด้านสถาบันการศึกษามีสภาพแวดล้อมภายใน

โรงเรียนที่มีการปกปิดรสนิยมทางเพศของตนเองอันมีปัจจัยพื้นฐานมาจากครอบครัว นอกจากนี้ในนวนิยายยังมีการกล่าวถึงประเด็นต่างๆ นอกเหนือจากขอบเขตที่กำหนดเพิ่มเติม ได้แก่ ภาพสะท้อนอาชีพกับเพศ ภาพสะท้อนของกฎหมายในสังคม ภาพสะท้อนของการเมืองการปกครอง และในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ได้สะท้อนภาพของสังคมสหรัฐอเมริกาพบว่า 1. ด้านสถาบันครอบครัวมีการให้อิสระในการดำเนินชีวิตของสมาชิกในครอบครัว เป็นครอบครัวในรูปแบบประชาธิปไตย 2. ด้านสถาบันทางสังคมมีการพัฒนาทัศนคติที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในเชิงบวก และการปฏิบัติต่อสมาชิกในสังคมทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่จำกัดเพศ 3. ด้านความเชื่อ และศาสนามีการเปลี่ยนแปลงความเชื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา 4. ด้านสถาบันการศึกษาแสดงให้เห็นความสามารถในการแสดงออกรสนิยมทางเพศได้อย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตามพบว่ายังมีคนบางกลุ่มที่ยังไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศเช่นเดียวกับสังคมไทย

คำสำคัญ : กลวิธีการการแต่ง, ภาพสะท้อน, นวนิยายชายรักชาย, ความหลากหลายทางเพศ

คณะมนุษยศาสตร์

และศึกษาศาสตร์

Term Paper Title	A Comparison of Writing Methods and Reflection of the Male Homosexual Group in the Male Homosexual Novel Named The Miracle of Teddy bear of Prab and What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera
Author	Mr. Phatthanaset Soonthornkaset and MissPanisara Chiakkhokkrud
B.Ed.	Thai
Year	2022
Term Paper Advisor	Dr. Hataiwan Maneewong

Abstract

The research aimed to Comparison of Writing Methods and Reflection of the Male Homosexual Group in the Male Homosexual Novel Named The Miracle of Teddy bear of Prab and What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera, By qualitative research. Study method through analyze documents and the content of novels by reading, considering as the interpreting and summarize. Comparison according to the conceptual analysis of writing methods and Reflection of the Male Homosexual Group in the Male Homosexual Novel Named The Miracle of Teddy Bear of Prab and What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera.

The results of the study found that writing methods in The Miracle of Teddy Bear of Prab has a complex plot, the characters are realistic, there are various settings, and reflects society in many ways. The author inserts his own views into his novel about social, historical and political, presented by applying Japanese storytelling style with fantasy through the author's imagination. In the novel named What if it's us of Baecky Albertalli and Adam Silvera has a normal plot, characters that resemble people in American society, realistic settings and the author's identity is insert many popular elements within the writing through narration and dialogue that makes the ambiance in story lively. The story takes place through the love of two characters from the beginning to end.

Reflection of the Male Homosexual Group in reflecting the social image in The Miracle of Teddy Bear of Prab: 1. Thai family institutions, the head of the family have the greatest influence on members' expressions of ideas and expressions. 2. Social institutions reflect a more conservative society than modern ideas that effects to acceptance of people in sexual diversities group. 3. Beliefs and Religions, Thai society

still adheres to traditional beliefs and cultures that have been around for a long time about image of Male homosexual group that influenced by old traditions of sex.

4. Educational institutions, there is a school environment in which Thai society conceals their own sexual orientation which has basic factors from family. In addition, the novel also discusses issues beyond the specified scope: Reflections of career and gender, reflection of the law in society reflection of politics and governance. While the novel named What if it's us of Baecy Albertalli and Adam Silvera showed society of the United States: 1. Family institution in which members are free to live, that's a democratic family. 2. Social institutions, positive attitudes towards people in sexual diversities group and equal treatment of all members of society regardless of gender. 3. Beliefs and Religions have changed beliefs to suit the social conditions that are constantly evolving. 4. Educational institutions, shows the ability to express sexual orientation openly. However, it was found that there are still some groups of people who do not accept gender diversity as in Thai society.

Keywords: Writing methods, Reflection, Male Homosexual Novel, Gender diversity

คณะมนุษยศาสตร์

และศึกษาศาสตร์

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจาก ดร. ททัยวรรณ มณีวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษา
งานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่
อย่างดียิ่ง จนวิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครราชสีมาที่ให้โอกาสในการจัดทำ วิทยานิพนธ์ และพัฒนางานวิจัยการเปรียบเทียบ
กลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ
What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ช่วย
ตรวจงานวิจัย พร้อมให้คำแนะนำ ความคิดเห็น และแนะนำแนวทางการแก้ปัญหาต่าง ๆ อันเป็น
ประโยชน์สำหรับการทำวิจัย ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ซึ่งส่งผลให้งานวิจัยนี้
สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

พัฒนเศรษฐ์ สุนทรเกษตร
ปาณิสรา เจียกโคกกรวด
พฤศจิกายน 2565

คณะมนุษยศาสตร์

และสังคมศาสตร์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
สารบัญตาราง.....	(6)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย.....	10
ความหมายของนวนิยาย.....	10
องค์ประกอบของนวนิยาย.....	11
ประเภทของนวนิยาย.....	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย.....	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง คุณหมื่นปาฏิหาริย์ ของปราปต์.....	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera.....	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่ง.....	27
กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot).....	28
กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character).....	30
กลวิธีการนำเสนอแก่นเรื่อง (Theme).....	33
กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting).....	34
กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View).....	36
กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language).....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดภาพสะท้อน.....	39
แนวคิดปิตาธิปไตย(Patriarchy) ของ Kata Millet.....	39
แนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม.....	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย.....	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดภาพสะท้อน.....	50
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	52
การสำรวจและรวบรวมข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
การเปรียบเทียบข้อมูล.....	53
การนำเสนอข้อมูล.....	54
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยายเรื่อง คุณหมิ ปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Albertalli และ Adam Silvera.....	55
กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)	56
กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character).....	70
กลวิธีการนำเสนอแก่นเรื่อง (Theme).....	88
กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting).....	91
กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View).....	109
กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)	111
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Albertalli และ Adam Silvera.....	126
ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว.....	127
ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม.....	132
ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา.....	136
ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา.....	139
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	143
สรุปผลการวิจัย.....	143
อภิปรายผล.....	151
ข้อเสนอแนะ.....	153
บรรณานุกรม.....	155
ประวัติย่อผู้ทำวิจัย.....	162

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการวางโครงเรื่อง.....	144
2 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละคร.....	146
3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่.....	147
4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของ ผู้แต่งและการใช้ภาษา.....	148
5 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย.....	149

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตที่มีความหลากหลายทางเพศ มักได้รับการดูถูกเหยียดหยามว่ามีความผิดปกติทางจิตใจ โรคจิตวิกลจริต ไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม ต้องได้รับการรักษา ทำให้ต้องปกปิดและซ่อนเร้นพฤติกรรมหรือรสนิยมทางเพศของตนเอง เนื่องจากในสังคมนั้นถูกตีกรอบด้วยบรรทัดฐานทางสังคมหรือ วัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อความคิดของคนในสังคมส่วนมาก ถึงกระทั่งมีการออกกฎหมายควบคุมและลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ดังจะเห็นได้จากการกล่าวถึงพระองค์เจ้าไกรสร กรมหลวงรักษัรณเรศ ในพระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3 ของ เจ้าพระยาทิพากรวงศ์ (2504, น. 132 - 136) ความว่า

“...ทรงขัดเคืองกรมหลวงรักษัรณเรศว่า ทรงพระกรุณาชุบเลี้ยงให้เป็นผู้ใหญ่ เป็นที่ไว้วางใจพระราชหฤทัยต่างพระเนตรพระกรรณก็ไม่ตั้งอยู่ในความยุติธรรมกดขี่ทักหาญถ้อยความผิด ๆ อย่างนี้คงมีหลายเรื่องมาแล้ว... ตั้งแต่เล่นละครเข้าแล้ว ก็ไม่ได้บรรทมข้างในด้วยหม่อมห้ามเลย บรรทมอยู่แต่ที่เก้งข้างห้อง พระโรงด้วยพวกละคร จึงรับสั่งให้พวกละครมาแยกใต้ถุน ใต้ความว่าเป็นสวาทไม่ถึงชำเราแต่เอามือเจ้าละครและมือห่านกำคูดฐานด้วยกันทั้งสองฝ่าย ให้สำเร็จภาวะธาตุเคลื่อนพร้อมกันเป็นแต่เท่านั้น... จึงโปรดให้ถอดเสียจากกรมหลวง ให้เรียนว่าหม่อมไกรสร ลงพระราชอาญาแล้วให้ไปสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทร์ที่วัดปทุมคงคา ...”

อย่างไรก็ตามเพศทางเลือกไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ผ่านมา แต่มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลจากหลักฐานทางพระพุทธศาสนาที่อ้างว่าเป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับเพศกฤตยา อาชวานิกกุล (2554, น.6) กล่าวว่า จากคัมภีร์ปฐมมูลมุขีเกี่ยวกับการกำเนิดของมนุษย์และการสร้างโลกของชาวล้านนาที่ปรากฏเรื่องราวของกะเทยตามคำตรัสพระพุทธเจ้าว่า

“โลกประกอบด้วยไปด้วยสามเพศ: ผู้ชาย ผู้หญิง และนปุงสกะหรือคนสองเพศ (กะเทย) แม้ว่าสรีระทั้งสามนี้จะเกิดขึ้นกับบริบทของคู่ตรงข้าม เพศทั้งสามลักษณะนี้ก็เป็นศูนย์กลางและพื้นฐานต่อการกำเนิดมนุษยชาติ”

กะเทยในตำนานจัดเป็นมนุษย์จำพวกหนึ่งที่อาจมีร่างกายเป็นชายหรือเป็นหญิง และยังมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในสมัยถัดมาอีกหลายชิ้นทั้งงานจิตรกรรม หรือลายลักษณ์อักษร ที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นมีอยู่ในทุกยุค ทุกสมัย หากแต่เขาเหล่านั้นไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเนื่องจากคนส่วนมากยึดถือตามรูปลักษณะภายนอกที่ตรงตามธรรมชาติเท่านั้น และเชื่อว่ามนุษย์มีเพียงสองเพศ คือ หญิงกับชายเท่านั้นที่จะเกิดมาคู่กัน ปัจจุบันสังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากในหลายด้าน การรับอิทธิพลและวัฒนธรรมจากต่างพื้นที่ทำให้ความคิด

ของคนในสังคมเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นอันเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศกล้าเปิดเผยตัวตนมากกว่าในอดีต เห็นได้จาก ซิรา ทองกระจาย (2562, น.13) กล่าวว่า “จากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การรักเพศเดียวกันเริ่มถูกตีความใหม่และกลายเป็นประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพ และสิทธิมนุษยชนเมื่อนานาอารยะประเทศเริ่มมีการตื่นตัวเรื่องสิทธิเสรีภาพ อิสระภาพ และความเป็นประชาธิปไตย ในสหรัฐอเมริกาเกิดเหตุการณ์จลาจลที่เรียกว่า Stonewall Riots โดยกลุ่มนักเคลื่อนไหวสิทธิความหลากหลายทางเพศกับตำรวจ ณ กรุงนิวยอร์ก ในวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 1969 ซึ่งการเคลื่อนไหวได้กลายเป็นเหตุการณ์ สัญลักษณ์ของการต่อสู้เพื่อความเสมอภาคทางเพศที่กระจายทั่วสหรัฐอเมริกา ถือเป็นจะเริ่มต้นการเรียกร้องสิทธิของกลุ่มความหลากหลายทางเพศ” สังคมไทยที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตกซึ่งมีการยอมรับเรื่องเพศทางเลือกกันอย่างแพร่หลายมากขึ้น รวมถึงในชาติตะวันตกมีการตรากฎหมายคุ้มครองและมอบสิทธิต่าง ๆ ให้กับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศเท่าเทียมกันกับชายและหญิงโดยเสมอภาคกันในความเป็นมนุษย์ แต่ในสังคมไทยยังมีบุคคลบางกลุ่มที่ไม่ยอมรับกับความหลากหลายที่เปลี่ยนแปลงไปตามโลกาภิวัตน์ และปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายด้าน จึงทำให้กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศยังมีข้อจำกัดบางส่วนในการดำรงชีวิตที่ไม่ได้มีสิทธิเทียบเท่าชายและหญิงเช่นเดียวกับชาติตะวันตก แม้ว่าประเทศไทยจะยังไม่ได้ออกกฎหมายรับรองกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศอย่างเต็มที่แต่ก็ให้อิสระแก่สื่อมวลชนทุกแขนง ในการแสดงออกเรื่องราวของกลุ่มคนดังกล่าวได้ ทำให้ผู้ที่ได้รับสารมีความเข้าใจและยอมรับกลุ่มคนเหล่านี้มากยิ่งขึ้น

สื่ออุตสาหกรรมบันเทิงประเภทชายรักชายมีการเติบโตขึ้นและพัฒนาอย่างรวดเร็ว แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการผลิตสื่อออกมาเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ สังคมไทยยังคงไม่ได้ออมรับในความหลากหลายทางเพศมากเท่าใดนัก แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล (2561: ออนไลน์) ได้เผยแพร่ข้อมูลของนักวิจัยด้านที่กล่าวว่า ประเทศจีนเอเชียเป็นหนึ่งในหลายพื้นที่ที่รอบโลกที่มีการเคลื่อนไหวเพื่อความเท่าเทียมทางเพศสภาพ และเห็นความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในหลายประเทศ แต่ก็ยังมีอีกหลายความคิดเห็นโต้แย้งว่าความหลากหลายทางเพศเป็นแนวคิด “ตะวันตก” หรือขัดต่อ “วัฒนธรรมอันดีงาม” ของชาวเอเชีย ข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงสาเหตุที่ประเทศในภูมิภาคเอเชียยังไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศมากนัก เพราะส่วนใหญ่เชื่อมั่นว่าขัดต่อความเชื่อศาสนา และจารีตที่ถูกส่งต่อกันมาตั้งแต่สมัยก่อน ซึ่งตรงกันข้ามกับประเทศตะวันตกที่มีระบอบการปกครองประเทศแบบประชาธิปไตยเสรีนิยม ซึ่งมีการเคารพและบังคับใช้กฎหมายที่คุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างเท่าเทียมกัน รวมไปถึงคนในสังคมส่วนใหญ่เคารพและไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น มีการให้เกียรติกันและกันทั้งในด้านความคิด ความเชื่อ และการดำเนินชีวิต จึงทำให้การแสดงออกของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมีอิสระมากกว่าในประเทศเอเชีย ไม่มีการถูกจารีต ประเพณี และทัศนคติส่วนบุคคลมากดทับเอาไว้

ขณะที่ปัจจุบันมีกระแสนิยมชายรักชายเพิ่มมากขึ้น ปรากฏให้เห็นผ่านงานประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร ซีรีส์ และนวนิยายบนแพลตฟอร์มต่าง ๆ ซึ่งประเทศที่เป็นฐานลูกค้าใน

อุตสาหกรรมบันเทิงประเภทนี้ คือประเทศจีน และไต้หวัน คิว วรศิลป์มนตรี (2563: ออนไลน์) ได้อธิบายเกี่ยวกับกระแสนิยมชายรักชายและได้ให้ข้อคิดในบทภาพยนตร์เรื่องรักแห่งสยาม ปีพุทธศักราช 2550 ว่าเป็นหนังไทยเรื่องแรกที่ครองใจชาวจีนจนทำให้มีการผลิตคำบรรยายภาษาจีนขึ้น นับได้ว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องแรก ๆ ที่เปิดตลาดให้กับสื่อบันเทิงประเภทชายรักชายของไทย และมีการเขียนเป็นนวนิยายเพิ่มขึ้นในภายหลัง เหตุผลหลักที่ทำให้ซีรีส์วายของไทยได้รับความนิยมจากประเทศอื่นในเอเชีย นั้นเป็นเพราะหากเทียบกันแล้วประเทศไทยมีความเปิดกว้างในเรื่องของความหลากหลายทางเพศมากกว่า ช่วงปีพุทธศักราช 2560 - ปัจจุบัน ประเทศไทยได้มีการผลิตสื่อบันเทิงประเภทนี้ออกมาจำนวนมากจากนวนิยายชื่อดังที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านจากในและต่างประเทศ เช่น พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง - Sotus The Series (2560), ด้ายแดง - Until We Meet Again (2562), เพราะเรารู้กัน - Together The Series (2563) เป็นต้น

นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากชาวตะวันตกเป็นเรื่องราวเสมือนจริงมากกว่านิทาน ถ่ายทอดจากจินตนาการของผู้แต่ง มีลักษณะการแต่งเป็นร้อยแก้ว ต่างจากวรรณกรรมไทยดั้งเดิมที่ส่วนมากจะเป็นบทกวีต่าง ๆ ที่มีฉันทลักษณ์ นวนิยายมีการพัฒนารูปแบบการนำเสนอเรื่องราวของปुरुชนทั่วไปมาเรื่อย ๆ โดยในอดีตจะนิยมนำเสนอเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครระหว่างชายและหญิง ภายหลังมีการพัฒนารูปแบบการนำเสนอความสัมพันธ์ที่หลากหลายรูปแบบมากขึ้นตามอิทธิพลของสังคมโลก จึงเกิดเป็นนวนิยายแนวชายรักชายขึ้น ดังที่ อรวรรณ วิชญวรรรกุล (2559, น.3) กล่าวว่า นวนิยายไทยแนวชายรักชายมีมาตั้งแต่ครั้งสมัยอดีต โดยพบนวนิยายแนวนี้ครั้งแรกในปี พ.ศ.2513 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวของตัวละครชายกับตัวละครอื่นทั้งที่เป็นชายรักชาย หรือตัวละครที่มีรสนิยมทางเพศผิดปกติ โดยนักเขียนมุ่งเน้นที่จะนำเสนอภาพของ การปิดบังตัวตนที่แท้จริงของชายรักชาย การคงสถานภาพทางสังคม รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศที่มีความรุนแรง แสดงให้เห็นถึงมุมมองทางสังคมในสมัยนั้นด้วย ซึ่งนักเขียนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นพยายามแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมนี้ซึ่งผิดแผกจากคนทั่วไปที่มีมาอย่างไร มีแรงผลักดันอย่างไรในการเกิดการฝ่าฝืนหรือเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานจากสังคม แตกต่างจากยุคปัจจุบันมีนวนิยายแนวชายรักชายเพิ่มขึ้นหลายเรื่องในระยะเวลาไม่นานโดยที่ผู้เขียนแต่ละคนมีการใช้สำนวนและเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครที่เปิดเผยมากขึ้น และได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น ทำให้ชีวิตของตัวละครดูเป็นคนธรรมดาไม่ได้ผิดแปลกจากคนอื่นในสังคมอีกต่อไป

วรรณกรรมจัดเป็นเครื่องมือที่ใช้สะท้อนความคิด ทศนคติ และสภาพสังคมในแต่ละยุคสมัยได้อย่างดี เพราะผู้แต่งแต่ละคนนอกจากจะมีความสามารถและเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการสร้างสรรค์เรื่องราวแล้ว ยังมีปัจจัยทางด้านสังคม ประสบการณ์ ระดับการศึกษา ทศนคติ เพศ อายุ รวมไปถึงความเชื่อและแนวคิดที่บุคคลหนึ่งที่ยึดถือต่างกัน ส่งผลให้งานเขียนสะท้อนออกมาในมุมมองที่ต่างกัน จากงานวิจัย สุพิศ เอื้องชะชะ (2560, น.127) ได้ศึกษาภาพสะท้อนสังคมจากเรื่องสั้น และได้ข้อสรุปว่า วรรณกรรมกับสังคมไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เนื่องจากสังคมและวรรณกรรมย่อม

อาศัยเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นวัตถุดิบโดยผู้เขียนมักสะท้อนและถ่ายทอดเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหว ความคิด ความรู้สึก ออกมาในรูปของวรรณกรรมอย่างมีศิลปะ จากข้อสรุปดังกล่าว ทำให้เห็นว่าไม่ว่าผู้อ่านจะนำวรรณกรรมมาศึกษาในยุคใด วรรณกรรมนั้นย่อมสะท้อนภาพสังคม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เพราะโดยปกติแล้ววรรณกรรมจะต้องมีการกล่าวถึงการดำเนินชีวิตของคนใน สังคมอยู่แล้ว

กลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวในนวนิยายนั้นจะช่วยให้เรื่องราวมีความโดดเด่น น่าติดตามมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ ความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาได้ อย่างแนบเนียน และมีความรู้สึกคล้อยตามเรื่องราว ตลอดจนการได้รับมุมมองแง่คิดจากนวนิยาย เรื่องนั้น โดยกลวิธีมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความถนัดและมุมมองของผู้แต่ง จนพัฒนา กลายเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวผู้เขียนที่สามารถสร้างดึงดูดความสนใจให้ผู้อ่านติดตามผลงาน การเขียนเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น จากงานวิจัยของ วรรณนะ หนูหมื่น (2552, น.8) ได้ศึกษานวนิยายชาย รักชายในประเด็น เรื่องกลวิธีการแต่งและทัศนคติของนักเขียนต่อปัญหาของมนุษย์ และคุณค่าของ ชีวิตในบริบททางสังคม วัฒนธรรมไทย พบว่า นักเขียนที่เป็นเพศชายจะมีมุมมองในการสร้างตัว ละครที่แตกต่างจากเพศหญิง กล่าวคือ นักเขียนชายจะมีทัศนคติของแนวคิด “การเกิดมาเป็น” ในขณะที่นักเขียนหญิงจะมีทัศนคติ ในมุมมองของตัวละครที่มีพฤติกรรมชายรักชาย ย่อม “มีสาเหตุ ของการเป็นชายรักชาย” เช่น สาเหตุ ทางจิตวิทยา หรือทางสภาพแวดล้อม ซึ่งแม้นักเขียนผู้หญิง ดังกล่าวจะต้องการนำเสนอตัวละครที่เป็น ชายรักชาย ทว่า ก็พบว่านักเขียนผู้หญิงจะให้ความสนใจ ในตัวละครผู้หญิงที่ต้องแบกรับความเป็นชายรักชายของตัวละครชายรักชาย ทำให้รูปแบบของ เนื้อเรื่องมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลาย ดังนั้นจึงทำให้ปัจจุบันเกิดเกิดความนิยมอ่านนวนิยาย ชายรักชายเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้นักเขียนนวนิยายประเภทอื่นมีความสนใจและหันมาเขียน นวนิยายชายรักชายเพิ่มขึ้นแต่ยังคงเทคนิคการเขียนนวนิยายในแนวทางของตนเองไว้อยู่ เรื่องราว ของนวนิยายชายรักชายในปัจจุบันจึงมีความน่าสนใจและแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

จากแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับวรรณกรรมและกระแสนิยมชายรักชายข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ ศึกษาและเปรียบเทียบภาพสะท้อนความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรมต่าง ๆ ของประเทศไทย และประเทศตะวันตก ในวรรณกรรมประเภทนวนิยายผ่านกลวิธีการแต่ง นวนิยายเรื่องคุณหมิ ปาฏิหาริย์ เป็นผลงานลำดับที่ 3 ที่ถูกนำมาสร้างเป็นละครถัดจาก เรื่อง กาหลมหารทีก ทางช่อง one31 และดวงแบบนี้ไม่มีจู๋ ทางช่อง 3 โดยนามปากกา ปราปต์ หรือนายชัยรัตน์ พิพัฒนาปราปต์ นักเขียนมากฝีมือและขึ้นชื่อเรื่องการสร้างประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นภายในเรื่องได้อย่างซับซ้อนและ น่าติดตาม อีกทั้งปราปต์ยังได้รับรางวัลนายอินทร์อวอร์ด ประเภทนวนิยายหมวดสืบสวนสอบสวน ประจำปีพุทธศักราช 2557 จากเรื่อง กาหลมหารทีก อีกด้วย นอกเหนือจากความสามารถและ เอกลักษณ์ของตัวผู้แต่งแล้ว ในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ยังมีการสะท้อนถึงเพศวิถีชายรักชายผ่าน ตัวละครเอก ณัฐ - เต้าหู้ ถือได้ว่าเป็นงานที่สะท้อนสังคมไทยได้ออกมาอย่างแนบเนียนกับเนื้อเรื่องที่ สอดแทรกทั้งสาระความรู้ด้านประวัติศาสตร์และประเด็นการยอมรับกลุ่มคนที่มีความหลากหลาย

ทางเพศในสังคมไทย หลังจากได้รับการตีพิมพ์ก็เกิดกระแสตอบรับอย่างดี งานเขียนถูกแปลภาษาเป็นภาษาไทยได้หวั่น และพม่า ทำให้ได้รับความนิยมทั้งในและต่างประเทศจนนำไปสู่การสร้างละครโทรทัศน์ช่อง 3 อีกด้วย

นวนิยายชายรักชายของต่างประเทศที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาคือเรื่อง What if it's us จากประเทศสหรัฐอเมริกา ผลงานการประพันธ์ร่วมของสองนักเขียนชื่อดัง Becky Albertali เจ้าของผลงาน “Love Simon อีเมลล์ลับฉบับไซมอน” ซึ่งเป็นนวนิยายชายรักชายที่ได้รับความนิยมจนถูกนำไปสร้างภาพยนตร์ และ Adam Silvera เจ้าของผลงาน “They Both Die at the End” นวนิยายที่ถูกแนะนำในวงการนักอ่านนวนิยายชายรักชายอย่างกว้างขวาง ผลงานเรื่อง What if it's us มีความน่าสนใจในรูปแบบของการเล่าเรื่องที่มีผู้แต่งทั้งสองท่านได้ถ่ายทอดผ่านตัวละครหลักทั้งสองตัว โดย Becky Albertali เล่าตัวตนของตนเองผ่านตัวละครที่ชื่อเบน และ Adam Silvera เล่าผ่านตัวละครที่มีชื่อว่าอาร์เธอร์ รูปแบบการเล่าเรื่องดังกล่าวเปรียบเสมือนภาพสะท้อนตัวตนและมุมมองของนักเขียนที่มีต่อความรักของกลุ่มคนชายรักชาย และเป็นกรเล่าเรื่องที่สลับมุมมองของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจตัวละครทั้งสองตัวไปพร้อมกัน จึงเป็นอีกหนึ่งความน่าสนใจในนวนิยายเรื่องนี้ อีกทั้งผู้แต่งพยายามถ่ายทอดตัวละครที่เป็นกลุ่มคนชายรักชายให้ออกมาอย่างธรรมดา ไม่ต่างจากเพศอื่น ๆ ที่พบเห็นทั่วไปในสังคม เพื่อเป็นการสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มคนเพศดังกล่าว มีวิถีชีวิตที่เหมือนกับคนปกติทั่วไป ซึ่งทั้งสองเรื่องของผู้วิจัยได้หยิบมาศึกษานั้น เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชาย พบว่ามีทั้งส่วนที่เหมือนและแตกต่างกัน แต่ที่เห็นความต่างได้อย่างชัดเจนคือบริบททางสังคมของแต่ละประเทศมีมุมมอง ทศนคติต่อเพศวิถีดังกล่าว อันเป็นผลมาจากปัจจัยที่ต่างกัน

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมื่นปาฏิหาริย์ ของปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertali และ Adam Silvera โดยยึดแนวการวิจารณ์นวนิยาย - เรื่องสั้นของ ธัญญา สังขะพันธานนท์ และเลือกศึกษาแนวคิด ปิตาธิปไตย (Patriarchy) ของ Kata Millet ร่วมกับแนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคมเพื่อนำไปช่วยอธิบายเกี่ยวกับภาพสะท้อนของสังคม จากนั้นนำไปเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนและแตกต่างทางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทยและประเทศตะวันตกที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ และสร้างความเข้าใจ ส่งเสริมการเคารพสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกทางเพศอย่างเท่าเทียม

วัตถุประสงค์

ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera
2. เพื่อเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ความสำคัญของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายใน นวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมีความสำคัญของการวิจัย ดังนี้

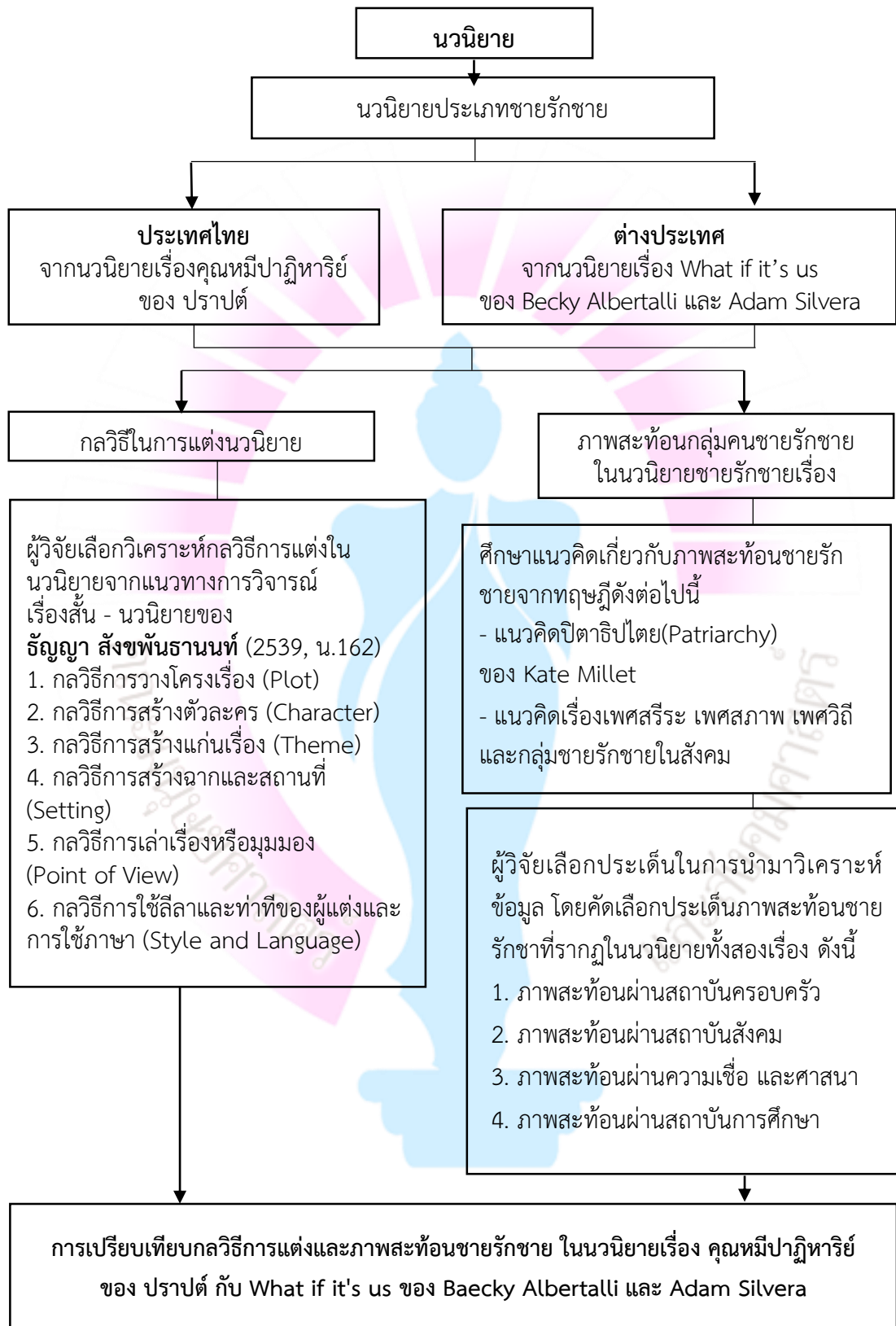
1. ทำให้ทราบการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยายเรื่องคุณหมี่ปาฏิหาริย์ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera
2. ทำให้ทราบการเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่องคุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับWhat if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ขอบเขตการศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายใน นวนิยาย คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมีขอบเขตการศึกษาของการวิจัย ดังนี้

1. คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ผู้แต่ง ปราปต์ พิมพ์ครั้งที่ 1 สำนักพิมพ์บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด ปีที่พิมพ์ พ.ศ. 2562
2. What if it's us ผู้แต่ง Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้แปล Tulip สำนักพิมพ์ เอเวอร์รอย พิมพ์ครั้งที่ 1 ปีที่พิมพ์ พ.ศ. 2562

กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

นวนิยายชายรักชาย หมายถึง บทประพันธ์ร้อยแก้วขนาดยาว ที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง โดยสมมติตัวละคร เป็นแบบกลุ่มเพศชายรักชาย กลุ่มรักร่วมเพศ ให้เป็นตัวละครเพื่อให้เกิดความสมจริง

ภาพสะท้อน หมายถึง ลักษณะหรือสภาวะของสังคม ซึ่งปรากฏใน ภาพยนตร์ไทยดังนี้

ด้านลักษณะของคน หมายถึง บุคลิกภายนอก และบุคลิกภายใน

ด้านวิถีชีวิต หมายถึง การดำเนินชีวิต ทั้งในด้านการกินอยู่ การประกอบอาชีพ การเมืองการปกครอง ตลอดจนความเชื่อ

ด้านทัศนคติ หมายถึง ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนแนวโน้มในการประเมินคุณค่า และการแสดงออกต่อสิ่งของบุคคล

กลวิธีการแต่ง หมายถึง วิธีการที่ผู้แต่งสร้างนำมาใช้ในการถ่ายทอดความนึกคิดในวรรณกรรมโดยอาศัยการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ การใช้ภาษา และบทสนทนา ทำให้งานเขียนมีลักษณะเฉพาะ

ความหลากหลายทางเพศ หมายถึง กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งซึ่งที่มีอัตลักษณ์ทางเพศหรือรสนิยมทางเพศที่แตกต่างไปจากคนส่วนใหญ่ในสังคม สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. กลุ่มที่มีความหลากหลายด้านอัตลักษณ์ทางเพศ คนที่มีเพศที่ปรากฏทางร่างกายกับจิตใจไม่ตรงกัน เช่น ร่างกายเกิดมาเป็นผู้ชาย แต่จิตใจรู้สึกว่าเป็นผู้หญิง
2. กลุ่มที่มีความหลากหลายด้านรสนิยมทางเพศ คนเราแต่ละคนสามารถมีความรู้สึกรัก รู้สึกดึงดูด หรือมีอารมณ์ทางเพศต่อกันในลักษณะที่หลากหลายได้ มีทั้งรักเพศตรงข้าม รักเพศเดียวกัน รักทั้งสองเพศ หรือไม่มีความรู้สึกทางเพศต่อเพศใดเลยก็ได้
3. กลุ่มที่มีความหลากหลายด้านการแสดงออกทางเพศ เป็นการแสดงออกภายนอกของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจถูกตีความตามบริบทของสังคมนั้น ๆ ว่าเป็นเพศนั้นเพศนี้ เช่น คนที่ไว้ผมยาวสวมกระโปรงต้องเป็นผู้หญิง ฯลฯ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย
 - 1.1 ความหมายของนวนิยาย
 - 1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย
 - 1.3 ประเภทของนวนิยาย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของปราปต์
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่ง
 - 5.1 กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)
 - 5.2 กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)
 - 5.3 กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)
 - 5.4 กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)
 - 5.5 กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)
 - 5.6 กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดภาพสะท้อน
 - 6.1 แนวคิดปิตาธิปไตย(Patriarchy) ของ Kate Millet
 - 6.2 แนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อน

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย

1.1 ความหมายของนวนิยาย

มีนักวิชาการหลายท่านได้อธิบายความหมายของนวนิยาย ไว้ดังนี้

ธวัช ปุณโณทก (2527, น.87) ให้ความหมายนวนิยายว่า “นวนิยาย เป็นโครงเรื่องจำลองจากชีวิตจริง สามารถแสดงให้เห็น เหตุผลที่ปรุงแต่งชีวิตนั้นขึ้นจากความจริง และมีการวิเคราะห์พฤติกรรมตามหลักจิตวิทยา”

เปลื้อง ณ นคร (2535, น.191) นวนิยาย หมายถึง เรื่องราวที่มีพฤติกรรมต่อเนื่องกัน เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สมมุติแต่งขึ้น แต่อาจมีมูลความจริงแฝงอยู่ก็ได้ไม่กำหนดตัวละครมีความยาวตั้งแต่ 40,000 คำขึ้นไป ความมุ่งหมายเพื่อความเพลิดเพลิน แต่บางครั้งนักเขียนก็ใช้เป็นเครื่องมือเย้ยหยันเสียดแทง แนะนำสั่งสอนหรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองและหลักธรรมต่าง ๆ

วิรุศ โสภวงค์ (2544) กล่าวว่า นวนิยาย หมายถึง เรื่องที่ประพันธ์ขึ้นจากผู้เขียนมีการนำเสนอเรื่องราวผ่านตัวหนังสือ และพรรณนาเสมือนตัวละครมีชีวิต โดยมีการใช้คำที่เป็นธรรมชาติอย่างบทสนทนาเข้ามาเสริมในการเล่าเรื่อง มีการผูกเรื่องให้ดูสมจริงโดยอาศัยเค้าโครงความจริงหรือสิ่งที่เกิดขึ้นของชีวิตมนุษย์ มีการสอดแทรกเหตุการณ์จริงบางอย่างไว้ ทั้งยังมีวิธีการเล่าเรื่องอย่างมีศิลปะ เลือกกลั่นกรองเฉพาะเหตุการณ์ที่เหมาะสมแก่เรื่อง ทำให้เรื่องมีลักษณะสมจริง

วิบูลย์วรรณ มุสิกะนุเคราะห์ (2549, น.214-215) ให้ความหมายนวนิยายว่า “นวนิยายคือวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนสมมุติเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นแต่อาจมีความจริงบางส่วนแฝงอยู่ด้วย”

จารวี บัวชม (2558, น.16) ให้คำจำกัดความนวนิยายว่า เป็นวรรณกรรมร้อยแก้วที่นักเขียนได้แต่งหรือสมมุติขึ้น โดยมีความยาวพอประมาณมีโครงเรื่องเหตุการณ์และตัวละครที่ได้จำลองมาจากชีวิตจริงมีความมุ่งหมายเพื่อความเพลิดเพลิน แต่บางทีก็สอดแทรกข้อคิด คำแนะนำสั่งสอนหรือแนวคิดในเรื่องต่าง ๆ ผ่านเรื่องราวเนื้อหาของนวนิยาย

วิภา กงกะนันท์ (2540, น.3-4) กล่าวว่า นักวิชาการของตะวันตกที่กล่าวถึงนวนิยายในฐานะที่เป็นศาสตร์อย่างหนึ่งมีอยู่หลายคนทั้งชาวยุโรปและอเมริกัน เช่น Georg Lukacs ใน The Theory of the Novel (Berlin, 1920) E.M. Forster ใน Aspects of the Novel (Great Britain, 1927) Thomas Wolfe ใน The Story of a Novel (New York, 1936) และ Ian Watt ใน The Rise of the Novel (Great Britain, 1957) แต่ผู้ที่อธิบายศาสตร์แห่งนวนิยายให้เข้าใจได้ดีกว่าผู้อื่น คือ E.M. Forster ซึ่งกล่าวว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่งที่ควรมีความยาวไม่น้อยกว่า 50,000 คำ ซึ่งผู้แต่งใช้สร้างเรื่องราวที่สมมุติขึ้นให้ดูเป็นเรื่องจริงหรือเหมือนเรื่องจริง บทประพันธ์ที่ E.M. Forster ถือว่าเป็นนวนิยายชิ้นครูคือ War and Peace ของ Leo Tolstoy,

The Brothers Karamazov ของ Dostoyevsky และ A la recherche du temps perdu ของ Marcel Proust

จากการศึกษาสรุปความหมายของนวนิยายได้ว่า นวนิยาย หมายถึง วรรณกรรมร้อยแก้วที่ได้รับอิทธิพลจากชาติตะวันตก ผู้แต่งสมมุติขึ้นโดยการดำเนินเรื่องมีเหตุการณ์คล้ายกับชีวิตจริง มีวิธีการเล่าอย่างมีศิลปะสอดแทรกข้อคิด คำสั่งสอนหรือทัศนคติผ่านเนื้อหา เนื้อเรื่องมีความยาวพอประมาณ

1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

มีนักวิชาการได้ทำการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบของนวนิยาย ไว้ดังนี้

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น.100 -112) กล่าวถึงส่วนประกอบสำคัญ 6 ประการ คือ

- 1) แก่นเรื่อง คือ ทัศนคติของผู้แต่งที่มีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการ จะสื่อให้ผู้อ่าน
- 2) โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์ชุดหนึ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน คือ กลวิธีการเชื่อมโยงเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในเรื่องให้ดำเนินต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราว อย่างมีเหตุผลตั้งแต่ต้นไปจนถึงจุดจบของเรื่อง และให้เกิดผลตามมาความมุ่งหวังของผู้แต่ง จะมีส่วนประกอบ ดังนี้ การเปิดเรื่อง การผูกปม การทวนเรื่อง จุดสุดยอด การคลายปม การปิดเรื่อง
- 3) ตัวละคร ตัวละครคือบุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่อง คือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง หรือผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง
- 4) บทสนทนา คือ คำพูดของตัวละครที่ใช้โต้ตอบกันในเรื่อง
- 5) ฉาก คือ สถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่องด้วย เพื่อบอกให้ทราบว่าตัวละครกำลังแสดงบทบาทในชีวิตของเขาในสิ่งแวดล้อมอย่างไร
- 6) บรรยากาศ คือ ที่ทำหรือทัศนคติของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามผู้แต่งจะชักพาไป เช่น เศร้าหมอง กราดเกรี้ยว ขมขื่น เยาะหยัน หรือขบขัน เป็นต้น นั่นคือ ในส่วนขององค์ประกอบของนวนิยายนั้นได้แบ่งองค์ประกอบโดยได้ใช้เป็นแนวคิดในการวิเคราะห์นวนิยายในด้านต่าง ๆ คือ แนวเรื่อง แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา

วรรณะรัตน์ ไชยวงศ์ (2550, น.11-14) ที่สรุปองค์ประกอบของนวนิยายไว้ทั้งหมด 6 ประการดังนี้

1. เนื้อเรื่อง (story) หมายถึง เนื้อหาของเรื่อง จุดมุ่งหมายอันเป็นแก่นของเรื่อง (Theme) และสาระสำคัญของเรื่อง รวมถึงการสมเหตุสมผลในการดำเนินเรื่องอีกด้วย เนื้อเรื่องนวนิยายปัจจุบันมักจะกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ แปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและสภาพชีวิตของประชาชน ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดและปรัชญาซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดและเหตุผลน่าสนใจ โดยปกติแล้วเนื้อเรื่องและจุดมุ่งหมายของผู้แต่งสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืน ในการเสนอเนื้อเรื่องที่ตีนั้นผู้เขียนต้องมีกลวิธีในการดำเนินเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องด้วยกลวิธีต่างๆ เช่น การใช้สัญลักษณ์ (Symbols) การเล่าเรื่องเปรียบเทียบ (Allegory) หรือใช้วิธียั่วเยาะเสียดสี (Satire) หรือใช้กลวิธีเยาะเย้ยแดกดัน (Irony) นอกจากนี้การดำเนินเรื่องต้องสมจริง ในการเสนอแนวคิดอันเป็นแก่น

ของเรื่องนั้นผู้เขียนได้มีกลวิธีเสนอในลักษณะต่างๆกัน โดยวิธีผ่านพฤติกรรมของตัวละคร หรือวิธีให้ตัวละครถกเถียงโต้แย้งกัน ไม่เพียงแต่เท่านั้น การรู้จักเก็บจำบางตอนและเปิดเผยบางตอนก็เป็น การดำเนินเรื่องที่มีส่วนช่วยให้ผู้อ่านฉงนและติดตามอยากรู้อยากเห็นไม่น้อย ซึ่งจะเป็นผลให้เกิด ความพึงพอใจแก่ผู้อ่านเมื่อตอนปิดเรื่อง (Ending) เนื้อเรื่องของนวนิยายมีความสัมพันธ์กับกลวิธีการ ดำเนินเรื่อง (Technique) อยู่ไม่น้อย กล่าวคือ เนื้อเรื่องดีแต่กลวิธีการดำเนินเรื่องไม่ดี ก็ไม่อาจจะทำให้นวนิยายเรื่องนั้นได้รับความสำเร็จตามเป้าหมาย

2. ฉาก (Setting) คือ มโนภาพที่ผู้เขียน ได้แสดงออกมาสู่ผู้อ่านด้วยคำพูด และ เป็นการสร้างเงื่อนไข เหตุการณ์ให้เข้าใจแก่ผู้อ่าน เป็นการปูพื้นฐานของการดำเนินเรื่อง อีกด้วย ในการสร้างฉากของเรื่องผู้เขียนจะสร้างในลักษณะต่าง ๆ กัน และย่อมกลมกลืนกับเนื้อเรื่องของ นวนิยายในตอนที่กำลังถึงเรื่องกลมกลืนกับสภาพชีวิตของตัวละครในเรื่อง ได้แก่ ฉากแสดงธรรมชาติที่ สมบูรณ์ ฉากที่แสดงสภาพของสังคมที่ถูกกดดัน ความแห้งแล้ง ความอดอยากยากจน และความ ทุรกันดาร ซึ่งฉากต่างๆ เหล่านี้ อันปรากฏในท้องเรื่องจะสัมพันธ์กับบทบาทของตัวละครพฤติกรรม และคำพูดของตัวละครอย่างกลมกลืน การสร้างฉากในเนื้อเรื่องนวนิยายไม่เพียงแต่จะเป็นการสร้าง เงื่อนไข สร้างเหตุการณ์แก่ผู้อ่านเท่านั้น ยังสามารถที่จะเร้าเร้าใจตักต้อนใจของผู้อ่านให้เข้าถึงบทบาทของ ตัวละคร เหตุการณ์ การขัดแย้งในเนื้อเรื่องอย่างดียิ่งอีกด้วย ฉะนั้นการสร้างฉากมีส่วนช่วยใน การดำเนินเรื่องของนวนิยายให้ไปสู่เป้าหมายอยู่ไม่น้อย

3. การลำดับเรื่อง (Plot) คือ โครงเรื่องที่ผู้เขียนได้วางไว้ ซึ่งลำดับเหตุการณ์ของ เนื้อเรื่องไว้โดยผู้เขียนตั้งใจว่าจะเสนอตอนใดก่อนหลัง ซึ่งบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามลำดับเวลา ปฏิทิน ผู้เขียนอาจจะจำไว้ก่อน และนำมาเปิดเผยภายหลังเพื่อสร้างความฉงนให้แก่ผู้อ่านได้ (การเล่นย้อนหลัง) นอกจากนี้การลำดับเรื่องนั้นต้องมีความสัมพันธ์กับฉาก เหตุการณ์ สถานที่ อย่างกลมกลืนอีกด้วย ฉะนั้นการลำดับเรื่องนี้ นักเขียนแต่ละคนอาจจะมียุทธวิธี ไม่เหมือนกัน บางคนมีวิธีสร้างเหตุการณ์ให้ซับซ้อนซ้อนเงื่อนแล้วนำไปเปิดเผย เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องอย่าง ระทึก แต่บางท่านอาจจะดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาได้ดีกว่าการซ่อนเร้นปิดงำ แต่อย่างไรก็ตาม การลำดับเรื่องต้องขึ้นอยู่กับกลวิธีการดำเนินเรื่อง (Technique) ของนักเขียนนั้นๆ อีกด้วย ซึ่งแต่ละ ท่านมีกลวิธี ไม่เหมือนกัน

4. ความคิดเห็นของผู้แต่ง (Point of View) เป็นความเห็นหรือปรัชญาของผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องแทรกอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร หรือคำพูดของตัวละคร ในการเสนอความคิดเห็น หรือแนวคิดนี้ ผู้แต่งจะไม่เสนอออกมาโดยตรง มักจะสอดแทรกซ่อนเร้นอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร ที่เป็นตัวเอกของเรื่อง ซึ่งผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดแนวคิดเหล่านั้นมาสู่ผู้อ่านโดยผ่าน ตัวละคร ฉะนั้นจึงมีปัญหว่าผู้อ่านจะจับประเด็นสำคัญของแนวคิดเหล่านั้นได้ดี เพียงไร หรือผู้เขียน สามารถเสนอแนวคิดเหล่านั้น ได้เด่นชัดหรือไม่ แต่การเสนอแนวคิดเห็นโดยไม่ซ่อนงำนั้นผู้เขียน ไม่นิยมทำกัน ส่วนใหญ่จะเสนอแนวคิดอย่างซ่อนเร้นแต่แสดงให้เห็นชัด หรือเน้นให้เห็นชัดใน

การปิดงานั้นๆ ซึ่งเหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับท่วงทำนองการเขียน (Style) ว่าผู้เขียนนั้นมีกลวิธีดำเนินเรื่องได้แยบยลเพียงไร

5. การสร้างตัวละคร (Characters) นวนิยายหรือนิทานในสมัยแรก ๆ นิยมสร้างตัวละครที่เป็นแบบ Idealism ผู้เขียนมักจะสร้างตัวละครจากบุคคลที่มีฐานะสูงส่งในสังคม เช่น ผู้ดี เศรษฐี รวมถึงเชื้อพระวงศ์ หรือกษัตริย์ ต่อมาภายหลังนิยมสร้างตัวละครที่เป็น Realism คือ สามัญชนตามที่ปรากฏในชีวิตจริง ๆ ของสังคม ตัวละครเอกและตัวร้ายบางครั้งก็มีบทบาทสำคัญเท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นการสร้างตัวละครมีบทบาทอย่างสมจริงตามฐานะของสังคมแห่งตัวละครนั้นๆ การสร้างตัวละครที่นิยมกันในปัจจุบันมี 5 แบบ

5.1 การสร้างตัวละครแบบพิมพ์เดียวกัน (Stereo Types) เป็นตัวละครที่เป็นแบบตัวของเรื่องพฤติกรรมเป็นมาตรฐานถอดมาจากชีวิตจริง เป็นภาพคนจริงๆ ในสังคมนั้นๆ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกเป็นบุคลิกของบุคคลในสังคม

5.2 การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม (Stock Characters) มีลักษณะการสร้างตัวแบบอุดมการณ์ ซึ่งอาจจะเลียนแบบมาจากวีรบุรุษ บุคลิกของตัวละครเป็นแบบจินตนิยม คือ ไกลจากสังคมปัจจุบันมาก

5.3 การสร้างตัวละครแบบนิทานเปรียบเทียบ หรือสัญลักษณ์ (Allegorical And Symbolical Characters) การสร้างตัวละครแบบนี้มักจะพบในวรรณกรรมประเภทบทประพันธ์ และนวนิยายประเภท Modernize คือ นวนิยาย ที่มีได้มีแนวคิดเป็นไปตามที่เคยมีอยู่ แต่มีรูปแบบและแนวคิดที่แปลกใหม่ออกไป หรือ อาจจะมีรูปแบบเก่าหลายๆ แบบเคล้าคลปะปนกันได้ โดยไม่มีลักษณะใดเด่นกว่า คือ มีทั้งส่วนที่เป็นคลาสสิก และโรแมนติกปนกัน เป็นต้น

5.4 การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ (Full-Dimensional Characters) คือ ตัวละครที่มีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา

5.5 การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล (The Permanence and Universality of Characters) ตัวละครประเภทนี้ย่อมมีลักษณะพื้นฐานธรรมชาติเพราะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้กาลเวลาจะล่วงเลยไปนานเพียงไร ตัวละครนั้นก็ยังมีนิสัย ความประพฤติ การพูดจา และบุคลิกอื่นๆ คงที่ ผู้เขียนนวนิยายเรื่องใหม่แต่ให้ตัวละครเดิมเป็นตัวแสดงพฤติกรรม คือ เปลี่ยนฉาก เปลี่ยนเนื้อเรื่อง แต่ยังใช้ตัวละครเดิม มีบุคลิกภาพเดิม ส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคลิกของตัวละครที่เป็นที่คุ้นเคยกับคนอ่าน

5.6 การปิดเรื่อง (Ending) ในการเขียนนวนิยายถึงแม้ว่าจะไม่เน้นการปิดเรื่องมากเหมือนเรื่องสั้นก็ตาม แต่ก็พบว่าในการเสอนนวนิยายปัจจุบันนี้ นักเขียนได้มีกลวิธีการจบเรื่องที่แปลก สร้างความฉงนหรือคาดไม่ถึงแก่ผู้อ่านอยู่มาก ไม่นิยมจบเรื่องปิดแบบสันติสุขเพียงแนวเดียวในการปิดท้ายเรื่องในปัจจุบันของนวนิยายนิยมปิดเรื่องกันหลายแบบ ดังนี้

5.6.1 การปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย (Surprise Ending) หรือเรียกว่าปิดเรื่องแบบหักมุม (Twist Ending) ซึ่งนิยมกันมาก เพราะให้ความแปลกใหม่แก่ผู้อ่าน

5.6.2 การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) คือ การจบเรื่องแบบผิดหวังหรือความล้มเหลวในชีวิต หรือการสูญเสีย เช่น เรื่อง "เขาชื่อกานต์"

5.6.3 การปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (Happy Ending) เป็นการจบแบบสมหวังสันติสุขของตัวละคร

5.6.4 การปิดเรื่องแบบเป็นจริงในชีวิต (Realistic Ending) เป็นการจบเรื่องแบบสมจริงและไม่ปิดเรื่องโดยเด็ดขาด ปล่อยให้ผู้อ่านคิดต่อเอง

จารวี บัวชม (2558, น.16-18) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญของนวนิยายออกเป็น 7 องค์ประกอบ ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot) คือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องเป็นเหตุผลต่อกัน โดยมีความขัดแย้งที่ก่อให้เกิดการต่อสู้ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างน่าสนใจและน่าติดตาม แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (man against man) หมายถึง ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ตัวเอกกับตัวละครอื่น ๆ เช่น ความขัดแย้งทางพฤติกรรมที่ไม่ลงรอยกัน ความขัดแย้งทางความคิด และอุดมการณ์ที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (man against environment) หมายถึง ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ตัวเอกกับสภาพแวดล้อมที่ตนเองอาศัยอยู่ ได้แก่ สภาพภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียม ประเพณี สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่ผันแปรหรือแม้แต่สิ่งที่เรียกว่าโชคชะตาฟ้าลิขิต ก็ถือเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมทั้งสิ้น และความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (man against himself) หมายถึง ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ตัวเอกกับความรู้สึกที่สับสน ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตนเองทำให้ลังเลใจในเรื่องต่าง ๆ จนกลายเป็นความรู้สึกขัดแย้งในตนเองจนยากที่จะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป

โครงเรื่องของนวนิยายยังมีอีก 2 ชนิด ได้แก่ โครงเรื่องใหญ่ (main plot) คือ แนวที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้เรื่องดำเนินไปต้องมีการพูดเรื่องให้ซับซ้อนและคลี่คลายเงื่อนไขในตอนจบ และโครงเรื่องย่อย (sub plot) คือ เรื่องที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่า แต่เป็นส่วนที่เพิ่มความสนุกสนานแก่เรื่อง ฉะนั้นในนวนิยายเรื่องหนึ่งอาจมีโครงเรื่องย่อยหลายโครงเรื่อง ซึ่งจากโครงเรื่องก็จะมี การนำเสนอแก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก ความคิดเห็นและทำนองการแต่งของผู้ประพันธ์ติดตามมา

2. แก่นเรื่อง (Theme) คือ แนวคิดสำคัญของเรื่องและผู้แต่งต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบ ประกอบด้วย ความคิดของทั้งเรื่อง เรียกว่า แนวคิดเอก (Major Theme) และความคิดบางตอนของเรื่อง เรียกว่า แนวคิดรอง (Minor Theme)

3. ตัวละคร (Character) คือ ผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องหรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่างๆในเรื่อง ตัวละครนับเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครเรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ ตัวละครของนวนิยายมี 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครเอก (the major character) ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องโดยตลอดหรือเป็นศูนย์กลางของเรื่อง และตัวละครประกอบหรือตัวละครย่อย (the minor character) คือ ตัวละคร

ซึ่งมีบทบาทในฐานะเป็นสารประกอบของการดำเนินเรื่องเท่านั้น แต่ก็ต้องมีส่วนช่วยเสริมเนื้อเรื่องและตัวละครสำคัญให้เด่นชัดขึ้นด้วย

4. บทสนทนา (Dialogue) คือ การสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครในนวนิยาย เป็นส่วนที่ทำให้นวนิยายมีความสมจริงมากที่สุด บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือ มีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน

5. ฉาก (Setting) คือ เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใดที่ไหน ที่นั้นมีลักษณะอย่างไร นิยายโดยทั่วไปจะสร้างฉากให้มีลักษณะสมจริงให้เป็นส่วนประกอบของเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในเหตุการณ์และเวลาที่กำหนดไว้ในเนื้อเรื่อง หรือช่วยกำหนดบุคลิกลักษณะตัวละคร ช่วยสื่อความคิดของผู้แต่ง หรือช่วยให้เรื่องดำเนินไป

6. ความคิดเห็นของผู้แต่ง (Point of view) คือ ความคิดเห็น ทักษะ หรือปรัชญาของผู้เขียน ซึ่งสอดแทรกอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร หรือ คำพูดของตัวละคร ในการเสนอความคิดเห็นด้วยหรือแนวคิดนี้ ผู้แต่งจะไม่ออกมาโดยตรง มักจะสอดแทรกซ่อนเร้นอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร

7. ทำนองแต่ง (Style) คือ แบบแผนและลักษณะท่วงทำนองในการแต่ง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ เช่น การเลือกใช้คำ ท่วงทำนองโวหารและน้ำเสียงของผู้แต่ง เช่น แต่งแบบอารมณ์ขัน ล้อเลียน อ่อนโยน เป็นต้น

จากองค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปองค์ประกอบของนวนิยายได้ 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. โครงเรื่อง เหตุการณ์ของเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน เป็นเหตุเป็นผลตั้งแต่ต้นจนจบ ตามลำดับเหตุการณ์ มีเรื่องการขัดแย้งของตัวละครหรือจุดวิกฤติของเรื่อง ที่สร้างความน่าสนใจให้กับผู้อ่านได้ติดตามต่อไปเรื่อย ๆ ตามรูปแบบการเขียนนวนิยายนั้น ๆ

2. ตัวละคร ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง ที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาให้เรื่องราวดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก หากไม่มีตัวละครเรื่องราวจะไม่สามารถดำเนินเรื่องได้ ในบางครั้งผู้แต่งอาจใช้เรื่องราวของตนเองหรือความคิดส่วนตัวนำเสนอผ่านมุมมองของตัวละคร

3. ฉาก สถานที่ เวลา สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนั้นตามที่ตัวละครอยู่ ช่วยให้เรื่องราวมีลักษณะที่สมจริงมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ในเรื่อง

4. บทสนทนา การพูดคุยของตัวละครที่แสดงให้เห็นความสมจริงจากนวนิยายที่สามารถแสดงอารมณ์ของตัวละครได้หรือทำให้ผู้อ่านรู้สึกร่วมไปกับบทสนทนานั้น

5. แก่นเรื่อง แนวคิดหรือหัวใจสำคัญของเรื่องที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารกับผู้อ่าน

1.3 ประเภทของนวนิยาย

มีนักการศึกษา ได้อธิบายประเภทของนวนิยายไว้ดังนี้

ธวัช ปุณโณทก (2527, น.90) ได้แบ่งประเภทของนวนิยายไว้ ดังนี้

1. นวนิยายคลาสสิก (Classicism) คือ นวนิยายที่เขียนตามแนวความคิดแบบนิยายของไทย มักจะเป็นเรื่องสมมุติไม่เหมือนชีวิตจริง นิยมใช้อิทธิพลในการแก้ปมของเรื่อง ตลอดจนการดำเนินเรื่อง และแนวความคิดเห็นของผู้เขียน (Point of view) โครงเรื่อง (Plot) จึงมักจะอาศัยโครงเรื่องจากตำนานหรือนิยายอิงประวัติศาสตร์ หรือนำเอาโครงเรื่องจากวรรณคดีมาเขียนใหม่ ฉะนั้นฉากและแก่นของเรื่องจึงเป็นแนวคิดของสังคมสมัยอดีตมากกว่าปัจจุบัน

2. นวนิยายจินตนิยม (Romanticism) บางครั้งเรียกว่า "นวนิยายพามีน" คือ นวนิยาย risky ที่มุ่งแสดงให้เห็นความสำคัญของอารมณ์ (Emotion) ความรู้สึก (Sentiment) และ ญาณสังหรณ์ (notion) นวนิยายประเภทนี้มุ่งที่จะประเทืองอารมณ์เป็นหลัก โดยมีได้คำนึงถึงสารประโยชน์ต่อปัญญา เช่น ปรัชญา คติธรรม เหตุผล แต่มุ่งแสดงความเป็นไปของความรู้สึกและผลสุดท้ายของความรู้สึก การเขียนนวนิยายประเภทนี้ไม่วางกฎเกณฑ์ตายตัว ผู้เขียนนิยมใช้วิธีการเขียนที่แปลกใหม่ได้อย่างเสรี ฉะนั้น เนื้อหาของนวนิยายประเภทจินตนิยมจึงเป็นเรื่องที่พัวพันอยู่กับความรัก โลก โกรธ หลง ของมนุษย์ อันเต็มไปด้วยกิเลสและตัณหาอิฉาจาริษา แต่อย่างไรก็ตาม นวนิยายแนวจินตนิยมนี้ก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านมาทุกยุคทุกสมัย

3. นวนิยายสัจนิยม (Realism) บางครั้งเรียกว่า "อัตถินิยม" คือ นวนิยายที่จำลองโครงเรื่องมาจากชีวิตของมนุษย์ในสังคม เป็นการเลียนเหตุการณ์ในชีวิตจริงของมนุษย์อย่างสมจริง โดยสอดแทรกจินตนาการลงไปบ้าง นวนิยายประเภทนี้จะกล่าวถึงคนในลักษณะต่าง ๆ ในวงการอาชีพต่าง ๆ และคนในฐานะต่าง ๆ อย่างสมจริง โดยมีเป้าหมายที่มุ่งจะตีแผ่แง่มุมต่าง ๆ ของชีวิตมนุษย์อย่างตรงไปตรงมา เพื่อแสดงให้เห็นแก่นแท้ของชีวิตในสังคม ไม่เลือกว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นส่วนที่ดีงามหรือเป็นส่วนอัปลักษณ์ของชีวิต จึงเสมือนกับจำลองสภาพการณ์ต่างๆ และเหตุการณ์ต่างๆ ของสังคมไว้ในท้องเรื่องอย่างครบถ้วน ส่วนใหญ่จะเสนอชีวิตความเป็นอยู่ของสามัญชนอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ แนวเขียนมักนิยมเสนอการขัดแย้ง การเอาวัดเอาเปรียบกันของมนุษย์ในสังคม และมุ่งที่จะแสดงให้เห็นความเป็นธรรมชาติของสังคม หรือชี้ให้เห็นความไม่เป็นธรรม แต่ก็มีได้ให้ความรู้สึกหรือไฝ่ฝันถึงอุดมการณ์ใดๆ ในอนาคตนักวิจารณ์วรรณกรรมจึงเห็นว่านวนิยายแนวสัจนิยมนี้เป็นการสะท้อนภาพของสังคมอย่างหุดหนึ่ง และมุ่งที่จะถ่ายทอดสภาพของสังคมแบบสมจริง แต่มีได้สอดใส่ความมีชีวิตของวรรณกรรมลงไป

4. นวนิยายธรรมชาตินิยม (Naturalism) คือ นวนิยายที่เสนอแนวความคิดที่สมจริงของสังคมเช่นเดียวกับกลุ่มสัจนิยม ต่างแต่ว่านักเขียนประเภทธรรมชาตินิยมนี้มีแนวโน้มที่กล่าวถึงธรรมชาติฝ่ายต่ำของมนุษย์มากกว่าธรรมชาติฝ่ายสูงของมนุษย์ คือมุ่งที่จะเสนอถึงชีวิตที่ถูกรังแก กดขี่ ความทุกข์ยาก แร้นแค้น ทรมานใจ ซึ่งมีเป้าหมายที่จะตีแผ่แก่นแท้ของชีวิตอีกมุมหนึ่ง นวนิยายสัจนิยมและธรรมชาตินิยมจึงมีแนวเขียนอย่างสมจริงเหมือนกัน แตกต่างกันคือความจริงคนละด้าน คือ สัจนิยมมักจะเน้นความสมจริงของชีวิตและสังคมที่ตึงมากแต่ธรรมชาตินิยมมักจะ

เน้นชีวิตที่อัปลักษณ์ในสังคม โดยมุ่งที่จะตีแผ่แง่มุมของชีวิตที่คนแนวธรรมชาตินิยมว่าเป็น การสะท้อนสภาพสังคมที่หยุดนิ่งเช่นเดียวกันส่วนใหญ่มักจะมองข้ามไป แต่อย่างไรก็ตามนักวิจารณ์ วรรณกรรมยังมีทัศนะต่อนวนิยาย

5. นวนิยายสังคมนิยมใหม่ (Neo-Realism) เป็นนวนิยายที่พัฒนาต่อจากนวนิยาย สังคมนิยมโดยพิจารณาจุดอ่อนในการมองสังคมแบบสมจริงที่ค่อนข้างจะหยุดนิ่ง กระแสความคิดใหม่ในกลุ่มนวนิยายสังคมนิยมใหม่ที่มองสภาพชีวิตและสังคมแบบสมจริง ควบคู่ไปกับการพัฒนาและการคลี่คลายทางด้านสังคม และสอดแทรกทัศนะในการพัฒนาสังคมอย่างมีอุดมการณ์และเชื่อมั่น เป็นการประสานความเป็นเอกภาพระหว่างอัตวิสัย (อุดมการณ์) และ ภววิสัย (ความเป็นจริง) โดยยอมรับความสมจริงอย่างมองเห็นที่มาและที่ไปของสิ่งทั้งปวง รวมทั้งมองเห็นบทบาทของสิ่งที่เกิดใหม่ กำลังเกิดและชัยชนะของสิ่งใหม่ ฉะนั้นในการพัฒนานวนิยายสังคมนิยมใหม่ย่อมเป็นไปตามสภาพของสังคมแต่ละท้องถิ่นแต่ละประเภท ซึ่งมีพื้นฐานทางสังคมแตกต่างกันไป ตลอดจนมโนทัศน์ร่วมของสังคมนิยมแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม นวนิยายแบบสังคมนิยมนี้ได้เสนอให้เห็นว่ายอมรับโลกทัศน์ของสังคมเป็นเกณฑ์ และนำมาเป็นแก่นของเรื่องมากกว่านวนิยายกลุ่มอื่นๆ นวนิยายแบบสังคมนิยมใหม่ของไทยยังไม่ค่อยมีปรากฏ บางเรื่องที่จะอนุโลมได้บ้าง

6. นวนิยายโรแมนติก (Romantic Novel) เป็นประเภทหนึ่งของนวนิยายที่ให้ความสนใจในอาการและเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรักการผจญภัยและการต่อสู้ นวนิยายแนวนี้จะสนใจการกระทำและเนื้อเรื่องมากกว่าตัวละคร เรื่องจะมุ่งย้าอารมณ์ความรู้สึกมากกว่าปัญญา เรื่องราวมักเป็นเรื่องสมมุติที่ผู้เขียนใช้จินตนาการโดยเสรี ด้วยหวังว่าจะให้เป็นหนังสือที่อ่านเพื่อหลีกเลี่ยงความเป็นจริงที่เป็นอยู่ในชีวิตจริง

พิมาน แจ่มจรัส (2550, น.128-136) แบ่งประเภทนวนิยายตามพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ของราชบัณฑิตยสถาน จำแนกประเภทได้ดังนี้

1. นวนิยายจินตนิมิต (Fantasy Novel) การใช้โลกที่ไม่มีอยู่จริง เช่น แดนสวรรค์เป็นฉากในงานเขียนที่เหลือเชื่อหรือไม่จริง

2. นวนิยายรัก (Romantic Novel) เน้นความรักเป็นแก่นหรือสาระสำคัญของเรื่องใช้ความรักเป็นเหตุจูงใจให้เกิดเหตุการณ์สำคัญๆ Romantic Comedy นวนิยายรักสุข นำไปสู่ตอนจบที่มีความสุข

3. นวนิยายจดหมาย (Letters Novel) เป็นงานเขียนโต้ตอบในรูปจดหมายระหว่างเพื่อน คนในครอบครัว คนมีชื่อเสียง และสถาบัน

4. นวนิยายชีวิตเสเพล (Picaresque Novel) เสนอเรื่องเสเพลของตัวเอก โดยให้เล่าโครงเรื่องที่แน่นอน ประสบการณ์ทำนองเสียดสีสังคมของตน และการเอาตัวรอดอย่างฉิวเฉียด มักเล่าเป็นตอนๆ

5. นวนิยายสยองขวัญ (Gothic หรือ Terror Novel) เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับและความน่าสะพรึงกลัว เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ อาจจะมีฉากเป็นบ้านผีสิง มีทางเดินลับ คุกใต้ดิน บันไดเวียน

บรรยากาศแห่งความหายนะ เศรษฐกิจกรรม และความเศร้าโศกสิ้นหวัง เหตุการณ์สยองขวัญ และเสียงปีศาจลากโซ่ตรวน

6. นวนิยายนักสืบ (Detective Story) บางทีเรียกว่า อาชญากรรม (Crime Story) ได้แก่ เรื่องลึกลับ โดยมากเกี่ยวกับฆาตกรรม การคลี่คลายคดี ด้วยฝีมือนักสืบ

7. นวนิยายเพื่อฝัน (Utopia) พรรณนาโลกอุดมคติในจินตนาการ ของ เซอร์ โทมัสมัวร์ วรรณกรรมเพื่อฝันเรื่องแรก คือ The Republic ของเพลโต และต่อมามีอีกหลายเรื่อง

8. นวนิยายวิทยาศาสตร์ (science fiction) สร้างจากข้อเท็จจริง ข้อสันนิษฐานหรือสมมติฐานทางวิทยาศาสตร์ ไอแซค อาซิมอฟ กล่าวว่า นวนิยายวิทยาศาสตร์ จะมีสามแบบ คือ " What if อะไรจะเกิดขึ้นถ้า, If only- เพียงแต่ถ้า และ If this goes on - ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นเรื่อยๆ"

9. นวนิยายจิตวิทยา (Psychological Novel) เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ และจิตวิญญาณของตัวละคร

10. นวนิยายกระแสสำนึก (Stream of consciousness novel) ศัพท์ที่วิลเลียม เจมส์ สร้างขึ้นใช้ใน Principles of Psychology แสดงถึงการไหลของประสบการณ์ภายใน บางทีเรียก บทพูดเดี่ยวในใจ

11. สัจนวนิยายแนวสังคมนิยม (socialist realism novel) พัฒนาอยู่ในรัสเซีย ถือว่าศิลปินไม่ว่าแขนงใดยอมรับใช้รัฐ นักเขียนที่เด่นๆ ได้แก่ อเล็กซันดร์ ฟาเดเยฟ, มีฮาอิล โซโลคอฟ นักเขียน ระดับต่ำสุด คือพวกกวีข้างตีเหล็ก - Smithy Poets นักเขียนรัสเซียที่ไม่ยอมใช้สังคมนิยม และ ได้รับรางวัลโนเบลทั้งคู่ คือ บอริส แพสเตอร์แน็ก ผู้เขียน Dr. Zhivago และ อเล็กซานเดอร์ ซอลเซนิตซิน ผู้เขียน Sanidat

12. นวนิยายหลีกหนี (escape novel) บางทีเรียกว่า นวนิยายข้อคิด (Novel of Ideas) มุ่งแต่ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เสนอโลกที่ผิดไปจากธรรมดา หรือการผจญภัยที่ลึกลับตื่นเต้น บางครั้งก็เกี่ยวกับการหลบหนี

13. นวนิยายศีลธรรม (moral novel) นวนิยายที่มุ่งแสดงให้เห็นว่า ความซื่อสัตย์และความดีงาม จะเอาชนะความชั่วร้ายได้

14. นวนิยายจินตนิมิต (imagination novel) หมายถึง นวนิยายจากจิต หรือข้อคิด จากการอ่านงานเขียนชิ้นหนึ่ง โดยเฉพาะบทกวี หรือการพรรณนา ในข้อเขียนซึ่งเราประสาทมผัส และสร้างภาพในจิต หรือภาพพจน์ชนิดหนึ่ง คือ อุปมาอุปมัยเชิงเปรียบเทียบ หรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อย่างเช่น The Old Man and the Sea ของเฮอร์เนสท์ เฮมิงเวย์ ผู้อ่านและนักวิจารณ์ส่วนใหญ่กล่าวว่า ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์นิยม กล่าวคือ ทะเลคือ โลก ชายชราคือเฮมิงเวย์ ปราบซึกซ์ คือผลงาน ปลาฉลาม คือนักวิจารณ์ แต่ผู้แต่งปฏิเสธว่าไม่ใช่อย่างนั้น ทะเลคือปลา ปลาคือปลา

15. นวนิยายแนวสังคมนิยม (realism novel) ถือว่าจุดประสงค์ของศิลปะคือการแสดงภาพของชีวิตอย่างตรงไปตรงมา และไม่มีความคิดเห็นส่วนตัว

16. นวนิยายธรรมชาตินิยม (naturalism novel) หมายถึง นวนิยาย ที่เกิดขึ้นโดยเชื่อว่าทุกสิ่งที่มีอยู่ เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ อธิบายได้ด้วยธรรมชาติ มิใช่สาเหตุเหนือธรรมชาติจิตวิทยา หรือเรื่องเหนือปกติ

17. นวนิยายจิตกรรม (sub-conscious novel) คตินิยมทางศิลปะ มุ่งแสดงความรู้สึกภายในของมนุษย์ อันเป็นเรื่องของจิตใต้สำนึก นักเขียนประเภทนี้ส่วนใหญ่เป็นชาวฝรั่งเศส เช่น อองโตแนง อาร์โต, นาดาลี ซาโรต, ซอง เซอเน ส่วนของไทย

18. นวนิยายกึ่งอัตชีวประวัติ (semi-autobiography novel) เรื่องราวกึ่งชีวิตที่เจ้าของประวัติเขียนเอง

19. นวนิยายแฝงจริง (key novel) เสนอเรื่องราวของบุคคลจริงโดยใช้ชื่อสมมติจากประเภทของนวนิยายที่นักวิชาการหลายท่านกล่าวมาข้างต้น

ญารากรณ์ ชาญชำนาญ และภัสวาลี นิติเกษตรสุนทร (2557, น.17) แบ่งประเภทของนวนิยายได้ 8 ประเภท ดังนี้

1. นวนิยายรัก คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างตัวละคร ทำให้เกิดเรื่องราวที่น่าประทับใจ

2. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ คือ นวนิยายที่หยิบยกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตมาเป็นแกนหลัก แล้วสร้างตัวละครใหม่ขึ้นมา โดยไม่กระทบต่อประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริง

3. นวนิยายแนววิทยาศาสตร์ คือ นวนิยายที่ใช้ความรู้ ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เป็นส่วนประกอบสำคัญในการดำเนินเรื่อง เล่าถึงใช้วิทยาศาสตร์การทดลองถูกต้องหรือผิดพลาด

4. นวนิยายเหนือธรรมชาติ คือ นวนิยายที่ตัวละครมีพลังวิเศษ และดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นปกติ มีภารกิจสำคัญที่จะต้องทำเพื่อมนุษยธรรม เป็นต้น

5. นวนิยายการเมือง คือ นวนิยายที่นำเสนอข้อมูลการเมืองในยุคสมัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อตัวละคร จุดพลิกผันหรือจุดเปลี่ยนของตัวละครนั้นๆ

6. นวนิยายธรรมะ คือ นวนิยายที่ใช้ศาสนาเพื่อจรรโลงสังคม รวมถึงนวนิยายที่สะท้อนถึงปัญหาด้านต่างๆ ของศาสนาในยุคต่างๆ

7. นวนิยายสืบสวนสอบสวน คือ นวนิยายที่กล่าวถึงปมปัญหา หรือเหตุการณ์ที่มีปมปริศนาที่ยังไม่ได้รับการคลี่คลาย ที่ตัวละครหลักเข้าไปพัวพัน

8. นวนิยายสะท้อนสังคม คือ นวนิยายที่เสนอปัญหาสังคม เช่น ปัญหาครอบครัว ชุมชน ความยากจน ชนชั้น เศรษฐกิจ หรือการศึกษา เป็นต้น

จรรยาบรรณ เทพศรีเมือง(2560, น.68-70) ได้อธิบายเกี่ยวกับประเภทของนวนิยายไว้ทั้งหมด 20 ประเภท ดังนี้

1. นวนิยายในอุดมคติ (Idealistic Novel) คือ นวนิยายที่นักเขียนสร้างขึ้นจากอุดมคติ อันสูงส่งของนักเขียนแต่ละคน บางครั้งก็เป็นความคาดหวังที่สูงเกินไปจนอาจเป็นความจริง

ไม่ได้ หรือไม่ก็เป็นเรื่องที่ยพยายามเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคม ด้วยการชี้ให้เห็นลักษณะสังคมที่เป็นอยู่ แต่ก็ไม่ได้บอกวิธีแก้ไขว่าควรทำอย่างไรอย่างเด่นชัดนัก

2. นวนิยายพาฝัน (Romantic Novel) คือ เรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียน เป็นส่วนใหญ่และมักจะไม่ค่อยสมจริงเท่าใดนัก ถ้าเป็นเรื่องเศร้าก็เศร้าเหลือแสนถ้าเป็นเรื่องรักก็รักอย่างสุดซึ้ง แต่ถึงแม้จะแค่นี้ก็ค่อนข้างอาฆาตพยาบาทไม่มีที่สิ้นสุด

3. นวนิยายสมจริง (Realistic Novel) คือ นวนิยายที่ผู้แต่งพยายามสร้างขึ้นเพื่อเลียนแบบชีวิตจริง และพยายามให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นเรื่องจริง ซึ่งจะต้องอาศัยศิลปะและความรอบคอบของผู้แต่งอย่างสูงที่จะสร้างสถานการณ์โดยไม่มีช่องว่างให้ผู้อ่านเห็นว่าเกินความจริงได้

4. นวนิยายสำรวจโลก (The World Survey Novel) คือ เรื่องที่ให้ตัวละครได้ศึกษาชีวิตอย่างกว้างขวางหรือผ่านการผจญภัยในโลกกว้างมาอย่างโชกโชน เป็นรูปแบบที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมสากล

5. นวนิยายประวัติศาสตร์ (Historical Novel) คือ นวนิยายที่อาศัยเหตุการณ์หรือตัวละครในประวัติศาสตร์มาเป็นแกนหลักของเรื่อง แล้วปรุงรสให้ “ศาสตร์” กลายเป็น “ศิลปะ” เปลี่ยนจากความจืดชืดน่าเบื่อหน่ายมาให้อ่านสนุกเพลิดเพลินในรูปแบบของนวนิยาย ฉะนั้นนักเขียนจึงอาจใช้ตัวละครสมมุติ หรือเหตุการณ์สมมุติปะปนกับเรื่องจริงในประวัติศาสตร์ได้

6. นวนิยายการเมือง (Politics Novel) คือ นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องอิงไปในการชี้หรือแก้ปัญหาทางการเมือง หรือรวมถึงปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นวิธีเสนอปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในรูปแบบของนวนิยาย

7. นวนิยายลูกทุ่ง (Peasant Novel) คือ นวนิยายที่กล่าวถึงสภาพชีวิตของคนในชนบทหรือท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญออกไป โดยทั่วไปมักเป็นการสะท้อนภาพสังคมส่วนหนึ่งที่แร้นแค้นยากไร้ ออกมาโดยเด่นชัด

8. นวนิยายต่างแดน (Exotic Novel) คือ นวนิยายที่ใช้ฉากหรือสถานที่ในต่างประเทศดำเนินเรื่องเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งเรื่อง นับว่าเป็นนวนิยายแบบหนึ่งที่นิยมกันมากเพราะจะมีส่วนช่วยเรียกร้องความสนใจของผู้อ่านได้มากขึ้น

9. นวนิยายแนวจิตวิทยา (Psychological Novel) คือ นวนิยายที่ผู้แต่งมุ่งพฤติกรรมตัวละครด้วยวิธีวิเคราะห์สภาพจิตใจ เช่นเดียวกับจิตแพทย์ตรวจสอบคนไข้ของเขา เพื่อแสดงให้เห็นผู้อ่านทราบว่าตัวละครมีพื้นฐานด้านจิตใจอย่างไร อะไรเป็นมูลเหตุให้ปฏิบัติเช่นนั้นในสถานการณ์นั้น ฉะนั้นนักประพันธ์จะต้องมีความรู้ในเรื่องจิตวิทยาเป็นอย่างดีแตกเข้าไปในรสแห่งการเขียนนวนิยาย ซึ่งจะมีผลกลายเป็นเรื่องในเชิงจิตวิทยาประยุกต์ที่น่าอ่านมากขึ้น

10. นวนิยายประเภทจดหมาย (Epistolary Novel) คือ ลักษณะสำคัญของนวนิยายเรื่องคือ การดำเนินเรื่องในรูปของจดหมาย อาจจะเป็นการเขียนจดหมายเล่าเรื่องต่าง ๆ ของตัวละครเอกผู้เดียว หรือการเขียนจดหมายโต้ตอบระหว่างตัวละครด้วยกัน ซึ่งนับว่ามีประโยชน์หลายประการ

11. นวนิยายสังคม (Sociological Novel) คือ นวนิยายที่ยพยายามจะชี้ให้เห็นความเป็นอยู่หรือปัญหาของมนุษย์ในสังคม โดยเสนอให้เห็นบทบาทและผลของสังคมที่มีต่อตัวละคร ซึ่งดำเนินชีวิตในสังคมนั้นว่าเป็นอย่างไร บางครั้งก็พยายามเรียกร้องความเห็นใจซึ่งกันและกัน

ในบางครั้งนักเขียนยังอาจสอดแทรกแนวคิดของตนเกี่ยวกับทางออกหรือข้อยุติปัญหานั้นลงไป
นวนิยายด้วย

12. นวนิยายประเภทนักสืบและอาชญากรรม (Detective and Crime Novel) นวนิยายแนวนี้จะเกี่ยวกับการโจรกรรมหรือการสืบสวนสอบสวน คำเรื่องมักลึกลับซับซ้อน เป็นพิเศษ

13. นวนิยายวิทยาศาสตร์ (Science fiction) คือ นวนิยายที่อาศัยเค้าความจริงหรือความคิดฝันทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ในอนาคตมาเขียนในรูปของนวนิยาย โดยพยายามสร้างสันให้ผู้อ่านเกิดความคิดต่อไปในทางวิทยาศาสตร์ แม้ผู้เขียนจะชักนำให้ผู้อ่านออกจากโลกของความจริงไปสู่โลกจินตนาการ แต่ก็จะต้องพยายามสร้างรายละเอียดและข้อมูลต่าง ๆ ให้สมจริงมากที่สุด ผู้อ่านจะอยู่ในภาวะถูกชักนำ ให้รู้สึกว่าการณ์ต่างๆในเรื่อง “อาจเกิดขึ้นได้” หรือ “น่าจะเป็นไปได้” ฉะนั้นนอกจากผู้เขียนจะมีความสามารถในการเขียนนวนิยายโดยทั่วไปแล้ว ยังจะต้องมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์อย่างดีอีกด้วย

15. นวนิยายหรรษา (Humor Novel) คือ งานเขียนมุ่งให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องมีเนื้อหาสาระ หรือแสดงคุณธรรมอย่างใดแก่ผู้อ่านมากนัก นวนิยายแบบนี้ได้รับความนิยมจากผู้อ่านโดยทั่วไป แต่นักเขียนไทยที่นับว่าประสบความสำเร็จในเชิงนี้มีเพียงไม่กี่คน

16. นวนิยายผจญภัย (Adventure Novel) คือ งานเขียนที่ตัวเอกมักเป็นคนกล้าหาญชอบโลดโผนผจญภัยเสี่ยงอันตรายอยู่เสมอ นับเป็นงานเขียนที่นักอ่านไทยนิยมกันมากอีกพวกหนึ่งซึ่งจะเห็นได้ชัดจากระสนิยมในการแปลเรื่องของฝรั่งมาเป็นภาษาไทยในช่วงแรก

17. นวนิยายมหัศจรรย์ (Fantasy Novel) คือ นวนิยายที่มีโครงเรื่องลึกลับ ตื่นเต้นมหัศจรรย์เกินความจำเป็นทั้งนี้อาจรวมไปถึง จินตนิยายด้วย

18. นวนิยายชีวประวัติ (Biographical Novel) หรือนวนิยายอัตชีวประวัติ (Autobiographical Novel) คือ นวนิยายที่สร้างตัวละครดัดแปลงจากเรื่องราวของตัวบุคคลจริงหรือพยายามสร้างตัวละครให้มีชีวิตสมจริงในรูปของนวนิยาย โดยมุ่งบันทึกพฤติกรรมตัวเองในเรื่องเป็นสำคัญ ในบางครั้งผู้แต่งอาจให้ตัวละครนั้นเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองให้ผู้อ่านฟังด้วย

19. นวนิยายราชสำนัก คือ นวนิยายที่ดำเนินเรื่องเกี่ยวพันกับพระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ หรือขุนนางชั้นสูง ซึ่งบางคนเรียกว่า “ชนชั้นศักดินา”

20. นวนิยายอิงศาสนา (Moral Novel) คือ นวนิยายที่มุ่งสร้างศีลธรรมอันดีงามให้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ ใช้การสั่งสอนศาสนาโดยตรงตามแบบของนักเทศน์ หากแต่พยายามนำหลักธรรมคำสอนมาประยุกต์ไว้ในรูปแบบนวนิยาย ประจักษ์ให้เข้มข้นน่าอ่านยิ่งขึ้น ชาติใดนับถือศาสนาใดก็มักแทรกคำสอนของศาสนาแห่งศาสนานั้น

21. นวนิยายครอบครัว (Family Novel) คือ นวนิยายที่แสดงความเป็นอยู่ในชีวิตครอบครัวเป็นพื้น ตัวละครมักเป็นผู้มีบทบาทอยู่ในบ้าน เช่น พ่อตา แม่ยาย ลูกสะใภ้ เมียน้อย เมียนาง คนรับใช้ เป็นต้น เนื้อเรื่องจึงอยู่ในวงจำกัดด้วย เช่น เรื่องความริษยา เรื่องมรดก การกีดกันระหว่างคนรวยกับคนจน ฯลฯ โดยปกตินักเขียนสตรีจะนิยมเขียนและเขียนได้ดีกว่านักเขียนชาย

จากการศึกษาประเภทของนวนิยายของนักวิชาการหลายท่านสามารถสรุปได้ว่าการกำหนดประเภทของนวนิยายนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ลักษณะงานเขียน แนวคิดที่มีอิทธิพลต่อผู้เขียนในการสร้างสรรค์ ไม่ได้มีการจำกักรูปแบบตายตัว ในบางประเภทอาจมีความคล้ายคลึงหรือลักษณะที่ใกล้เคียงกันมากก็เป็นได้ จึงทำให้ประเภทของนวนิยายมีความหลากหลาย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย

มีนักการศึกษา ได้อธิบายประเภทของนวนิยายไว้ดังนี้

รีนทัย สัจพันธุ์ (2560, น. 73) กล่าวว่า นวนิยายวายของไทยได้รับอิทธิพลจากการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งเขียนกันมาตั้งแต่ทศวรรษ 1980 โดยใช้คำเรียกว่า Yaoi เป็นเนื้อเรื่องแสดงความรักและความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย ส่วน Yuri ซึ่งเป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่าดอกกลีบลี้นำมาใช้ในการ์ตูนแสดงความรักและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับหญิง

วรรณะ หนูหมื่น (2551, น. 71-72) พบว่า นวนิยายรักร่วมเพศมีคุณค่าเด่นชัดด้วยความพยายามนำเสนอ มุมมองที่หลากหลายให้เห็นว่า บุคคลที่ถูกประณามว่าผิดแผกจากคนทั่วไป มีตัวตนอันซับซ้อนหลายด้าน แม้ว่าที่มาของความเป็นคนรักร่วมเพศจะเป็น “ความจริง” เชื่อถือได้เพียงใด นวนิยายเหล่านี้ก็ยังแสดงพลังอำนาจของสังคมที่ทำให้คนเหล่านี้มีความทุกข์ ต้องเผชิญกับความขัดแย้งในระบบคุณค่าของสังคม เมื่อไม่สามารถเปลี่ยนตัวเองได้จึงต้องพยายามปกปิดตัวตนเพื่ออยู่ในสังคม

จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท (ข่าวเช้าบันเทิง Springnews, 2560) ผู้แต่งนิยายวายอธิบายว่าเป็นปรากฏการณ์ใหม่ของการสร้างเรื่องให้ตัวละครเอกรักเพศเดียวกัน และมีตัวละครเพศวิธี่อื่นประกอบอยู่ในเรื่อง นิยายวายมีลักษณะและองค์ประกอบเหมือนนิยายรักทั่วไปที่เล่าเรื่องของความเป็นมนุษย์ เล่าเรื่องตัวละครที่มีการกระทำ สถานการณ์ เล่าเรื่องมนุษย์คนหนึ่งซึ่งประสบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เพียงแต่ว่าตัวละครมีเพศหรือรสนิยมทางเพศต่างออกไป ทำให้รู้สึกแตกต่างจากนิยายปกติ แต่ความเป็นจริงประเภทของนิยายวายมีหลากหลายประเภท เช่น วายรักเศร้า วายรักสี่สวน เหมือนลักษณะประเภทของวรรณกรรมปกติ

สุชญญา วงศ์เวสซ์ (2564, น.64) พบว่า ความสับสนทางเพศเป็นภาวะทางจิตซึ่งเป็นหลักในการตัดสินใจในการเลือกคู่สัมพันธ์ตามแนวคิดหนึ่งในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส คือการเลือกคู่จากความสบายใจในความสัมพันธ์นั้น ๆ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า ปัญหาในความสับสนทางเพศของตัวละครมีปัจจัยหนึ่งมาจาก บรรทัดฐานรักต่างเพศที่มีอิทธิพลหรือมีพลังกระทบต่อความสัมพันธ์ เพราะความสับสนทางเพศเป็นปัญหาภายในที่ตัวละครต้องต่อสู้ หรือเกิดคำถามที่ยังไม่เข้าใจ หรือไม่ยอมรับกับวิถีทางเพศที่เปลี่ยนไปของตน อันมีปัจจัยมาจากสังคมรักต่างเพศที่ครองงำไว้ กลายเป็นทัศนคติว่าความสัมพันธ์ที่นอกเหนือจากชายและหญิงเป็นสิ่งไม่ถูกต้องจนเกิดเป็นความสับสนและกลายเป็นปัญหาที่กระทบต่อการสร้างความสัมพันธ์ในเพศวิธี่ที่ยังขัดแย้ง กับบรรทัดฐานรักต่างเพศในสังคมไทย

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าการนำเสนอเรื่องราวความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันที่อยู่ในประเทศไทยนั้นได้รับอิทธิพลจากประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่ทศวรรษ 1980 อย่างไรก็ตามในช่วงแรกการนำเสนอเรื่องราวของคนรักร่วมเพศยังคงไม่ได้เป็นที่ยอมรับจากสังคมไทยมากนัก มีการนำเสนอเนื้อหาที่รุนแรงหรือเขียนให้ตัวละครมีความสับสนต้องปกปิดตัวตนของตนเอง ในปัจจุบันนิยายชายรักชายเป็นที่นิยมมากขึ้นสังเกตได้จากการตีพิมพ์ กระแสสังคมในโลกออนไลน์ ตลอดจนสื่อโทรทัศน์ซึ่งมีการนำเสนอซีรีส์ที่ผลิตจากนวนิยายชายรักชายอย่างแพร่หลาย มีการนำเสนอเนื้อหาที่หลากหลายและเปิดเผยตัวตนของตัวละครคล้ายกับตัวละครรักต่างเพศทั่วไป อย่างไรก็ตามแม้ว่าเรื่องราวในนวนิยายจะเป็นที่นิยมและจบลงอย่างปกติสุขแต่ในชีวิตจริงกลุ่มคนหลากหลายทางเพศก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแท้จริงตามอย่างที่นวนิยายเป็น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของปราปต์

นวนิยายชายรักชายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ผลงานนามปากกาของ ปราปต์ หรือ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ พิมพ์พญา เจริญศิริพันธ์ (2562) กล่าวไว้ในนิตยสาร a day ว่า นักเขียนเจ้าของสมญานาม “แดน บรวานน์ แห่งสยามประเทศ” จากผลงานการหยิบกลโคลงอักษรมาใช้ในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเล่มแรกที่ชื่อว่า กาหลมหรทิก ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด ปี พ.ศ. 2557 และทำให้คนทั่วไปได้รู้จักนามปากกาปราปต์มากขึ้น ผลงานของปราปต์ที่ถูกนำมาสร้างเป็นละครได้แก่ กาหลมหรทิก ทางช่อง one31 ดวงแบบนี้ไม่มีจู๋ ทางช่อง 3 และคุณหมิปาฏิหาริย์ เป็นบทประพันธ์ของปราปต์ ลำดับที่ 3 ที่ถูกนำมาสร้างเป็นละครอีกหนึ่งเรื่อง เนื่องจากได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก มีการตีพิมพ์ถึง 3 ครั้ง และด้วยเนื้อหาที่เป็นประเด็นของตัวละครชายรักชายในมิติต่าง ๆ ทั้งบริบทสังคม การเมือง หรือแม้แต่การยอมรับความหลากหลายทางเพศของคนในครอบครัวในสังคม ถือเป็นภาพสะท้อนสังคมอย่างชัดเจนในมุมมองของสังคมต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นอย่างมากที่แสดงผ่านสื่อต่อสาธารณชน

ปราปต์ เขียนนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ โดยดำเนินเรื่องผ่านตัวละครหลักคือ เต้าหู้เรื่องราวภายในเรื่องเริ่มต้นจาก เต้าหู้ตุ๊กตาหมีสีขาวवलตัวใหญ่ชื่อเต้าหู้ อาศัยอยู่กับชายหนุ่มชื่อณัฐ นานนับ 10 ปี เต้าหู้สามารถสื่อสารกับสิ่งของต่าง ๆ ในบ้านได้ และเป็นທີ່พึ่งทางใจสุดท้ายให้กับณัฐเสมอ ณัฐอาศัยอยู่กับแม่ 2 คน แม่ของณัฐชื่อมณฑามีอาการประสาทอ่อน ๆ หลังจากที่สามีเสียไปจะคุยกับอากาศเหมือนสามีของเขายังมีชีวิตอยู่ ด้วยอาการของแม่ทำให้ณัฐรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัดส่วนใหญ่จึงทำงานนอกบ้านและจะกลับดึกเป็นประจำ จนกระทั่งวันหนึ่งตุ๊กตาถูกหมาของณัฐกัดที่ขาจึงตกใจกระโดดไปที่หน้าต่างและตกลงมาที่กอดันเข็ม จากนั้นตุ๊กตาหมีกก็กลายเป็นชายร่างสูงใหญ่ หน้าตาสะอาดสะอ้าน ผิวขาว มทนาตกใจกับสิ่งเกิดขึ้นแต่ก็ไม่ได้ตกใจมากเพราะคิดว่าเต้าหู้เป็นเจ้าชายน้อยที่ฟ้าส่งมาให้อยู่กับเธอ เพราะเธอเคยคุยกับสามีว่าจะมีเจ้าชายมาอยู่ด้วย มทนาช่วยเหลือเต้าหู้จัดห้องให้อยู่อย่างดี ดึกวันนั้นณัฐกลับมาบ้านด้วยอาการมึนเมาจากการสังสรรค์กับเพื่อนได้พบกับเต้าหู้ที่อยู่ในห้องจึงเปลือยความสัมพันธ์กัน หลังจากตื่นขึ้นณัฐก็ตกใจกลัวแม่จะมาเห็นจึงพาเต้าหู้หนีออกจากบ้าน แต่แม่มาเจอก่อนและแนะนำเต้าหู้กับณัฐว่าเขาคือเจ้าชายน้อยจะมา

อยู่กับเรา ญัฐก็ตกใจเพราะเต้าหู้คือคนแปลกหน้าจึงถามถึงความเป็นมาว่าเป็นอย่างไร เต้าหู้แกล้งความจำเสื่อมบอกว่าจำไม่ได้ว่าตัวเองมาจากไหนแต่เขาไม่ใช่คนร้าย ไม่ใช่โจรแน่นอน ญัฐกลัวว่าเต้าหู้จะเป็นมิชฉาซีพมาหลอกแม่ของเขาจึงหาทางให้เต้าหู้ออกไปจากบ้านของเขาเพื่อจะพาไปหาตำรวจ แต่เต้าหู้ก็หาทางเอาตัวรอดได้ตลอด เมื่อเวลาผ่านไปความสัมพันธ์ของทั้งสองมีความลึกซึ้งมากขึ้น ญัฐเริ่มเกิดความผูกพันกับเต้าหู้จึงใจอ่อนให้อยู่ด้วยกัน จนวันหนึ่งเต้าหู้ได้เจอกับน้ำจันทร์เพื่อนข้างบ้านที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวญัฐเป็นอย่างดี ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้เต้าหู้ฟัง เต้าหู้จึงได้รับรู้ความจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับครอบครัวที่ญัฐที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นเต้าหู้ก็กลับมาคุยกับญัฐเรื่องอาการป่วยของแม่ และได้แอบพาแม่ของญัฐไปรักษาอยู่บ่อย ๆ ในขณะเดียวกันที่เต้าหู้อยู่ข้างนอก ด้วยคุณธรรมแบบของเต้าหู้จึงมีคนแอบถ่ายรูปแล้วนำไปโพสต์ลงโซเชียลจึงมีคนนำรูปไปเปรียบเทียบหน้าตาของเต้าหู้กับผู้ชายคนหนึ่งอย่างกับคนเดียวกัน เต้าหู้จึงสงสัยว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน และมาอยู่กับญัฐได้อย่างไร เต้าหู้จึงสืบหาความจริงเกี่ยวกับตัวเองและได้รู้ว่าญัฐในสมัยมัธยมปลายแอบรักผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาดีมาก แต่ผู้ชายคนนั้นไม่ได้สนใจญัฐเพราะเขาชอบผู้หญิงแต่ต้นเป็นตาธารเพื่อนสนิทของหนึ่งคนที่สนใจญัฐมากกว่า จึงเข้ามาจีบญัฐจนได้คบกันความสัมพันธ์ของทั้งสองคนหวานแหวทเหมือนคู่รักปกติทั่วไป ไม่ได้พิเศษอะไรมากนัก ไม่ได้มีการปิดบังแต่ก็ไม่ได้เปิดเผยเขาทั้งสองคนก็ยอมรับความรู้สึกซึ่งกันและกัน แต่สุดท้ายพ่อของญัฐด้วยอาชีพที่เป็นทหารรู้เรื่องรับไม่ได้ จึงกดดันให้ทั้งสองคนเลิกกัน ในวันที่ทั้งสองคนจากกันธารได้ให้ตุ๊กตาหมีสีขาวนวลกับญัฐและบอกว่าในวันที่ญัฐเสียใจหรือท้อใจให้กอดตุ๊กตาหมีตัวนี้ไว้ เหมือนเป็นตัวแทนของธารทั้งคู่เสียใจมากปัจจุบันญัฐก็ยังคงรู้สึกผิดกับเรื่องนี้อยู่ หลังจากที่เต้าหู้รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นจึงอยากตามหาธารเพื่อทำให้ญัฐมีความสุข หลังจากที่ธารเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ก็ได้ทุนไปเรียนต่อที่ประเทศญี่ปุ่นและกลับมาที่เมืองไทยแล้ว เต้าหู้อยากรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นแต่ก็ไม่กล้ารับความจริงต่าง ๆ จึงชวนญัฐและแม่ไปด้วย เมื่อไปถึงได้รู้ว่าธารป่วยนอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาลประมาณ 2 เดือนแล้ว และเต้าหู้ก็รู้ว่าญัฐยังมีเชื้อโรคกับธารอยู่ แต่เต้าหู้เพียงแค่ว่าเขาเพียงแคร์ักญัฐไม่ได้ต้องการเป็นเจ้าของแค่อยากให้ญัฐมีความสุข เต้าหู้ต้องการพิสูจน์อะไรบางอย่างจึงขอมัดจากแม่ญัฐในตอนที่ยานข้าวโดยตั้งใจที่จะกรีดเนื้อตัวเองแต่ก็บอกกับญัฐว่ามันเป็นอุบัติเหตุ ขณะที่เต้าหู้เกิดแผลมือของธารก็เริ่มขยับ เต้าหู้จึงรู้ว่าทั้งสองมีอะไรสื่อถึงกันกลหากเต้าหู้ไม่จากไปธารจะไม่ฟื้นขึ้นมา เต้าหู้เตรียมใจและรู้ว่าท้ายที่สุดเขาเป็นได้แค่เงาของธาร ไม่มีทางเป็นตัวจริงได้และเขาเกิดจากความรักของธารที่มอบให้กับญัฐ จนวันหนึ่งขณะที่ญัฐพาแม่ไปหาหมอเต้าหู้ก็ได้พบกับน้ำจันทร์ จึงชวนเข้าไปคุยที่บ้าน น้ำจันทร์ก็ยื่นน้ำหวานให้เต้าหู้ดื่มเหมือนครั้งแรกแต่เต้าหู้ก็ยังสงสัยว่า ทำไมเวลาที่บ้านน้ำจันทร์ต้องให้ดื่มน้ำหวาน น้ำจันทร์ก็ไม่ได้บอกเหตุผลอะไร เต้าหู้จึงดื่มน้ำหวานแม้ว่าตะมีเสียงเตือนจากสิ่งของภายในบ้านก็ตาม ไม่นานเต้าหู้ก็น้ำลายฟูมปากเพราะยาพิษในน้ำหวานเต้าหู้จึงตายจากไปธารจึงฟื้นขึ้นมา หลังจากที่ญัฐรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นก็เสียใจมากต่อมาญัฐได้ยื่นข่าวของธารจึงได้กลับมาคุยกันและคบกันอีกครั้ง หลังจากนั้นไม่นานตุ๊กตาหมีสีขาว

นวนลก็กลับมาอีกครั้ง ธารกับณัฐได้กลับมาเป็นแฟนและย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านด้วยกันพร้อมกับตุ๊กตาหมีสีขาวตลอดไป

เรื่องราวของเต้าหู้ตุ๊กตาหมีสีขาวนวนลที่กลายเป็นคนได้จบลงในนวนิยายเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์ แต่ปรารถนาก็ยังมีภาคต่อในเรื่องราวชีวิตของตาธารแฟนของณัฐให้ติดตามต่อในเรื่อง ถ่านไฟเดียวจากเนื้อหามายในเรื่องมีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก เริ่มจากความเป็นแฟนตาซีของตัวละครเต้าหู้ที่กลายเป็นคนได้พบเจอกับปมปัญหาต่าง ๆ ที่สะท้อนสังคมได้เป็นอย่างมาก เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างแม่ของณัฐ พ่อ และลุง การกีดกันความรักระหว่างณัฐกับธารของพ่อที่มีอาชีพเป็นทหารใช้อำนาจกับทุกคนในบ้านให้เป็นไปตามใจตัวเองโดยไม่ฟังเหตุผลของใคร เห็นได้ว่าแม้ตัวละครที่เป็นคนรักเพศเดียวกันจะยอมรับซึ่งกันและกันได้และไม่ได้ปิดบังในความสัมพันธ์แต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากทุกคนรวมถึงคนในครอบครัวของตัวเองด้วย แม้ว่านวนิยายเรื่องนี้จะเป็นแนวรักโรแมนติกแฟนตาซี แต่ในการวางโครงเรื่องนั้นยังคงเป็นเอกลักษณ์ของปรารถนา โดยสอดแทรกการสืบสวนสอบสวนทำให้เนื้อเรื่องมีความซับซ้อนและน่าติดตามมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่าคุณหมিপาฏิหาริย์ไม่ใช่เพียงแค่นวนิยายชายรักชายเพียงอย่างเดียวแต่ยังสามารถสะท้อนถึงระบบสังคมการเมืองการปกครอง บรรทัดฐานต่าง ๆ ของสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายชายรักชายเรื่อง What if it's us เป็นผลงานการประพันธ์ร่วมกันระหว่าง Becky Albertalli และ Adam Silvera นักเขียนมากฝีมือชาวอเมริกันที่ถ่ายทอดเรื่องราวความรักของชายรักชายให้ออกมาอย่างเรียบง่าย แต่น่าติดตาม Becky Albertalli (2018) ได้เล่าถึงข้อมูลทั่วไปบนเว็บไซต์ส่วนตัวของเธอเองว่า เธอเป็นหญิงวัย 38 ปี เจ้าของงานเขียนชื่อดังอย่าง “Simon vs. The Homo Sapiens Agenda (2015)” นวนิยายชายรักชายที่ถูกหยิบไปสร้างภาพยนตร์เรื่อง Love Simon ที่เข้าฉายไปเมื่อปีพ.ศ. 2561 และได้รับผลตอบแทนอย่างล้นหลาม ด้วยชีวิตประวัติของเธอที่ได้สำเร็จการศึกษาทางด้านจิตวิทยาและมีประวัติการทำงานเป็นนักจิตวิทยา ก่อนผันตัวมาเป็นนักเขียน ทำให้มุมมองในการถ่ายทอดเรื่องราวมีความแตกต่างและน่าสนใจ The Young Adult Library Services Association (YALSA) (YALSA online, 2016) หรือสมาคมบริการห้องสมุดเยาวชนมีการประกาศรายชื่องานเขียนที่ถูกจัดลำดับอยู่ในหมวด 2016 Top Ten Best Fiction for Young Adults ผ่านเว็บไซต์ ผลงานเรื่อง Simon vs. The Homo Sapiens Agenda (2015) ของ Becky Albertalli ถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 1 และนอกเหนือจากรางวัลดังกล่าวยังได้รับรางวัลในหมวดหมู่ 2016 American Library Association’s William C. Morris Award ซึ่งเป็นรางวัลที่มอบให้แก่นักเขียนที่สร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นครั้งแรก นอกจากนี้บนเว็บไซต์ Goodreads ที่เป็นเว็บไซต์สำหรับค้นหาหนังสือและแบ่งปันหนังสือที่ผู้ใช้งานชื่นชอบนวนิยายเรื่องดังกล่าวได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Good reads Choice Award สาขา Best Young Adult Fiction ในปี ค.ศ. 2015 อีกด้วย (Goodreads, 2015)

Adam Silvera นักเขียนชายชาวอเมริกันเจ้าของงานเขียนเรื่อง *The Gravity Of Us, They Both Die At The End* ซึ่งส่วนใหญ่แล้วตัวละครในเรื่องล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ หรือที่เรียกกันแบบสากลว่า LGBTQ เส้นงานเขียนของเขาคือการถ่ายทอดตัวละครที่มีความหม่นหมอง ความกลัว และมีความอึดอัดที่ไม่กล้าจะเปิดเผยว่ามีรสนิยมทางเพศแบบใดเนื่องจากกลัวสังคมไม่ยอมรับในตัวตนที่แท้จริงนั้นนั่นเอง เส้นอีกหนึ่งสิ่งที่มีในงานเขียนของเขาคือการเล่าเรื่องราวความรักของชายสองคนผ่านทัศนคติผู้เขียนที่เป็นเพศทางเลือก ทำให้งานที่เขียนออกมาถ่ายทอดอารมณ์และสังคมของความรักประเภทดังกล่าวได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ อร์ธีย์ หนองพล (THESTANDARD, 2561) ได้เล่าถึงความน่าสนใจและน่าติดตามในความสามารถของผู้เขียนทั้งสองท่านผ่านบทความ “เกย์ก็คือนมนุษย์ธรรมดา มุมมองเรื่องเพศจาก *What If It's Us* นิยายใหม่จากนักเขียน New York Times Best Seller” ระบุว่า ทั้งคู่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักเขียนที่หยิบประเด็นความหลากหลายทางเพศมาพูด โดยกำหนดช่วงวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งเหมือนเป็นการสร้างความเข้าใจให้กับโลกเกี่ยวกับกลุ่มความหลากหลายทางเพศ และทำให้มันเป็นเรื่องปกติ ในปี พ.ศ. 2561 นักเขียน ทั้ง สอง ได้ร่วมกันสร้างผลงานนวนิยายชายรักชายเรื่อง *What if it's us* ซึ่งหลังจากนวนิยายเรื่องนี้ถูกตีพิมพ์ก็ได้ถูกเสนอเข้าชิงรางวัล Goodreads Choice Awards Best Young Adult Fiction ในปี ค.ศ. 2018 (Goodreads, 2018) รางวัลดังกล่าวเครื่องหมายคำถาม (2561) อธิบายผ่านบทความออนไลน์ของตนเองว่า Goodreads คือหนึ่งเว็บไซต์สังคมของเหล่านักอ่านทั่วโลก ซึ่งในเว็บจะมีหนังสือทุกเล่มในโลก เรียกได้ว่าสามารถไปอ่านหรือแชร์ความคิดเห็นในเว็บนั้นก็ได้

เนื้อหากายในเรื่อง *What if it's us* เป็นการเล่าผ่านมุมมองบุคคลที่ 1 เป็นตัวละครเอกที่ชื่อว่า อาร์เธอร์ และเบนสลับกันไปมา อาร์เธอร์เด็กหนุ่มม.ปลาย ได้ย้ายมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนิวยอร์กระหว่างช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ระหว่างที่อยู่ในเมืองแห่งนี้เขาได้ลอง วันหนึ่งอาร์เธอร์ได้พบชายแปลกหน้าที่ทำการไปรษณีย์ เขารู้สึกตกหลุมรักตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น จึงเดินเข้าไปหาความรู้จักและพูดคุยกันเล็กน้อย ชายคนนั้นถือกล่องกระดาษกล่องใหญ่เตรียมจัดส่งให้แฟนเก่า พูดคุยกันได้สักพักอาร์เธอร์ก็รู้ว่าชายคนที่เขาตกหลุมรักก็มีรสนิยมทางเพศเช่นเดียวกัน และมีความเชื่อเรื่องโชคชะตาเหมือนกัน แต่ยังไม่ทันได้แลกเปลี่ยนโทรศัพท์หรือรู้จักชื่อก็ต้องแยกกันเนื่องจากมีฝูงชนที่มาพร้อมกับนักดนตรี ร้องเพลงเพื่อขอพนักงานในที่ทำการไปรษณีย์แต่งงาน อาร์เธอร์หยิบกระดาษที่ชายคนนั้นทิ้งไว้ พบชื่อฮัตสัน

หลังจากนั้นอาร์เธอร์ก็ได้เล่าให้พ่อแม่และเพื่อนรักของเขาฟัง และได้รับความช่วยเหลือในการตามหาอย่างดี ในด้านของเบน ชายถือกล่องที่ทำการไปรษณีย์ก็เล่าเหตุการณ์ที่พบให้กับเพื่อนสนิทของเขาฟังเช่นกัน ดูเหมือนว่าเขาก็จะสนใจในตัวอาเธอร์ไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้พยายามตามหาตัวอาเธอร์มากนักเนื่องจากคิดว่าคงเป็นไปได้ยากที่จะตามหาคนที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ อีกทั้งเบนยังอยู่ในอาการของคนอกหักจากการที่บอกเลิกแฟนเก่า ฮัตสัน หลังจากรู้ว่าฮัตสันไปจับกับชายอื่นทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เลิกกัน เบนมีปัญหาชั่วโมงเรียนไม่ครบทำให้ต้องเรียนภาคฤดูร้อน และทำให้เขาต้องพบกับ

แฟนเก่าตลอดช่วงฤดูร้อน ปิดเทอมภาคฤดูร้อนครั้งนี้ช่างยาวนานสำหรับเขา เพราะความสัมพันธ์ของฮัตสันกับเบนนั้นก่อนจะคบกันได้เป็นเพื่อนสนิทในกลุ่ม 4 คนมาก่อน เบน ดีแลน ฮัตสัน และแฮเรียตสนิทกันมาก ดีแลนและแฮเรียตเริ่มทดลองเดทกันจนทำให้หลายครั้งที่เบนและฮัตสันต้องอยู่ด้วยกันบ่อย ๆ จนในที่สุดทั้งสองก็คบกัน สุดท้ายความสัมพันธ์ของดีแลนและแฮเรียตก็ต้องจบลงและตามมาด้วยคู่ของเบนเช่นกัน ทำให้ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนทั้ง 4 คนนั้นต้องห่างเหินกันมากขึ้น แฮเรียตกลายเป็นคนที่เข้าใจฮัตสันและคอยอยู่เคียงข้าง นั้นทำให้เบนอึดอัดมากที่ต้องพบเจอเพื่อนทั้งสองตลอดการเรียนภาคฤดูร้อน

จากการแนะนำและความช่วยเหลือต่าง ๆ จากเพื่อนสนิทของอาร์เธอร์ เจสซีได้ช่วยตามหาจากเบาะแสที่พอจะจำได้จนทำให้เจอข้อมูลบนโซเชียลมีเดียของเบน อาร์เธอร์นึกขึ้นได้ว่าวันนั้นผู้ชายถือกล่องใส่เสื้อกรีนชื่อร้านกาแฟตรึมแอนด์ปิ่น เขาตัดสินใจพิมพ์รูปของเบนไปติดบนบอร์ดประกาศของร้าน และฝากข้อความไว้ว่าหากเป็นคนเดียวกับที่เจอในที่ทำกรไปรษณีย์ โปรดส่งอีเมลมาหาฉันด้วยโชคชะตาฟ้าลิขิตหรือความบังเอิญอะไรก็ตาม ดีแลนเพื่อนสนิทของเบนเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ หลังจากทีอาเธอร์ติดประกาศตามหาได้ไม่นาน เบนก็ได้อ่านเจอและติดต่อกลับไป จากนั้นทั้งคู่ก็ได้เริ่มพูดคุยและนัดพบกัน ในระหว่างช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนอาเธอร์และเบนต่างเรียนรู้ และเติบโตร่วมกัน จนในช่วงท้ายเรื่องอาร์เธอร์ต้องเดินทางกลับจอร์เจีย เพราะหมดช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนแล้ว ทั้งสองคนบอกกล่าวกันและทิ้งท้ายว่า จักรวาลคงไม่พาเรามาเจอกันแค่หน้าร้อนเดียวหรอกจริงไหม ท้ายหนังสือเล่มนี้ยังมีตอนพิเศษเล่าถึงช่วงเวลาที่อยู่จากตอนจบ อาเธอร์และเบนต่างเติบโตเคียงข้างกัน และเบนก็ได้ประสบความสำเร็จด้านงานเขียนโดยมีครอบครัว เพื่อน และคนรักของเขาคอยให้ความสนับสนุน

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่ง

วรรณกรรมต่าง ๆ ล้วนเกิดจากการหลอมรวมกลวิธีและรูปแบบการแต่งของผู้ประพันธ์ที่มีเอกลักษณ์แตกต่างกันไปตามความสามารถ ความถนัด และมุมมอง การศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมจึงมีความสำคัญ เพราะทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจผลงานชิ้นนั้นได้อย่างลึกซึ้ง ผู้วิจัยจึงรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมจากนักวิชาการ ไว้ดังนี้

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539, น.63) ได้อธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการประพันธ์ว่า ควรพิจารณาว่าผู้แต่งมีการใช้วิธีอะไรบ้างในกาประกอบชิ้นส่วนวรรณกรรมขึ้นมา กลวิธีย่อมขึ้นอยู่กับเนื้อหาของวรรณกรรมเล่มนั้น โดยพิจารณาแนวคิด ลักษณะนิสัยตัวละคร ความเหมาะสมระหว่างเนื้อเรื่องกับตัวละคร การดำเนินเรื่อง เหตุการณ์ต่าง ๆ และการลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง ฉาก และกาใช้สำนวนภาษา

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น.121) กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งสรุปได้ดังนี้ กลวิธีการแต่ง คือวิธีการในการนำเสนอเรื่องราว ทำให้มีความน่าอ่าน น่าสนใจ และผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แต่งแต่ละคนพยายามสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น แปรก และมีคุณค่า

กุหลาบ มลลิกะมาส (2547, น.29) อธิบายว่า กลวิธี คือ วิธีการซึ่งผู้แต่งนำมาใช้ในการถ่ายทอดความนึกคิดหรือความสะเทือนใจ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความมีฝีมือ มีหลายประการ เช่น กลวิธีในการเลือกผู้เล่าเรื่อง กลวิธีในการเล่าย้อนหลัง การแสดงลักษณะและนิสัยของตัวละคร วิธีเปิดและปิดเรื่อง การเลือกรายละเอียดการดำเนินเรื่อง และการสร้างบรรยากาศ

จากการศึกษาความหมายของกลวิธีการประพันธ์สรุปได้ว่า กลวิธีการประพันธ์หรือกลวิธีการแต่ง คือ วิธีการที่ผู้แต่งสร้างขึ้นเพื่อดำเนินเรื่องตามรูปแบบที่วางไว้ โดยอาศัยหลักการสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การดำเนินเรื่อง การสร้างฉาก เหตุการณ์ การใช้ภาษา และการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละคร ซึ่งผู้แต่งแต่ละคนจะมีความสามารถในการถ่ายทอดที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับความถนัด ประสบการณ์ และทัศนคติต่าง ๆ จนเกิดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายจากแนวทางการวิจารณ์เรื่องสั้น - นวนิยายของ ธัญญา สังขพันธานนท์ โดยมีประเด็นสำหรับการวิเคราะห์ ดังนี้

1. กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)
2. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)
3. กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)
4. กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)
5. กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)
6. กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

5.1 กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมาย และอธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการวางโครงเรื่องไว้ดังนี้
 ประคอง เจริญจิตรกรรม (2555, น.47) อธิบายว่า โครงเรื่อง (plot) คือกลวิธีที่ผู้แต่งเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องเล่าอย่างเป็นรูปแบบ โดยเลือกใช้เหตุการณ์ที่เหมาะสม

มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลและเสริมเรื่องให้น่าติดตามอ่านยิ่งขึ้นด้วยการสร้างความขัดแย้งต่าง ๆ และความขัดแย้งหรืออุปมัยปัญหาดังกล่าวจะเป็นตัวสำคัญที่นำโครงเรื่องไปสู่จุดสนใจสูงสุดของเรื่อง (climax) ดังนั้น โครงเรื่องจึงเป็นการจัดการของผู้แต่งเพื่อที่จะให้เรื่องเล่าดำเนินไปสู่จุดที่ผู้แต่งต้องการอย่างเป็นเหตุเป็นผล

เคนดี้ (Kenedy. 1983, น.8 - 10 อ้างถึงใน ธัญญา สังขพันธานนท์. 2539, น. 164) ได้แบ่งโครงสร้างของโครงเรื่องไว้ดังต่อไปนี้

1. ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning, Exposition) ถือว่าเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นส่วนที่จะสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่องราวต่อไป การเริ่มเรื่องอาจเริ่มด้วยการแนะนำตัวละคร สถานที่ หรือเหตุการณ์สำคัญ ยางครึ่งอาจเริ่มด้วย

ความขัดแย้งหรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เป็นการปูเรื่องให้ดำเนินต่อไป โดยปกติการเริ่มเรื่องจะมีลักษณะดังนี้

ก. เริ่มเรื่องแบบเรียงเหตุการณ์ตามปฏิทิน คือเรื่องจะดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์จากจุดเริ่มต้นไปตามลำดับ จนพบปัญหาหรือข้อขัดแย้งภายในเรื่องทวีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น แล้วค่อยคลี่คลายเรื่องไปสู่จุดจบ

ข. เริ่มเรื่องโดยย้อนเหตุการณ์สลับไปมา เช่น เริ่มจากตอนกลาง หรือตอนท้ายเรื่อง หรือเริ่มโดยย้อนกลับไปกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะถึงตอนเริ่มเรื่อง แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้แต่ง

2. ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) คือขั้นตอนที่ดำเนินสืบต่อจากการเริ่มเรื่อง มักมีรายละเอียดสำคัญคือ ผู้แต่งจะค่อย ๆ ลำดับเหตุการณ์ให้มีปัญหาและ

ความขัดแย้งของเรื่องเพิ่มขึ้น

3. จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax) หรือจุดสุดยอดของเรื่อง เป็นเหตุการณ์หรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นเมื่อความขัดแย้งได้พัฒนามาจนถึงจุดสูงสุดหรือถึง “ทางตัน” และเป็นเหตุที่ทำให้เกิดผลบางอย่างที่ไม่อาจเลี่ยงได้

4. จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) เป็นตอนที่สืบต่อจากจุดวิกฤต เมื่อเรื่องได้ผ่านจุดวิกฤตไปแล้ว ผู้แต่งจะค่อย ๆ คลายปมต่าง ๆ ที่เคยสร้างปริศนาเอาไว้

5. ตอนจบเรื่อง (Ending) ส่วนมากมักจะจบเรื่องลงเมื่อปัญหาต่าง ๆ ได้คลี่คลายไปแล้ว เรื่องสั้นบางเรื่องอาจจบด้วยความสุข สมหวังหรือผิดหวัง แต่บางเรื่องก็จบลงด้วยความคาดไม่ถึงหรือไม่ก็ทิ้งความแปลกประหลาดใจให้กับผู้อ่าน หรือทิ้งปมปัญหาให้ผู้อ่านคิดต่อเอาเอง

โจนาธาน คัลเลอร์ (2561, น.149-152) อธิบายไว้ว่า โครงเรื่อง (Plot) โครงเรื่องหรือเรื่องราวคือสิ่งที่นำเสนอ จัดเรียงโดยวาทยกรรมตามมุมมองหนึ่ง แต่ตัวโครงเรื่องเองก็เป็นการจัดรูปเหตุการณ์ด้วย เป็นสิ่งที่ผู้อ่านอนุมานจากตัวบท และความคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์เบื้องต้นที่ก่อเป็นโครงเรื่องก็ถือเป็นสิ่งที่ผู้อ่านอนุมานหรือสร้างขึ้นเช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์โครงเรื่อง

จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิดกลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่องจากนักการศึกษาหลายท่าน สามารถสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงเรื่องได้ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการเปิด - ปิดเรื่องใช้วิธีใด มีความน่าสนใจอย่างไร
2. รูปแบบการดำเนินเรื่อง ใช้วิธีการใดในการลำดับเรื่องราว เช่น เล่าตามลำดับปฏิทิน หรือเล่าแบบสลับไปมา
3. ความสัมพันธ์ของโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร และพฤติกรรมต่าง ๆ มีความเกี่ยวเนื่องกันและสมเหตุสมผล
4. วิเคราะห์ปมขัดแย้ง อธิบายที่มาและปัจจัยที่ทำให้เกิดปมขัดแย้งภายในเรื่อง พิจารณาความสมเหตุสมผล

การประเมินค่าโครงเรื่อง

เมื่อผู้วิจารณ์สามารถวิเคราะห์และอธิบายกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่องของงานเขียนที่สนใจได้แล้ว ขั้นตอนถัดไปคือการประเมินค่าโครงเรื่องที่ผู้วิจารณ์ศึกษาว่ามีความถูกต้องเหมาะสม ผู้วิจัยจึงสรุปแนวทางในการประเมินค่าโครงเรื่องว่า ควรพิจารณาจากคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- 1) ความสมจริง พิจารณาความน่าเชื่อถือ ความสมเหตุสมผลและความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ภายในเรื่อง ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเรื่องราวที่ปรากฏภายในเรื่องจำเป็นต้องเป็นเรื่องจริงเสมอไป แต่อาจจะเป็นเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการ ที่เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความรู้สึกว่าเรื่องราวนั้นมีเหตุและผลของการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น มีความเชื่อถือในสิ่งที่อ่านและปราศจากข้อสงสัย

2) ความสนใจใคร่ติดตาม เป็นส่วนสำคัญในการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ในส่วนนี้จะพิจารณาความน่าสนใจขององค์ประกอบย่อยต่าง ๆ ของการสร้างโครงเรื่อง อันได้แก่ การเปิด-ปิดเรื่อง รูปแบบการดำเนินเรื่อง ความสัมพันธ์โครงเรื่องกับองค์ประกอบอื่น ๆ และ ปมขัดแย้งภายในเรื่อง โดยแต่ละส่วนจะพิจารณาว่ามีการรูปแบบวิธีการใดในการสร้างสรรค์งาน เขียน และรูปแบบที่ใช้มีความพิเศษที่ช่วยให้ดึงดูดความสนใจผู้อ่านมากน้อยเพียงใด มีความ สอดคล้องและช่วยเสริมให้งานเขียนโดดเด่นหรือไม่

3) ความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องกับองค์ประกอบอื่น ๆ โครงเรื่องจะต้องมีความ เกี่ยวเนื่องกับองค์ประกอบของนวนิยายส่วนอื่นๆ อันได้แก่ ตัวละคร ฉาก พฤติกรรมและ บทสนทนาของตัวละคร รวมไปถึงแก่นเรื่อง โทนพิจารณาว่าโครงเรื่องได้มีส่วนช่วยให้ส่วนต่าง ๆ มีความชัดเจนมากขึ้นหรือไม่ ส่งเสริมให้บรรยากาศภายในเรื่องมีความราบรื่นหรือไม่อย่างไร เป็นต้น

5.2 กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)

ตัวละครเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานเขียนประเภท เรื่องราว เพราะตัวละครมีหน้าที่ถ่ายทอดและดำเนินเรื่องราวให้เดินหน้าตามที่ตั้งผู้แต่งได้กำหนดไว้ใน โครงเรื่อง นักการศึกษาได้ให้ความหมายและอธิบายกลวิธีการนำเสนอผ่านตัวละครดังนี้

ประคอง เจริญจิตรกรรม (2556, น.51) อธิบายไว้ว่า ตัวละคร (Character) คือ กลุ่มคนในเรื่องเล่าที่ผู้แต่งสร้างขึ้น และแบ่งประเภทของตัวละครออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1) ประเภทตัวละครตามบทบาท คือ การแบ่งตัวละครตามบทบาทหน้าที่ที่ปรากฏในเรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 1) ตัวละครเอก คือ ตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง และมีบทบาท ในเหตุการณ์หลักหรือสำคัญของเรื่อง 2) ตัวละครปฏิปักษ์ คือ ตัวละครที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับตัว ละครเอก สร้างความขัดแย้งในเรื่อง 3) ตัวละครสนับสนุน คือ ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยตัวละครในเรื่อง ทั้งตัวละครเอกและตัวละครปฏิปักษ์ และ 4) ผู้เล่าเรื่อง คือ คนที่ถ่ายทอดเรื่องราวมาสู่ผู้อ่าน ซึ่งอาจ เป็นนักประพันธ์ หรือตัวละครในเรื่องก็ได้

2) ประเภทตัวละครตามลักษณะ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ

2.1) กลุ่มตัวละครน้อยลักษณะ (Simple or flat character) คือ ตัวละคร ที่มีลักษณะนิสัยที่มองเห็นได้เพียงหนึ่งหรือสองด้าน คือ ดีก็ดีตลอด ร้ายก็ร้ายตลอด ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ลักษณะนิสัยมาก

2.2) กลุ่มตัวละครมากลักษณะ (Complex or round character) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลากหลายคล้ายคนจริง มีมุมมองได้หลายด้าน

จรรยาบรรณ เทพศรีเมือง (2560, น. 66) อธิบายความหมายและลักษณะของ ตัวละคร (Characters) ไว้ว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่อง เพราะถ้าไม่มีตัว ละครหรือผู้กระทำแล้ว การเล่าเรื่องก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ นอกจากตัวละครในนวนิยายจะมีลักษณะโดย กว้างเหมือนตัวละครในเรื่องสั้นแล้ว เราอาจแบ่งตัวละครในนวนิยายได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1) ตัวละครเอก (The major The protagonist) หมายถึง ตัวละครซึ่งมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องโดยตลอด

2) ตัวละครย่อย (The minor The protagonist) หมายถึง ตัวละครซึ่งมีบทบาทในฐานะเป็นส่วนประกอบของการดำเนินเรื่องแต่ก็ต้องมีส่วนช่วยเสริมเนื้อเรื่องและตัวละครสำคัญให้เด่นชัดขึ้นด้วย

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวานิชย์ (2537, น. 19) อธิบายถึงกลวิธีในการนำเสนอตัวละครว่า กลวิธีในการนำเสนอตัวละครอาจใช้วิธีการใหญ่ ๆ 2 วิธี คือ การนำเสนอทางตรง และการนำเสนอโดยอ้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การนำเสนอทางตรง (Direct Method) หมายถึง ผู้แต่งให้รายละเอียดและข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครในลักษณะขององค์ประกอบพื้นฐานของตัวละครนั้น ๆ เช่น

1.1 รายละเอียดเชิงประวัติ เช่น ชื่อ เพศ อายุ สถานภาพทางครอบครัว สังคม อาชีพ ปรวิติย่อ เป็นต้น

1.2 ลักษณะทางกายภาพ ได้แก่ หน้าตา ท่าทาง รูปร่าง การแต่งกาย หรือลักษณะเด่นเฉพาะตัว

1.3 ลักษณะทางจิตใจ เช่น ความรู้สึกนึกคิด อุปนิสัยใจคอ วิธีคิด ปรัชญาชีวิต หรือภาวะจิตใจของตัวละคร

1.4 วัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์ ได้แก่ การกล่าวถึงข้าวของเครื่องใช้ประจำตัวของตัวละครที่มีความหมายบ่งบอกสภาวะของตัวละครนั้น ๆ เช่น ไม้เท้ากับคนแก่ เสื้อผ้าตัวโปรด ยานพาหนะที่ทรุดโทรม เป็นต้น ซึ่งวัตถุเหล่านี้อาจแฝงสัญลักษณ์เอาไว้ด้วย

2. การนำเสนอโดยอ้อม (Indirect Method) หมายถึง การนำเสนอตัวละครจะไม่มี การบรรยายอย่างตรงไปตรงมาเป็นกิจจะลักษณะ แต่จะแทรกไว้ในการเล่นเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยผู้อ่านจะรู้จักตัวละครผ่านทางพฤติกรรมที่แสดงออก การกระทำ คำพูดที่สนทนากับคนอื่นและคิดในใจ หรือการบรรยายถึงอากัปกริยา สายตา อวัจนภาษาต่าง ๆ ซึ่งผู้อ่านสามารถสรุปสถานภาพ ลักษณะทางกายและนิสัยใจคอของตัวละครนั้น ๆ ได้ การนำเสนอตัวละครประเภทนี้สามารถทำได้หลายวิธี เช่น

2.1 โดยผู้เล่าเรื่อง ซึ่งเป็นผู้รู้แจ้งทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวละครนั้น ๆ ไม่ว่าจะ เป็นพฤติกรรมภายนอก สภาพจิตใจ ความคิดในอดีต ปัจจุบัน หรือนาคต ซึ่งเป็นการมองผ่านสายตาของผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียว

2.2 โดยผ่านการบอกเล่าจากสายตาตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง วิธีนี้จะทำให้ตัวละครใด ตัวละครหนึ่งแนะนำตัวละครอีกตัว ผู้อ่านจะรู้จักตัวละครที่ถูกแนะนำผ่านความคิดเห็นของตัวละครที่ผู้เขียนทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง

อี.เอ็ม.ฟอร์สเตอร์ (1974, p.73-74) อ้างอิงใน ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น.169) ได้แบ่งตัวละครออกเป็นสองแบบ คือ ตัวละครแบบแบน (Flat Character) และตัวละครแบบกลม (Round Character) ทั้งสองแบบมีลักษณะเด่นดังนี้

1. ตัวละครแบบแบน เป็นตัวละครที่มีลักษณะเรียบง่าย ไม่มีความซับซ้อนในด้านบุคลิกภาพ และสภาพจิตใจ มีลักษณะที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งผู้เขียนแนะนำตัวละครเพียงส่วนเดียวจากลักษณะที่เป็นจริงของมนุษย์

2. ตัวละครแบบกลม เป็นตัวละครที่สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่านได้มาก เพราะมีลักษณะใกล้เคียงกับ “ความเป็นมนุษย์” มากกว่าแบบแรก ตัวละครถูกสร้างมาจากแง่มุมหลากหลายของมนุษย์ มีบุคลิกภาพ นิสัยซับซ้อนแตกต่างตามสภาพอารมณ์ สถานการณ์ และสภาพแวดล้อมเหมือนมนุษย์จริง ๆ

การวิเคราะห์ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละครในงานเขียนประเภทนวนิยาย จำเป็นต้องวิเคราะห์ทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบ โดยแนวทางการวิเคราะห์ตัวละคร ผู้วิจารณ์ควรกำหนดขอบข่ายของการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ผู้แตงนำเสนอตัวละครโดยวิธีใด โดยตรงหรือโดยอ้อม กลวิธีการนำเสนอมีความชัดเจนแจ่มแจ้งมากเพียงใด

2. การสร้างแรงจูงใจให้กับตัวละครมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมของตัวละคร เช่น อารมณ์รัก โลภ โกรธ หลงความต้องการบนพื้นฐานของมนุษย์ต่าง ๆ มีความเหมาะสม และสมจริงมากน้อยเพียงใด

3. การพิจารณาน้ำเสียงและแปลความหมายของผู้แตงที่มีต่อตัวละคร ยกตัวอย่างเช่น ดูกูก เยาะเย้ย ถากถาง สงสาร ชื่นชม ฯลฯ เมื่อทราบแล้วยังต้องสามารถเข้าใจให้ได้ ด้วยการแสดงน้ำเสียงดังกล่าวของผู้แตงมีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไร เช่น เพื่อเสริมแก่นเรื่องให้เด่นยิ่งขึ้น

การประเมินค่าตัวละคร

เมื่อผู้วิจารณ์วิเคราะห์บทบาทหน้าที่ ประเภท และลักษณะของกลวิธีในการสร้างตัวละครแล้ว สิ่งสำคัญถัดมาคือต้องกำหนดแนวทางในการประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของการสร้างตัวละคร โดยใช้แนวทางต่อไปนี้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1. ความสมจริงของตัวละคร ผู้แตงสามารถสร้างตัวละครออกมาได้มีความใกล้เคียงความเป็นมนุษย์หรือไม่ ปัจจัยในการกำหนดพฤติกรรมตัวละครมีความสมเหตุสมผลมากเพียงใด ตัวละครเป็นแบบตัวแบนหรือกลม

2. พัฒนาการของตัวละครมีความสมเหตุสมผลหรือไม่ อย่างไร

3. พิจารณาการสร้างตัวละครที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจมนุษย์ได้มากน้อยแค่ไหน

5.3 กลวิธีการนำเสนอแก่นเรื่อง (Theme)

ชัตสุณี สีนุสสิงห์ (2538, น.14) อธิบายว่าแนวเรื่องหรือแก่นเรื่อง คือความหมายรวมของเรื่องและผู้แต่งต้องการจะสื่อถึงผู้อ่าน นวนิยายบางเรื่อง (เช่นเดียวกับบทละคร) อาจจะมีแนวเรื่องมากกว่าหนึ่ง ในขณะที่เนื้อหาของเรื่องทั้งหมดจะให้ความบันเทิงและเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน แนวเรื่องจะให้บทเรียน ข้อคิด ประสบการณ์เทียบกับชีวิตตัวเอง และเกิดปัญญาที่จะมองเห็นชีวิตในแง่มุมที่กว้างขวางและเข้าใจชีวิตมากขึ้น

ยุวพาสี (ประทีปเสนา) ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น.154 – 155) กล่าวถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับแก่นเรื่อง 3 ประการ คือ

1. แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องเด่น หรือเสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับชีวิตและธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

2. แก่นเรื่องสามารถมีได้มากกว่าหนึ่งแก่นเรื่อง เนื่องจากแก่นเรื่องได้จากการวิเคราะห์ตีความเนื้อเรื่อง บริบทของเรื่องจึงเอื้อและสนับสนุนความหลากหลายของแก่นเรื่อง ผู้อ่านอาจมีความเห็นต่อแก่นเรื่องต่างกันออกไป

3. แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความเชื่อ และค่านิยมของผู้อ่าน ผู้อ่านอาจเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้ แต่ความคิดและทัศนคติของผู้แต่งต้องมีพลังพอที่จะนำเสนอความคิดและจินตนาการของผู้อ่านให้มีโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น

ประคอง เจริญจิตรกรรม (2556, น.55) กล่าวว่า แก่นเรื่องหรือแนวคิดของเรื่อง คือความคิดเห็นที่เป็นแกนกลางของเรื่องเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ของมนุษย์ อันได้แก่ มนุษยธรรม สังคม จริยธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคมโลก

การวิเคราะห์และค้นหาแก่นเรื่อง

ในพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2552, น.97) นิยาม “แก่นเรื่อง” ว่า คือ ความคิดสำคัญที่กวีต้องการนำเสนอในผลงานเรื่องหนึ่ง ๆ และครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งบางเรื่อง แก่นเรื่องอาจปรากฏอย่างชัดเจน แต่บางเรื่องจะถูกซ่อนไว้ภายใต้องค์ประกอบและรายละเอียดต่าง ๆ การค้นหาแก่นเรื่องจึงจำเป็นต้องพิจารณาตัวละครเอกและการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมไปถึงน้ำเสียงของผู้แต่งและแง่มุมอื่น ๆ เช่น การใช้สัญลักษณ์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาได้จากการสังเกตวิธีการนำเสนอแก่นเรื่องของผู้เขียน ซึ่งอาจมีวิธีการหรือกลวิธีที่หลากหลาย เช่น

1. นำเสนอโดยผ่านการบอกเล่าโดยตรงของผู้เขียน อาจแสดงทรรศนะผ่านผู้พูดที่ไม่ปรากฏตัว ซึ่งผู้พูดดังกล่าวอาจจะเป็นผู้เขียนเองหรือไม่ใช่ก็ได้ ในรูปแบบนี้จะทำให้การค้นหาแก่นเรื่องทำได้ง่ายขึ้น

2. นำเสนอโดยผ่านทรรศนะของผู้เล่าเรื่อง ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เขียนเสมอไป อาจให้ตัวละครใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง ผู้อ่านจะสังเกตได้จากการใช้สรรพนามบุรุษต่าง ๆ ผู้เขียนอาจฝากความคิดหรือทรรศนะที่เป็นแก่นเรื่องผ่านคำพูดหรือการนึกคิดของผู้เล่าเรื่องออกมา

3. นำเสนอโดยผ่านการกระทำของตัวละคร ในรูปแบบนี้ผู้เขียนจะไม่แสดงแนวคิดออกมาตรง ๆ แต่จะให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมและกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป และการกระทำดังกล่าวจะเป็นแนวทางให้ผู้อ่านตีความและอาจมองเห็นความคิดอันเป็นแก่นเรื่องได้

4. นำเสนอโดยผ่านภาษาอุปมา ผู้แต่งบางคนจะใช้ภาษาในลักษณะของการอุปมาเปรียบเทียบ หรือใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อแก่นเรื่อง การอุปมาจะปรากฏอยู่ในบทสนทนา การบรรยาย หรือแม้แต่ในชื่อเรื่อง

5. นำเสนอโดยผ่านตัวเรื่องทั้งหมด วิธีนี้แก่นเรื่องจะถูกเปิดเผยออกมากี่ต่อเมื่อผู้อ่านได้อ่านเรื่องนั้นถึงตอนจบ โดยผู้อ่านจะต้องพิจารณาองค์ประกอบทั้งหมดอย่างรอบคอบ

นอกจากนี้ ประคอง เจริญจิตรกรรม (2556, น.56) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการวิเคราะห์แก่นเรื่องหรือแนวคิดไว้จำนวน 4 ข้อ ดังนี้

- 1) แก่นหรือแนวคิดจะต้องเกี่ยวข้องกับคนที่มีชีวิตอยู่นอกงานเขียน
- 2) แก่นหรือแนวคิดสามารถมีได้มากกว่าหนึ่งประการ แม้วรรณกรรมเรื่องนั้นจะมีประเด็นเพียงประเด็นเดียว
- 3) แก่นหรือแนวคิดรวมทั้งประเด็นอาจไม่ปรากฏในงานเขียนเลยก็ได้
- 4) แก่นหรือแนวคิดที่ซับซ้อนอาจไม่สามารถวิจารณ์ได้สมบูรณ์ด้วยงานเขียนเพียงชิ้นเดียว

การประเมินค่าแก่นเรื่อง

เมื่อผู้วิจารณ์วิเคราะห์และค้นหาแก่นเรื่องจนพบแล้ว สิ่งที่ต้องทำถัดมาคือการกำหนดเกณฑ์ในการประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอแก่นเรื่อง โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินค่าแก่นเรื่องมีดังนี้

1. ความสมจริง โดยจะต้องมีความสมจริงทั้งภายนอกและภายในตัวเรื่องมีความจริงเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ สอดคล้องกับสามัญวิสัยของปุถุชน และต้องมีความสมเหตุสมผล สอดคล้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในเรื่องด้วย
2. การให้คุณค่า แก่นเรื่องที่ดีไม่จำเป็นต้องให้คุณค่าในเชิงสั่งสอน หรือในทางศีลธรรมเสมอไป แต่ควรช่วยตีแผ่ เปิดเผยให้เห็นธรรมชาติของสังคม และมนุษย์ นอกจากนี้จะต้องสามารถช่วยยกระดับจิตใจผู้อ่าน มากกว่าการจู่จี้ให้จิตใจต่ำลง

5.4 กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายและอธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ดังต่อไปนี้

หทัยวรรณ มณีวงษ์ (2560, น.60) กล่าวว่า ฉากในเรื่องเล่า มีความหมายกว้างขวางมาก กล่าวคือ มีทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ อารมณ์และสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ฉากอาจกล่าวถึงสถานที่ เวลา ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นอกจากนี้แล้ว ฉากยังมีความหมายที่ลึกซึ้ง

กว่านี้คือไม่ใช่เป็นแต่สิ่งแวดล้อมภายนอกของตัวละครเท่านั้น แต่ฉากยังมีความสัมพันธ์และความหมายต่อภาวะจิตใจของตัวละครอีกด้วย

ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น.191-193) ได้แบ่งประเภทของฉากไว้ ดังนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ คือสภาพธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ทะเลภูเขา ป่า รวมไปถึงการตกแต่งภายในบ้านหรืออาคารต่าง ๆ

2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านเรือน วัตถุข้าวของเครื่องใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมตัวละครในเรื่อง สิ่งเหล่านี้อาจแสดงให้เห็นตัวตนของผู้สร้าง และผู้เป็นเจ้าของด้วย นอกจากนี้ยังสัญลักษณ์หรือตัวแทนของตัวละคร เช่น ไม้เท้าเป็นตัวแทนของความชรา ผ้าเช็ดหน้าปกกลายเป็นตัวแทนหญิงสาว เป็นต้น

3. ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย คือช่วงเวลาหรือยุคสมัยของการเกิดเหตุการณ์ในเรื่องเพราะช่วงเวลาจะช่วยให้การดำเนินเรื่องตลอดจนพัฒนาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวละครในสถานการณ์ต่างๆ

4. ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรในการดำเนินชีวิตของตัวละครในเรื่อง รวมไปถึงแบบแผนในการดำเนินชีวิตของชุมชนและสังคม

5. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เช่น ศาสนา จารีตประเพณี ค่านิยม รวมไปถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง

อิรวดี ไตคังละ (2546, น.60 – 62) กล่าวว่า ตัวละครที่แสดงบทบาทโลดแล่นในบันเทิงคดี ย่อมมีตัวตนอยู่ในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งในช่วงเวลาหนึ่งเสมอ และในสถานที่และเวลานั้น ๆ ย่อมมีรายละเอียดของชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมปรากฏด้วย สถานที่และเวลา รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมในบันเทิงคดีเรียกว่า ฉาก (Setting)

การวิเคราะห์และประเมินค่าการใช้ฉากและสถานที่

อิงอร สุพันธ์วิช (2558, น.69) กล่าวถึงแนวการวิเคราะห์ วิจัยฉากไว้ว่า ควรตั้งคำถามในการพิจารณาฉากดังต่อไปนี้

1) นวนิยายเรื่องนี้ใช้ฉากมากน้อยเพียงไร และฉากต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่องอย่างไร

2) ผู้แต่งบรรยายฉากได้แจ่มแจ้งและชัดเจนเพียงใด

3) จงอธิบายถึงกลวิธีที่ผู้แต่งใช้เพื่อแสดงว่า เวลา สถานที่ และเหตุการณ์ในท้องเรื่องได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

4) ถ้ามีการเล่าเรื่องย้อนหลัง จงพิจารณาว่าการเล่าเรื่องย้อนหลังนั้นมีความสัมพันธ์กับเทคนิคการเล่าเรื่องแบบกระแสปะจืดประหวัดหรือไม่ อย่างไร

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจารณ์ควรวิเคราะห์และประเมินกลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ความสมจริงของฉาก กล่าวคือ ฉากมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใดในการบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานที่ ช่วงเวลาที่เกิดในเรื่อง ควรพิจารณาถึงความสมเหตุสมผลและรายละเอียดของฉากแต่ละฉากนั้นว่ามีความถูกต้องและใกล้เคียงความเป็นจริงหรือไม่
2. ความสัมพันธ์ระหว่างฉากกับตัวละคร ฉากมีอิทธิพลอย่างไรบ้างต่อตัวละคร เช่น อิทธิพลต่อความรู้สึก ความคิด มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และทัศนคติ
3. ฉากกับบรรยากาศในเรื่อง การบรรยายฉากมีอิทธิพลต่อการสร้างบรรยากาศหรืออารมณ์ร่วมของผู้อ่าน ซึ่งผู้เขียนอาจใช้วิธีการในการช่วยบรรยายได้หลากหลายวิธีผ่านความสามารถการใช้ภาษา ดังนั้นผู้วิจารณ์จึงควรพิจารณาการใช้ภาษาของผู้เขียนในการบรรยายฉากเพื่อสร้างบรรยากาศภายในเรื่อง การสร้างอารมณ์และบรรยากาศเกิดจากการใช้องค์ประกอบ เช่น การกล่าวถึงสี รูปทรง เสียง กลิ่น บรรยากาศ การพรรณนาถึงความเงียบเหงาของสถานที่
4. ฉากกับองค์ประกอบของเรื่อง ฉากควรมีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับทุกองค์ประกอบของเนื้อเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่อง บทสนทนาต่าง ๆ เป็นต้น ผู้วิจารณ์จึงต้องหาคำตอบว่าฉากมีความสัมพันธ์และมีความสำคัญต่อองค์ประกอบข้างต้นอย่างไรบ้าง

5.5 กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)

ประคอง เจริญจิตรกรรม (2556, น.59) กล่าวว่า มุมมอง คือ กลวิธีการเล่าเรื่อง (technique) ตามฐานะของผู้เล่าเรื่อง (narrator) ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เล่า กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถูกนำมาเล่า โดยทัศนะของใคร มุมมองมีหลายแบบ และนำมาผสมกันได้ มุมมองที่เป็นพื้นฐานของเรื่องเล่ามี 4 แบบ คือ

- 1) ผู้เล่าเรื่องรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง (omniscient point of view) คือ ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องอย่างอิสระรวมทั้งการเล่าความคิด ความรู้สึกของตัวละคร
- 2) การใช้บุรุษที่สามเป็นผู้เล่าเรื่อง (limited omniscient point of view) คือ ผู้แต่งเลือกตัวละครใดตัวละครหนึ่งให้เป็นผู้เล่าเหตุการณ์เท่าที่ตัวละครนั้นรู้เห็น โดยมักใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 แทนตัวผู้เล่า เช่น เขา หล่อน หรือชื่อตัวละครในเรื่อง
- 3) การใช้บุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง (first – person point of view) ผู้แต่งเลือกตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า ตัวละครนั้นอาจเป็นตัวละครเอก ตัวละครรอง หรือตัวประกอบก็ได้ เป็นการเล่าประสบการณ์ตรงของตัวละคร ซึ่งรวมถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครที่เป็นผู้เล่า มักใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า ฉัน หรือข้าพเจ้า หรือผม
- 4) ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้สังเกตการณ์ (objective or dramatic point of view) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่อง แต่ผู้แต่งจะไม่เข้าไปรับรู้ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ผู้แต่งทำหน้าที่ถ่ายทอดสิ่งที่ตัวละครทำหรือพูด

ททัยวรรณ มณีวงศ์ (2560, น.83 - 86) ได้จำแนกมุมมองโดยยึดผู้เล่าเรื่องเป็นหลัก เอาไว้ว่าสามารถแบ่งออกเป็นสองแบบใหญ่ ๆ คือ

1. มุมมองของผู้เล่าเรื่องที่ปรากฏในฐานะตัวละครในเรื่อง ตัวละครมีบทบาทและมีส่วนร่วมในเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เล่าเรื่องจะใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง (ฉัน, ผม, ข้าพเจ้า, เรา) แทนตัวเองขณะเล่าเรื่อง หรืออาจเรียกว่าการเล่าเรื่องมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง มีอยู่สองลักษณะ คือ

1.1 ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอก มีตัวเองเป็นศูนย์กลางของเรื่อง และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่ากับบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้เล่าจะเล่าทุกอย่างที่ได้ประสบ ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นด้วยตัวเองหรืออาจจะเป็นการบอกเล่าจากผู้อื่นในกรณีที่เขาไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ

1.2 ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครรอง หรือเรียกว่า “ผู้เล่าเรื่อง - ผู้รู้เหตุการณ์” เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งเช่นกัน แต่ปรากฏในฐานะตัวละครรองที่ทำหน้าที่เล่าเรื่องของตัวละครเอก หรือตัวละครอื่น ๆ ในฐานะผู้รู้เหตุการณ์

2. มุมมองของผู้เล่าเรื่องที่ไม่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง เหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ จะนำเสนอผ่านการกระทำ คำพูด และทรศนะของตัวละครที่ถูกเอ่ยถึงในสรรพนามบุรุษที่สาม (เขา, หล่อน, เธอ, พวกเขา, มัน) โดยมีอยู่สามลักษณะคือ

2.1 ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้ง หรือ “มุมมองแบบสายตาพระเจ้า” (Omniscient) เป็นการเล่าผู้เล่าเรื่องล่วงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องที่เล่า และมีอำนาจในการควบคุมตัวละคร ความรู้เกี่ยวกับตัวละครของผู้เล่าไม่มีขีดจำกัดไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม การกระทำภายนอก และยังล่วงรู้ไปถึงความคิด จิตใจ สัญชาตญาณ และความมุ่งมาดปรารถนาของตัวละครทุกตัว

2.2 ผู้เล่าเรื่องรู้แจ้งเฉพาะตัวละครเอก เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้บุรุษสรรพนามที่สามเหมือนแบบแรกแต่แตกต่างกันที่ผู้เล่าจำกัดการรู้แจ้งเฉพาะแค่ตัวละครเอกเท่านั้น ไม่ได้ล่วงรู้ตัวละครทุกตัวแบบมุมมองสายตาพระเจ้าเพราะถือว่าตัวเอกเป็นศูนย์กลางของเรื่อง ผู้อ่านจะทราบเหตุการณ์การกระทำของตัวละครอื่น ๆ ผ่านมุมมองของตัวละครเอก

2.3 ผู้เล่าแบบภววิสัย เป็นการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าไม่ได้ปรากฏตัวในเรื่อง และจำกัดบทบาทของตัวเองเฉพาะเพียงการนำเสนอภาพการกระทำ การพูดจา สีหน้าท่าทางของตัวละครโดยปราศจากการก้าวล้ำไปอธิบายถึงโลกภายในของตัวละครทั้งหมด ผู้เล่าจะไม่ได้แสดงความเห็น อธิบายหรือวิจารณ์และการตัดสินให้ข้อสรุปใด ๆ ทั้งสิ้น แต่จะให้อ่านสรุปและตีความเอาเองจากข้อมูลที่ได้เสนอไปแล้ว

การวิเคราะห์และประเมินค่าการใช้มุมมอง

เมื่อผู้วิจารณ์วิเคราะห์รูปแบบของมุมมองที่ใช้ในการเล่าเรื่องได้แล้ว สิ่งสำคัญถัดมาคือต้องกำหนดแนวทางในการประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของการเล่าเรื่องผ่านมุมมอง โดยใช้แนวทางต่อไปนี้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1. เมื่อพิจารณาได้แล้วว่าเรื่องที่อ่านใช้วิธีการนำเสนอผ่านมุมมองแบบใด ให้พิจารณาต่อว่ามุมมองดังกล่าวมีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไร มีส่วนที่ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างน่าสนใจหรือไม่
2. พิจารณาความคงที่ในการใช้มุมมอง เพราะในนวนิยายผู้เขียนอาจใช้มุมมองหลาย ๆ แบบ ผสมผสานกัน หรือเปลี่ยนกลับไปกลับมา
3. พิจารณาความเหมาะสมในการเลือกใช้มุมมองว่ามีความเหมาะสมกับแนวเรื่องหรือไม่

5.6 กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

พรทิพย์ วรรัฐกาล (2553, น.1 – 42) อธิบายเกี่ยวกับศิลปะการใช้ภาษาไว้ว่า การใช้ภาษาที่ดีเป็นการสร้างสรรค์ถ้อยคำด้วยศิลปะการเขียน ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำที่เหมาะสม และสื่อความหมายให้สอดคล้องกับความคิดของผู้เขียนที่ต้องการถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน ศิลปะการใช้ภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

- 1) ศิลปะการใช้คำ เลือกใช้คำให้ถูกต้อง ตรงความหมาย ถูกต้องตามระดับภาษาและใช้คำที่สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
- 2) ศิลปะการใช้ประโยค เรียบเรียงประโยคให้ถูกต้อง วางส่วนขยายให้ถูกที่
- 3) ศิลปะการใช้สำนวน ควรใช้สำนวนให้ถูกต้องและตรงความหมาย
- 4) ศิลปะการใช้ภาพพจน์ ควรใช้ภาพพจน์ให้เหมาะกับงานเขียน

ภาพพจน์ที่ปรากฏในงานเขียนส่วนใหญ่ คือ การใช้อุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ สัญลักษณ์ บุคลาธิษฐาน การกล่าวเกินจริง การใช้คำขัดแย้งกัน การเล่นคำ และการเลียนเสียงธรรมชาติ

พิมาน แจ่มจรัส (2550, น.251 - 255) กล่าวว่า สำนวนเปรียบได้กับตัวตนหรือลายมือของนักเขียน สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งนักเขียนจะต้องขจัดข้อผิดพลาดทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นไวยากรณ์ ความซ้ำซาก ความล้าสมัย รวมไปถึงการใช้ประโยคที่เอนเอี้ยว

กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, น.90 - 97) ให้ข้อสังเกตไว้ว่า นักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายมือใหม่ที่ยังไม่มีแนวทางหรือลีลาเป็นของตัวเอง มักเริ่มด้วยการลอกเลียนแบบหรือยึดท่วงทำนองการแต่งจากนักเขียนรุ่นเก่าหรือนักเขียนที่ชื่นชอบ แต่หากนักเขียนผู้นั้นรู้จักการประยุกต์ท่วงทำนองในการแต่งให้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว จะเท่ากับนักเขียนผู้นั้นมีฝีมือและมีพัฒนาการ

การวิเคราะห์และประเมินค่าลีลาการเขียน

กาญจนา ปราบปัญจะ (2553, น.10) กล่าวว่าลีลา หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนแต่ละคนในการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนและประโยคที่เหมาะสมตลอดจนสื่อออกมาด้วยกลวิธีการเขียนที่ชัดเจน น่าสนใจ ลีลาของแต่ละคนไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในการใช้ภาษา

ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนความสามารถที่เป็นกลวิธีเฉพาะตัว ของนักเขียนแต่ละคน ซึ่งไม่สามารถลอกเลียนกันได้ ในการวิเคราะห์และประเมินค่าลีลาการเขียน มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การใช้ถ้อยคำ (Diction) พิจารณาว่าผู้แต่งมีการใช้ความหมายตรง และคำที่มีความหมายแฝงหรือไม่ และมีลักษณะเด่นในการใช้คำในรูปแบบอื่น ๆ ที่พบบ่อยในงานเขียนอย่างไร เช่น การใช้คำซ้อน การซ้ำคำ เป็นต้น

2. การใช้ความเปรียบ (Imagery) สร้างขึ้นให้แตกต่างไปจากโครงสร้างของ ความหมายหรือการเรียงลำดับคำของภาษาโดยปกติ มีจุดประสงค์เพื่อสร้างพลังในการแสดงออก และสร้างจินตภาพแก่ผู้อ่าน ประเภทของการใช้ความเปรียบ ได้แก่ การเปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย คือการเปรียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่ง การอุปลักษณะ เป็นความเปรียบแสดง ลักษณะของสิ่งหนึ่งโดยกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทนกัน และการใช้สัญลักษณ์ เป็นความเปรียบเทียบสิ่งใด สิ่งหนึ่งสมมุติให้หมายถึงอีกสิ่งหนึ่ง

3. การใช้ประโยค (Syntax) ควรพิจารณาว่าผู้แต่งนิยมใช้รูปประโยคแบบใด ลักษณะของรูปประโยคดังกล่าวช่วยสร้างบรรยากาศและอารมณ์ของเรื่องได้มากน้อยแค่ไหน

การวิเคราะห์น้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่ง

น้ำเสียงของผู้แต่งจะซ่อนอยู่ในลีลาการใช้ภาษาในเรื่อง การพิจารณาการใช้คำ ประโยค และความเปรียบจะช่วยให้มองเห็นท่าทีของผู้แต่งได้ อาจพิจารณาได้จากลักษณะ การใช้ภาษาดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการเล่าเรื่อง ผู้แต่งมีการเล่าเรื่องแบบตามสภาพจริงหรือผู้แต่งได้มีการสอดแทรกความคิดเห็นหรืออารมณ์ความรู้สึกของตนเองเข้าไปด้วย

2. ลักษณะของการสร้างบรรยากาศภายในเรื่อง ผู้แต่งมีการสร้างบรรยากาศที่มีความเหมาะสม กลมกลืนไปกับสถานการณ์และเหตุการณ์ ณ ขณะนั้นจนทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมหรือไม่

3. ความเปรียบเชิงประชด พิจารณาว่าผู้แต่งมีการใช้ถ้อยคำในประโยคที่สื่อความหมายตรงข้ามกับคำที่ใช้หรือไม่ และจุดประสงค์ในการใช้ความเปรียบดังกล่าวเป็นไปเพื่ออะไร

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อน

6.1 แนวคิดปิตาธิปไตย(Patriarchy) ของ Kate Millet

6.1.1 ความหมายของแนวคิดปิตาธิปไตย

Humm (1992 p.200) ได้กล่าวว่า ปิตาธิปไตย (Patriarchy) เป็นคำที่ใช้อธิบาย ลักษณะการปกครองของสังคมที่ให้อำนาจกับผู้ชาย โดยสังคมถือระบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchal Principle) เรียกว่า สังคมแบบปิตาธิปไตย (Patriarchal Society) คำว่า Patriarchy ถูกนำเข้ามา เป็นประเด็นการศึกษาของวงการสตรีนิยม (Feminism) โดยนักสตรีนิยมชื่อ เคท มิลเล็ท (Kate Millett) เป็น คนแรก โดย Kate ได้ตั้งข้อสังเกตว่าอำนาจต่าง ๆ ในสังคมต่างอยู่ในมือของผู้ชาย

ไม่ว่าจะเป็น กองทัพ อุตสาหกรรม เทคโนโลยี มหาวิทยาลัย วิทยาศาสตร์ พรรคการเมือง การเงิน การคลัง ตำรวจ ทุกอย่างล้วนถูกมองว่าเป็นสถาบันของเพศชาย ที่เปิดโอกาสให้ผู้ชายได้ใช้อำนาจทั้งทางตรงและทางอ้อม ผ่านสถาบันและองค์กรต่าง ๆ เหล่านี้ในการควบคุมเพศหญิง หลังจากทีค้านี้ได้ถูกนำมาใช้โดย Kate ในวงการสตรีนิยมเป็นครั้งแรกในคริสต์ศักราช 1970 ต่อมา มี นักวิชาการและนักสตรีนิยมคนอื่น ๆ ได้อธิบายและให้คำจำกัดความของคำ ๆ นี้ไปในทิศทางเดียวกัน

กัจจกร หลุยยะพงศ์ (2544, น.186) กล่าวถึงสังคมวัฒนธรรมปิตาธิปไตย (สังคมพ่อเป็นใหญ่) จะวางศูนย์กลางแห่งรักของครอบครัวให้เป็นภาระหน้าที่ของผู้หญิงหรือแม่ ส่วนพ่อจะทำหน้าที่เป็นเพียงเจ้านายหรือผู้แสดงอำนาจในบ้าน อนึ่งเมื่อผู้ชายหรือพ่อใช้อำนาจอันเกินพอดีปฏิบัติต่อสมาชิกในครอบครัวปัญหาต่างๆ

เสนาะ เจริญพร (2548, น.298-299) ให้ความหมายว่า ปิตาธิปไตย (patriarchy) แต่เดิมหมายถึง “อำนาจของบิดา” แต่ในปัจจุบันหมายถึง “ระบบชายเป็นใหญ่” โดยอาศัยอำนาจของบิดาเป็นรากฐานของเพศชายโดยรวม ปิตาธิปไตยเป็นอำนาจที่แฝงเร้นอยู่กับสิ่งอื่น เช่น การเมือง เศรษฐกิจ หรือกฎหมาย มีอำนาจครอบคลุมบทบาท พฤติกรรม วิถีคิดทั้งของเพศหญิงเพศชาย และเพศอื่น ๆ

พลากร เจียมธีระนาถ (2554) กล่าวว่า ปิตาธิปไตย (patriarchy) หรือแนวคิดชายเป็นใหญ่กำหนดบรรทัดฐานว่าผู้ชาย เป็นศูนย์กลางของ สังคมมนุษย์ และแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างชายหญิงเป็นสองขั้วโดย ระบุว่าผู้ชายเป็นเพศที่เข้มแข็ง เป็นผู้นำ ส่วนผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอถูกจำกัดบทบาทเอาไว้ตามที่ผู้ชายต้องการ

บุญเสริม หุตะแพทย์ และคณะได้กล่าวไว้ในหนังสือแนวการศึกษาชุดวิชาการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2550, น.15) อธิบายว่า “ชายเป็นใหญ่” มักใช้ในการอธิบายลักษณะครอบครัวที่ถือเอาฝ่ายชายเป็นใหญ่เป็นผู้นำในปัจจุบันมีผู้ให้ความหมายครอบคลุมไปใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะที่ฝ่ายชายมีอำนาจครอบงำฝ่ายหญิง ลักษณะความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ฝ่ายชายอยู่เหนือฝ่ายหญิง และลักษณะที่ฝ่ายหญิงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบฝ่ายชาย

แม้ว่าแนวคิดปิตาธิปไตยจะเป็นจุดกำเนิดของการจำกัดสิทธิเสรีภาพของสตรีตลอดจนไปถึงการกำหนดบทบาทหน้าที่ตามเพศของคนในสังคม ที่เอื้ออำนาจต่าง ๆ ให้แก่ผู้ชาย ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางสังคมมาเป็นเวลานาน ปัจจุบันแนวคิดนี้ยังคงมีอยู่ในหลายสังคมของโลกแต่หลังจากได้มีการออกมาเรียกร้องจากกลุ่มนักสตรีนิยม ออกมาต่อต้านแนวคิดนี้อย่างมากเพื่อเรียกร้องความเท่าเทียมในสิทธิของสตรีผ่านการสื่อสารในด้านต่าง ๆ ทำให้คนรุ่นใหม่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดเห็นถึงสิทธิของมนุษย์ที่เท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น สังคมไทยในปัจจุบันที่มีการลดความเหลื่อมล้ำจากอดีตอย่างเห็นได้ชัด โดยการเมืองการปกครองก็สามารถเปิดโอกาสให้ผู้หญิงสามารถเข้าร่วมได้แต่ถึงอย่างไรอิทธิพลปิตาธิปไตยซึ่งเป็นกระแสหลักของสังคมไทยที่ครอบคลุมอยู่ด้วยการกำหนดคุณสมบัติของนักการเมืองหญิงเช่นกัน

จากการศึกษาข้อมูลในเบื้องต้นสามารถสรุปได้ว่า ปิตาธิปไตย คือ ระบบการปกครองในสังคมที่เพศชายเป็นใหญ่ มีอำนาจในการตัดสินใจหรือจัดการทุกอย่างในสังคม โดยผ่านกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นจากความคิดของเพศชาย รวมถึงกำหนดบทบาทจำกัดสิทธิของเพศหญิงให้ลดน้อยลงตามกรอบที่ตั้งไว้ หากไม่ปฏิบัติตามจะถือว่าผิดแปลกไปจากผู้อื่น ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในสังคม

6.1.2 ลักษณะของแนวคิดปิตาธิปไตย

รุ่งนภา ยรรยงเกษมสุข (2558, น.89) ได้อธิบายถึงลักษณะของสังคม “ชายเป็นใหญ่” ไว้ว่า “ผู้ชาย ที่เป็นหัวหน้าครอบครัวจะเป็นปัจเจกชนที่ควบคุมผู้หญิงให้ต้องอยู่แต่ภายในบ้าน โดยผู้ชายที่อยู่ในตำแหน่งนี้ อาจเป็นสามีหรือพ่อของผู้หญิง ผู้ที่ทำหน้าที่ในการกดขี่โดยตรง และได้ประโยชน์จากผู้หญิงอยู่ในสถานะต่ำกว่าหรือด้อยกว่า การที่ผู้หญิงถูกกดขี่อยู่เช่นนั้น ก็เพราะผู้หญิงถูกกีดกันให้อยู่แต่ในพื้นที่ส่วนตัวของผู้ชายไม่สามารถเข้าสู่โครงสร้างของการทำงานที่มีค่าตอบแทนหรือโครงสร้างการเมืองได้”

พระเมษชัย ใจสำราญ (2559, น.21) กล่าวว่า ฝ่ายหญิงตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบฝ่ายชายแทบทุกด้าน โดยความรู้และศาสตร์วิชาแขนงต่าง ๆ ที่อยู่ในโลกนี้นั้นล้วนเป็นความรู้จากมุมมองของผู้ชายทั้งสิ้น เมื่อความรู้จากมุมมองของผู้ชายสามารถสถาปนาขึ้นในสถาบันและระบบสังคม จะเป็นกลไกที่ช่วยสนับสนุนช่วยให้สังคมกลายเป็นใหญ่ดำรงอยู่ในสังคมอย่างแนบเนียน แน่นนอนว่าฝ่ายที่สามารถควบคุมและมีอำนาจเหนือกว่าย่อมได้รับประโยชน์มากกว่า การเอาไรต์เอาเปรียบเพศหญิงอาจมีความแตกต่างกันบ้างตามสภาพสังคมนั้น ๆ แต่รูปแบบที่เป็นสาระสำคัญนั้นยังคงเดิม

นอกจากนี้ Bhasin (1993, น.6-9 ; 2003, น.21) และ Wallby (1990, น.20-21) นักสังคมวิทยาชาวอังกฤษยังได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการจำแนกลักษณะที่ ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมและการมีอำนาจเหนือกว่าของฝ่ายชายอย่างสอดคล้องกัน ใน 5 ลักษณะ ได้แก่

1) ลักษณะแรก คือ การควบคุมแรงงานการผลิตของผู้หญิง (Women's Productive Labor Power) การที่ฝ่ายชายสามารถควบคุมความสามารถในการทำงานของผู้หญิงทั้งภายในและภายนอกบ้าน งานภายในบ้านผู้หญิงต้องทำ 41 งานเพื่อรับใช้สามี ลูก ๆ และสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวตลอดชีวิตของเธอโดยปราศจากค่าตอบแทนใด ๆ ในส่วนของการทำงานนอกบ้าน ผู้ชายยังสามารถควบคุมได้โดยการบังคับให้ผู้หญิงออกไปทำงานหรือห้ามไม่ให้ออกไปทำงานก็ได้

2) ลักษณะที่สอง คือ การควบคุมการให้กำเนิดและการเลี้ยงดูบุตรของผู้หญิง (Women's Reproduction) ในสังคมส่วนใหญ่โดยมากอำนาจการตัดสินใจ ในการที่จะเพิ่มสมาชิกใหม่ของครอบครัวโดยมากจะอยู่ที่สามีหรือฝ่ายชายมีไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มสมาชิกใหม่ของครอบครัวตั้งครรรภ์เมื่อไหร่ มีลูกกี่คน จำเป็นที่จะต้องใช้การคุมกำเนิดหรือไม่ รวมไปถึงอำนาจตัดสินใจในการทำแท้ง นอกจากนี้ยังรวมไปถึงหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรและกิจการงานต่าง ๆ ภายในบ้าน และพึงเป็นแม่บ้าน (Housewife) เพียงอย่างเดียว ซึ่งลักษณะดังที่กล่าวมานี้เป็นการผลักดันให้ผู้หญิงเกิดสำนึกของความเป็นแม่ขึ้น นอกจากนี้อุดมคติแห่งความเป็นแม่นี้ยังเป็นสิ่งที่กำหนด

ลักษณะของชายและหญิงอีกด้วยว่าชายนั้นเป็นเพศที่เข้มแข็ง ส่วนหญิงเป็นเพศอ่อนแอ เป็นการผลิตซ้ำการครอบงำของฝ่ายชายซึ่งทำให้ระบบ ชายเป็นใหญ่คงทนถาวรยิ่งขึ้น

3) ลักษณะที่สาม คือ การควบคุมในเรื่องเพศวิถีของผู้หญิง (Control over Women's Sexuality) ผู้หญิงที่อยู่ในสังคมชายเป็นใหญ่ ไม่ได้มีสภาพเป็นเพียงแค่มารดาเท่านั้น แต่ยังมีสภาพเป็นทาสที่ต้องคอยตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายไปพร้อมกันอีกด้วย และมีหลักจริยธรรมและหลักทางกฎหมายที่ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศ ไม่ยกย่องผู้หญิงที่มีราศีไม่บริสุทธิ์ รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส หรือการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีใช้คูครอง ความรุนแรงและการครอบงำในพฤติกรรมทางเพศที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงได้ถูกทำให้เป็นปกติและชอบธรรมผ่านทางความเชื่อที่ว่าเมื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องกามารมณ์แล้ว ผู้ชายโดยธรรมชาติจะก้าวร้าวและเป็นผู้นำ ในขณะที่ผู้หญิงเป็น ฝ่ายรองรับและเป็นผู้ตาม การเป็นรองของผู้หญิงจึงถูกถือว่าเป็นบรรทัดฐานใน บริบทอื่น ๆ ด้วย เช่น การข่มขืน การล่วงละเมิดทางเพศ การค้าประเวณี สื่อลามก และการสร้างผู้หญิงให้เป็นวัตถุทางเพศ (Woman as sex objects) ปราบกฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นดังกล่าวมานี้แสดงให้เห็นถึงระบบสังคมความเชื่อที่ว่าชายเป็นใหญ่

4) ลักษณะที่สี่คือ การควบคุมสถานภาพหรือการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้หญิง (Women's Mobility) นอกจากการควบคุมแรงงานหรือการผลิตของผู้หญิง การควบคุมการให้กำเนิดและการเลี้ยงดูเด็ก การควบคุมในเรื่องเพศวิถีของผู้หญิงแล้วยังควบคุมสถานภาพหรือการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้หญิงอีกด้วย โดยกำหนดพฤติกรรมให้ผู้หญิงว่าสิ่งใดควรจะทำหรือไม่ควรปฏิบัติ เรื่องกิริยามารยาทของความเป็นกุลสตรี เป็นแม่ศรีเรือน ความละเอียดทางสังคม ห้ามไม่ให้ออกนอกบ้าน ห้ามไม่ให้มีความสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นต้น โดยการกำหนดพฤติกรรมของผู้หญิงเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องง่ายต่อสังคมชายเป็นใหญ่ที่จะควบคุม สถานภาพ และการเคลื่อนไหวของผู้หญิงให้อยู่ในขอบเขตพื้นที่ที่ตนเองกำหนดไว้ให้เป็นการแสดงให้เห็นถึงการกำหนดปริมาณของความ เป็นชายที่มีอำนาจที่เหนือกว่าความเป็นหญิง และแยกผู้หญิงออกจากปริมาณของชาย

5) ลักษณะที่ห้า คือ การควบคุมทางด้านทรัพย์สินและแหล่งที่มาทางเศรษฐกิจของผู้หญิง (Property and other Economic Resources) โดยสิทธิหรืออำนาจในการควบคุมทรัพย์สินสมบัติและแหล่งทุนที่เป็นปัจจัยการผลิตส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายชาย และทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นจะส่งต่อให้เฉพาะแก่ลูกที่เป็นผู้ชายเท่านั้น โดยเฉพาะจากพ่อไปสู่ลูกที่เป็นผู้ชาย แม้ว่าในบางกรณีลูกที่เป็นผู้หญิงจะมีสิทธิและอำนาจที่จะรับช่วงต่อในทรัพย์สินเหล่านั้นอย่างถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม แต่เนื่องด้วยค่านิยมความเชื่อ ประเพณีปฏิบัติ และความรุนแรงในการใช้กำลังบีบบังคับของผู้ชายที่กระทำต่อผู้หญิงในสังคมนั้น ๆ เป็นเหตุให้กรรมสิทธิ์ในการถือครองทรัพย์สินที่ ชอบธรรมตามกฎหมายของผู้หญิงนั้นถูกเพิกเฉย และไม่ได้รับความ สนใจเท่าที่ควร

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดปีตาธิปไตยมาใช้ในการวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายชายรักชาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ และ What if it's us เพื่อเปรียบเทียบการนำเสนอสภาพสังคมในนวนิยายชายรักชายที่อยู่ในสังคมที่แตกต่างกัน ในแง่ของการยอมรับเรื่องความแตกต่างทางเพศที่หลากหลาย และเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับแนวคิดปีตาธิปไตย

6.2 แนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม

6.2.1 เพศสรีระ (Genetic Sex or Chromosomal Sex)

สุรพงษ์ โสธเสถียร และพจนนา ฐูปแก้ว (2549) อธิบายความหมายของเพศสรีระว่า เป็นเพศที่ได้มาตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ (Fertilization) โดยทั่วไปการกำเนิดชีวิตมนุษย์ประกอบด้วยโครโมโซมเพศเป็นสำคัญ ปกติผู้หญิงจะมีโครโมโซม XX ส่วนผู้ชายจะมีโครโมโซม XY ทั้งนี้เกิดจากการแบ่งตัวของเซลล์เพศมาก่อนเป็นไข่ และอสุจิจะมีการลดโครโมโซมลงครึ่งหนึ่ง โดยที่โครโมโซมในไข่จะมีเพียง X และโครโมโซมในอสุจิจะเป็น X หรือ Y หากในตอนที่ไข่ผสมอยู่และเจริญเติบโตเป็นทารกมีความผิดปกติในระยะใดระยะหนึ่งจะทำให้ทารกการมีเพศไม่ตรงกับเพศกำเนิด จึงจะเกิดเป็นกะเทย (hermaphrodites) เป็นความพิการของอวัยวะเพศของทารกนั้น โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. กะเทยแท้ (True Hermaphrodites) เป็นผู้ที่มียอวัยวะสืบพันธุ์ของชายและของหญิงอยู่ในบุคคลเดียวกัน คือมีทั้งรังไข่และอัณฑะอยู่ในบุคคลเดียวกันซึ่งมีโอกาสน้อยมาก นอกจากนี้ อวัยวะภายนอกจะพบว่ามีความคล้ายเพศใดเพศหนึ่งอีกด้วย

2. กะเทยเทียม (Pseudo-Hermaphrodites) เป็นผู้ที่มีต่อมเพศของเพศใดเพศหนึ่งแต่อวัยวะภายนอกจะคล้ายกับเพศตรงข้ามหรือไม่มีลักษณะของเพศที่เป็นของตนเองอย่างสมบูรณ์โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ

2.1 กะเทยเทียมชาย (Male Pseudo-Hermaphrodites) เป็นผู้ที่มีต่อมเพศชาย (อัณฑะ) แต่อวัยวะภายนอกคล้ายผู้หญิง หรือเป็นผู้มีอวัยวะเพศชายที่ไม่สมบูรณ์

2.2 กะเทยเทียมหญิง (Female Pseudo-Hermaphrodites) คนที่มีต่อมเพศหญิงมีหรือรังไข่แต่มีอวัยวะเพศภายนอกเป็นชาย หรือเป็นผู้มีอวัยวะเพศหญิงไม่สมบูรณ์

ทั้งนี้สรีระเพศไม่ได้มีอิทธิพลต่อการทำให้บุคคลนั้น ๆ เป็นคนกลุ่มรักเพศเดียวกัน แต่ที่กำเนิดอาจเป็นแค่เครื่องมือในการประกอบกิจกรรมทางเพศเท่านั้น โดยส่วนใหญ่กลุ่มรักเพศเดียวกันมักจะเป็นผู้ที่ไม่พึงพอใจกับเพศกำเนิดของตนเอง กลับมีความรู้สึกที่เพศสรีระมีความขัดแย้งกับความรู้สึกของตน อย่างไรก็ตามกลุ่มคนรักเพศเดียวกันไม่ได้ขึ้นกับเพศกำเนิดเสมอไป

6.2.2 เพศสภาพ (Gender)

เจริญวิทย์ ฐิติวรารักษ์ (2544) เพศสภาพ หมายถึง ความแตกต่างของชายและหญิงตามเพศกำเนิด และยังครอบคลุมถึงความเป็นหญิงชายที่ไม่ได้ถูกกำหนดโดยระบบทางสรีระและชีววิทยา แต่ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรม สังคม และปัจจัยอื่น ๆ ทำให้สังคมเกิดความคาดหวังและกลายเป็นบรรทัดฐานของสังคมในเรื่องความเป็นหญิงชาย

สุชาติ ทวีสิทธิ์ (2547) กล่าวว่าลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกันระหว่างชายหญิง เป็นสาเหตุทำให้พฤติกรรมของหญิงและพฤติกรรมของชายไม่เหมือนกัน เป็นความเข้าใจที่

ไม่ถูกต้อง และต้องการเรียกร้องว่าพฤติกรรมของผู้หญิงหรือผู้ชายไม่ได้เป็นไปตามร่างกายที่ธรรมชาติสร้าง แต่เป็นเรื่องที่มนุษย์สร้างขึ้น

ไชยสิริ บุญยกุลศรีรุ่ง (2553, น.9) จำแนกความแตกต่างอย่างชัดเจนสำหรับความหมายของ Sex และ Gender ซึ่งปกติทั้งสองคำในภาษาไทยแปลว่า เพศ โดยแยกออกได้ว่า

Sex หมายถึง เพศที่กำเนิดขึ้นโดยธรรมชาติ และเป็นข้อกำหนดทางสภาวะชีววิทยา ซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ (ยกเว้นการผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้บางส่วน) ทำให้บุคคลเกิดมามีเพศหญิงหรือชาย และมีบุคลิกภาพแตกต่างกัน

Gender หมายถึง เพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรม ให้แสดงบทบาทชายหรือหญิง ดังนั้นเพศที่ถูกกำหนดผลโดยสังคมอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาวะการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่เปลี่ยนไปตามปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางธรรมชาติและชีวภาพ ความแตกต่างของบทบาททางเพศถูกกำหนดขึ้นจากสรีระหรือชีวภาพ ทำให้สังคมต้องจัดสรรแบ่งบทบาท กำหนดความรับผิดชอบที่สมมุติขึ้นและยอมรับว่าเหมาะกับสรีระของแต่ละเพศ

2. โครงสร้างครอบครัว โครงสร้างครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการแบ่งงานระหว่างเพศและเป็นผลให้เกิดความไม่เสมอภาคกัน

3. ปัจจัยทางวัฒนธรรมและบรรทัดฐานทางสังคม ในแต่ละวัฒนธรรมมีสมาชิกที่มีอุปนิสัยแตกต่างกัน โดยแต่ละเพศต้องยอมรับทัศนคติและบทบาทตามที่สังคมกำหนดไว้

6.2.3 เพศวิถี (Sexuality)

พริศรา แซ่ก้วย (2547) อธิบายไว้ว่า เพศวิถี คือ วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ หรือที่เรียกไว้ในกฎหมายล้านนาตั้งเดิมว่า ตัณฑหาอาลัย โดยในแต่ละระบบสังคมนั้นมีความปรารถนาทางเพศของปัจเจกบุคคล เป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ จึงเป็นทั้งเรื่องการสร้างหมายทางสังคม เป็นเป้าหมายของการควบคุมทางสังคม การเมือง และเป็นพื้นที่ของการยอมรับและการต่อสู้ในระดับปัจเจก

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2550) ให้ความหมายเกี่ยวกับเพศวิถีไว้ 6 มิติ ดังนี้

1. มิติของความปรารถนา การประพฤติ ปฏิบัติ และอัตลักษณ์ คือ การนิยามตัวเองในทางเพศซึ่งเชื่อมโยงกับเพศภาวะ แต่อัตลักษณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการนิยามตัวเองเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับที่คนอื่นนิยาม หรือมองว่าเราเป็นอย่างไรในทางเพศด้วย

2. มิติการนำเสนอร่างกาย เราอยากให้คนอื่นเห็นเราเป็นอย่างไรก็นำเสนอนั่น อาจด้วยทรงผม เสื้อผ้า เพื่อนำความเป็นเพศหญิงเพศชาย หรือเพศทางเลือกอื่นๆ

3. มิติของพฤติกรรม และกิจกรรมร่ายทาง เกี่ยวข้องกับความเป็นตัวตนในทางเพศ ซึ่งการกระทำแบบเดียวกันแต่อาจถูกตีความไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับบริบท ความพึงพอใจความรู้สึกที่มีต่อคนนั้น เป็นความรู้สึกส่วนตัว

4. มิติของการดึงดูดทางเพศ สังคมวางกฎกติกาของความรักให้รักเฉพาะเพื่อนต่างเพศเท่านั้น แต่คนที่รักเพศเดียวกันก็ไม่ได้หลุดออกจากกติกาของการรักต่างเพศ เพราะคนที่รักเพศเดียวกันก็จะรักกับคนที่มิเพศภาวะเดียวกันเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีใครหลุดออกจากกรอบนี้ซึ่ง

ถ้าหลุดออกจากกรอบนี้ คือ สามารถสนใจหรือดึงดูดกับคนทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนี้ความรักก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราต้องรักต่างเพศเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ ชนชั้น และอื่นๆอีกด้วย

5. มิติของความสัมพันธ์ กฎกติกาว่าด้วยการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิง เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และวัฒนธรรม ซึ่งบางสังคมไม่มีกติกากของการจบความสัมพันธ์

6. มิติของเพศสัมพันธ์ เพศวิถีมีการนิยามว่าอะไรคือการร่วมเพศ ทำอย่างไรจึงเรียกว่าการร่วมเพศ และการร่วมเพศที่ถูกต้องเป็นอย่างไร และที่ผิดเป็นอย่างไร

กฤตยา อาชวนิจกุล (2554) ความซับซ้อนของเพศวิถีถูกนำมาเสนอในรูปแบบของวงกลมที่ซ้อนกันของมิติต่างๆของเพศวิถีซึ่งเรียกกันว่า วงรอบเพศวิถี (Circle of Sexual) ประกอบด้วยวงกลม 5 วง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศวิถี หมายถึง ความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมที่เชื่อมโยงกับเพศสภาพ ตลอดจนความสุขหรือความพึงพอใจที่บุคคลได้รับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 วงรอบเพศวิถี มีดังต่อไปนี้

วงกลมที่ 1 : ความปรารถนาทางเพศ เป็นการตระหนักรู้ และความรู้สึกเกี่ยวกับร่างกายของตนเองและของผู้อื่น โดยเฉพาะร่างกายของคู่สัมพันธ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศช่วยให้บุคคลรู้สึกดีกับตนเองที่มีร่างกายดูดี แล้วรู้สึกว่าควรจะมีปฏิบัติต่อร่างกายอย่างไร ความปรารถนาทางเพศส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของปัจเจกบุคคลในหลาย ๆ ด้านที่อาจแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่นความรู้สึกเกี่ยวกับภาพลักษณ์ พึงพอใจกับร่างกาย รวมถึงความพึงพอใจทางเพศด้วย

วงกลมที่ 2 : ความผูกพันทางเพศ เป็นสิ่งที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองสามารถมีความผูกพันใกล้ชิดกับคนอื่น ๆ ได้ความรู้สึกนี้อาจมาในรูปแบบของการแบ่งปันความรัก ความผูกพัน การดูแลเอาใจใส่ของคนที่คุณเองรัก การรู้สึกว่าตนเองรักหรือชอบใคร การที่บุคคลรู้สึกว่าสามารถเปิดเผยความรู้สึกของตนเองกับอีกฝ่ายได้ แต่ความผูกพันใกล้ชิดจะเกิดขึ้นไม่ได้หากขาดความจริงใจและเปิดเผยความรู้สึกต่อกัน การมีความผูกพันทางเพศมีส่วนทำให้บุคคลตกอยู่ในภาวะที่อ่อนแอเพราะบุคคลอาจถูกทำร้ายจิตใจ หรือรู้สึกว่าถูกทำร้ายจิตใจโดยคนที่ตนเองมีความผูกพันได้ง่าย

วงกลมที่ 3 : อัตลักษณ์ทางเพศ หมายถึง ความเข้าใจว่าตนเองมีเพศสภาพเป็นใคร เช่น เป็นผู้ชาย ผู้หญิง เลสเบียน กะเทย เป็นต้น ซึ่งแน่นอนว่าอัตลักษณ์ทางเพศสภาพไม่จำเป็นต้องตรงกับภาพที่ปรากฏในทางชีวภาพ อัตลักษณ์ทางเพศจะบอกว่าบุคคลมีบทบาทอย่างไรส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมวัฒนธรรม ละสังคมของบุคคลนั้น ๆ นอกจากนั้นรวมถึง ทิศทางทางเพศ อาจรู้สึกมีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม เพศเดียวกัน หรือทั้งสองเพศก็ได้

วงกลมที่ 4 : อนามัยเจริญพันธุ์และอนามัยทางเพศ เป็นมิติที่เกี่ยวกับการเจริญพันธุ์ รวมทั้งพฤติกรรมและทัศนคติ ที่ทำให้ความสัมพันธ์ทางสุขอนามัยและมีความสุข ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องการเจริญพันธุ์ การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ปัจเจกบุคคลเข้าใจในสิทธิเสรีภาพ ความต้องการ รวมทั้งแรงปรารถนาทั้งของตนเองและผู้อื่น

วงกลมที่ 5 : การนำเรื่องเพศมาควบคุมความสัมพันธ์ เป็นมิติที่อาจมีการกล่าวถึงกันในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของเพศวิถี ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่บุคคลแสดงออกทางเพศเพื่อคุกคาม ควบคุม หรือสร้างอิทธิพลต่อคนอื่นอันเป็นพฤติกรรมที่มักถูกเรียกว่า ด้านมืดของเพศวิถี การนำเรื่องเพศมาควบคุมความสัมพันธ์อาจมีตั้งแต่การไม่ได้ทำให้เกิดอันตราย ไปจนถึงการสร้าง ความเจ็บปวดทางเพศ ความโหดร้าย และอาชญากรรม พฤติกรรมนี้อาจหมายรวมถึง การเล่นรัก การยั่วยวน การไม่ยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อเป็นการลงโทษหรือเพื่อให้ได้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง การคุกคามทางเพศ การเอาเปรียบทางเพศ การบังคับขมิ้มเพศสัมพันธ์กับคุณในครอบครัวหรือญาติสนิท และการข่มขืน

6.2.4 กลุ่มคนชายรักชาย

ปาณิสรา มงคลวาที (2552) กล่าวถึงสาเหตุของการรักเพศเดียวกันว่า ไม่สามารถระบุได้ชัดเจน นักพันธุศาสตร์เชื่อว่าเกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ ส่วนนักจิตวิทยาเชื่อว่ามาจาก ปัญหาทางจิตวิทยาหรือการเลี้ยงดูของครอบครัว หรือสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นไปได้ที่สาเหตุของคนรักเพศเดียวกันมีหลายปัจจัย

1. ปัจจัยด้านชีวภาพ ความเป็นคนรักเพศเดียวกันเป็นภาวะที่มีมาตั้งแต่กำเนิดและเป็นไปตามธรรมชาติ เชื่อว่ามีรากฐานจากกรรมพันธุ์ เชื่อว่ามีรากฐานจากกรรมพันธุ์ที่ได้รับถ่ายทอดมา สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความผิดปกติของฮอร์โมนเพศชายที่ขาดความสมดุล ปัจจุบันมีการศึกษาเรื่องนี้มากขึ้นแต่ยังไม่สามารถยืนยันได้ว่ามาจากกรรมพันธุ์เป็นตัวถาวร

2. ปัจจัยด้านจิตวิทยา พฤติกรรมรักเพศเดียวกันตามแนวคิดของ Sigmund Freud นักจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theories) เห็นว่าเป็นผลมาจากการถดถอย และการตรึงแน่น ในพัฒนาการทางจิตใจของการเกิดความสับสนขงใจ และการลอกเลียนแบบของเด็กตามผู้ใหญ่ ซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบบคนรักเพศเดียวกัน

3. ปัจจัยทางด้านครอบครัว นิธิวิธน์ เตมะวัชรานนท์ (2557, น.15) การเลี้ยงดูในครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน โดยตัวกระตุ้นที่เป็นสาเหตุทำให้เด็กมีแนวโน้มมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมีดังนี้

3.1 ความไม่สมดุลในครอบครัว ในวัย 2-4 ขวบ ตามหลักจิตวิทยา เด็กจะเกิดปมความรู้สึกทางเพศ โดยเด็กชายจะรักแม่ เด็กหญิงจะรักพ่อซึ่งเด็กจะหวังพ่อแม่ลักษณะเช่นนี้จะป็นชั่วคราวและจะค่อย ๆ เริ่มรู้ว่าไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ถ้าครอบครัวไม่ปกติ หรือครอบครัวแตกแยกขาดพ่อแม่ ทำให้เด็กไม่มีแบบอย่างเพศชายหรือหญิงอย่างแท้จริง การที่มีลักษณะบุคลิกเป็นคนอ่อนแอก็จะกลายเป็นคนรักเพศเดียวกัน

3.2 อคติของคนในครอบครัวที่มีต่อเพศของเด็ก บางครอบครัวมีลูกที่ตรงข้ามกับความต้องการของพ่อแม่ ทำให้พยายามจับลูกแต่งตัวเป็นเพศที่ต้องการ พยายามอบรมดูแลให้ไปในแนวทางที่ตนต้องการ ทำให้เด็กมีความภูมิใจในบทบาทที่พ่อแม่มอบให้

3.3 บุคลิกภาพของบิดา บิดามักเป็นคนที่มีนิสัยแข็งแรงแรงและเด่นเกินไปจนเด็กชายไม่สามารถเลียนแบบได้ ในทางตรงกันข้ามบิดาที่อ่อนแอเกินไปเด็กก็จะเกิดความละอายใจไม่อยากเลียนแบบ

3.4 การรักลูกแบบลำเอียง เช่นการตามใจลูกผู้หญิงมากกว่า เด็กชาย จึงคิดว่าถ้าตนเป็นผู้หญิงจะได้รับการตามใจเช่นเดียวกัน จึงพยายามแต่งตัวเป็นผู้หญิงเพื่อเรียกร้องความสนใจ

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร มารดามักรัก และมีความใกล้ชิด ใส่ใจลูกชายมากเกินไป ทำให้เด็กเกิดเจตคติ ค่านิยม ความคิด ความรู้สึก และลักษณะท่าทางของความเป็นหญิงซึมซับเข้ามาในบุคลิกภาพของเด็กชาย

3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ส่วนใหญ่จะห่างเหินไม่ค่อยใกล้ชิด เพราะบิดามีเวลาอยู่ที่บ้านน้อย และคิดว่าการเลี้ยงดูควรเป็นหน้าที่ของมารดาจึงเห็นห่างออกไป อีกสาเหตุหนึ่งบิดาอาจเสียชีวิตหรือแยกทาง บิดาเป็นคนเจ้าอารมณ์จนเด็กมองภาพบิดาน่ากลัว ไม่กล้าเลียนแบบ

3.7 ครอบครัวที่เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีมากเกินไป คือมีการให้คบเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกัน ไม่ต้องคบเพศตรงข้าม อาจส่งผลให้เกิดการรักเพศเดียวกันขึ้นระหว่างกัน โดยจากการเริ่มลองแล้วได้รับความสุขทางเพศ จึงทำให้เกิดความต้องการ และกระทำบ่อย ๆ จนกลายเป็นนิสัย

4. ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อ ตลอดจนพฤติกรรมของบุคคลในสังคม คนบางกลุ่มยอมรับว่าพวกรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่มีข้อห้ามทางสังคมและวัฒนธรรมเท่านั้น จึงดูผิดปกติไปในสถานการณ์บางอย่างอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้

กฤตพล สุธีภัทรกุล (2563, น.37-38) ได้วิเคราะห์รูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มชายรักชาย โดยสามารถจำแนกออกมาได้ ดังนี้

1. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานสังคม (Normalcy Gay Lifestyle) เป็นกลุ่มที่นิยมทำกิจกรรมนอกบ้าน ขณะเดียวกันก็เป็นกลุ่มที่ชอบท่องโลกอินเทอร์เน็ต ใช้สื่อสังคมออนไลน์ และทำกิจกรรมเพื่อสังคม และสิ่งแวดล้อม ทำกิจกรรมทางศาสนา ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา ออกกำลังกายสม่ำเสมอ มีการเปลี่ยนทรงผมและเสื้อผ้าตามแฟชั่น ให้ความสำคัญกับครอบครัว คนรัก และคนรอบข้าง ติดตามข่าวสาร ชื่นชอบสินค้าและเทคโนโลยีใหม่ใหม่เสมอ

2. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตไฮเทคออนไลน์ (High-Tech Online Gay Lifestyle) กลุ่มนี้จะให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีการสื่อสาร ขาดอุปกรณ์การสื่อสารไม่ได้ นิยมซื้อสินค้าจากอินเทอร์เน็ต ชอบเที่ยวในสถานบันเทิงของกลุ่มชายรักชาย ให้ความสำคัญกับการเลือกคนรักที่รูปร่างและหน้าตาเป็นหลัก

3. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตชาตินิยม (Nationalism Gay Lifestyle) เป็นกลุ่มที่รักชาติวัฒนธรรม ศรัทธาในการเมืองในประเทศ ใช้สิทธิและหน้าที่ของประชาชนอย่างเต็มที่มีมุมมองว่าประเทศ เป็นสวรรค์ของชายรักชาย ภูมิใจในกลุ่มชายรักชาย เป็นตัวเองเสมอ ไม่ปิดบังมองว่าสังคมยอมรับและเปิดกว้างเรื่องผู้มีความหลากหลายทางเพศ

4. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตวันไนท์สแตนด (One Night Stand Gay Lifestyle) กลุ่มที่เล่นแอปพลิเคชันหาคู่ นิยมนัดเพื่อนใหม่จากอินเทอร์เน็ต มักเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อย

5. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตโลกสวย (Optimistic Gay Lifestyle) เป็นกลุ่มที่เชื่อมั่นในตนเอง อยากรมีคู่ชีวิต รับผิดชอบต่อคุณธรรม และมีทรัพย์สินไว้ใช้ในยามแก่เฒ่า ต้องการจดทะเบียนสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และต้องการให้การเปิดรับกลุ่มชายรักชายอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม

6. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตรักสงบ (Peaceful Gay Lifestyle) เป็นกลุ่มรักอิสระให้ความสำคัญกับการพักผ่อน ใช้เวลาในวันหยุดกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ อยู่ที่บ้าน เช่น ดูโทรทัศน์ และดูรายการย้อนหลังผ่านอินเทอร์เน็ต ให้ความสำคัญกับเพื่อน เต็มที่กับการเรียนหรือการทำงาน ขยันหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองและใส่ใจสิ่งแวดล้อม

7. กลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบรักสุขภาพ (Healthy Gay Lifestyle) เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับเรื่องสุขภาพ มีกิจกรรมด้านกีฬา ออกกำลังกาย เข้าโรงยิม เล่นกอล์ฟ ใส่ใจในการรักษาสุขภาพร่างกายให้ดีอยู่เสมอ ดูแลเรื่องอาหารการกิน และชอบออกไปท่องเที่ยวต่างจังหวัดและต่างประเทศ

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าเพศสรีระ คือเพศกำเนิดตามลักษณะที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หรือหากเปลี่ยนแปลงได้แต่ไม่สมบูรณ์มากนัก เพศสภาพ คือเพศที่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม อาจถูกกำหนดโดยวัฒนธรรม หรือบรรทัดฐานสังคมตามที่คนส่วนมากยอมรับกัน เพศวิถี คือเพศที่เกิดขึ้นตามความรู้สึกของบุคคลนั้น ๆ ไม่ยึดติดกับสิ่งใด นอกจากความรู้สึกของบุคคล ปัจจุบันมีกลุ่มชายรักชายเพิ่มมากขึ้นแต่ละกลุ่มก็มีวิธีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันตามความต้องการของแต่ละบุคคล

ผลการศึกษาจากแนวคิดปิตาธิปไตย(Patriarchy) ของ Kata Millet และแนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม ผู้วิจัยได้พิจารณาควบคู่ไปกับบริบททางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายที่จะศึกษาทั้งสองเรื่อง และได้เลือกประเด็นที่จะนำมาศึกษาและอธิบายในมุมมองของภาพสะท้อนสังคมโดยเรียงลำดับประเด็นจากที่พบชัดเจนมากที่สุดไปน้อยที่สุดตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว
2. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม
3. ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา
4. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย

นวนิยายชายรักชาย เป็นนวนิยายรักร่วมเพศอีกประเภทหนึ่งที่ถ่ายทอดเรื่องราวความรัก ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเพศชายทั้งสองคน ผู้วิจัยจึงศึกษาผลงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศ และนวนิยายชายรักชาย สรุปได้ดังต่อไปนี้

วรรณนะ หนูหมื่น (2551) ศึกษานวนิยายรักร่วมเพศ : ปัญหาและคุณค่าของมนุษย์ โดยศึกษาจากนวนิยาย 7 เรื่อง ในช่วงปีพ.ศ.2519 – 2547 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาของ นวนิยายที่สัมพันธ์กับกลวิธีการแต่งและประเมินคุณค่าบทประพันธ์ และเพื่อศึกษาทัศนคติของผู้แต่ง ต่อปัญหาของมนุษย์และสังคมและคุณค่าของชีวิตในบริบททางสังคมวัฒนธรรมไทย พบว่านวนิยาย ทั้ง 7 เรื่องที่ได้ทำการศึกษามีคุณค่าเด่นชัดเรื่องความพยายามนำเสนอมุมมองที่หลากหลาย สะท้อนให้เห็นการตัดสินคุณค่าของบุคคลว่ามีความผิดเพี้ยนไปจากบรรทัดฐานของคุณค่าที่สังคมกำหนด มีความขัดแย้งระหว่างความต้องการทางเพศกับการให้คุณค่าที่มาจากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งตัวละครมีวิธีการจัดการกับปัญหาของตนเองที่แตกต่างกันไป บางคนจำเป็นต้องปิดบังความต้องการทางเพศของตนเองไว้ บางคนจำเป็นต้องหลอกลวงด้วยการแต่งงานเพื่อเป็นการรักษาหน้าตาทางสังคม สะท้อนถึงแนวคิดและสังคมของผู้แต่งในช่วงปีที่ศึกษาว่าผู้แต่งยังไม่สามารถสร้างงานเขียนประเภท นวนิยายชายรักชายที่หลุดออกจากบรรทัดฐานสังคมได้

จันทร์สุตา ไชยประเสริฐ (2564) ศึกษาวิธีการแต่งนวนิยายวายไทย จำนวน 16 เรื่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทย ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลวิธีที่ทำให้ นวนิยายวายแตกต่างกับนวนิยายอื่น ได้แก่ การสร้างโครงเรื่อง ที่มีการสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครรักร่วมเพศ และตัวละครรักร่วมเพศกับตัวละครอื่น และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครรักร่วมเพศเกิดความสับสนในตัวเอง ไม่รู้ หรือไม่ยอมรับตัวตนของตัวเองว่ามีความชื่นชอบในเพศเดียวกัน ด้านตัวละครสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ พระเอกกับนายเอกเป็นตัวละครหลัก และตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับตัวละครหลัก เช่น เป็นพ่อแม่ เพื่อน พี่น้อง ญาติ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเป็นคู่ขัดแย้งหรือผู้ให้ความช่วยเหลือในการแก้ปัญหา ความรักของตัวละครหลัก การสร้างฉากและบรรยากาศแบ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัว และพื้นที่สาธารณะ ซึ่งต่างก็มีผลต่อการแสดงตัวตน พฤติกรรม และความรู้สึกที่แท้จริงของตัวละครรักร่วมเพศ

สุชัยญา วงศ์เวสซ์, วรวรรธน์ ศรียาภัย, บุญยงค์ เกศเทศ, และ ศานติ ภักดีคำ (2564) ศึกษากรอบสร้างและแนวคิดการครองคู่ของตัวละครในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปมปัญหาที่ปรากฏในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส และได้กล่าวถึงปมปัญหาในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรสไว้ว่าปรากฏปมปัญหา 4 ประเด็น ดังนี้ 1) ปมปัญหาทางจิตของตัวละคร แบ่งเป็นปมทางจิตที่เกิดจากครอบครัว ปมทางจิตที่เกิดจากเหตุการณ์ 2) ปมปัญหาเรื่องเพศ แบ่งเป็นบรรทัดฐานรักต่างเพศ และความสับสนทางเพศ 3) ปมปัญหาจากสังคม และ 4) ปมปัญหาจากตัวละคร แบ่งออกเป็น ปมปัญหาจากตัวละครคู่

สัมพันธ์ ปมปัญหาจากตัวละครอื่น โดยปมปัญหาสะท้อนให้เห็นถึงบรรทัดฐาน และทัศนคติของคนในสังคมที่มองว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดปกติ ผู้แต่งจึงนำประเด็นดังกล่าวมาสร้างเหตุการณ์ให้ตัวละครต้องต่อสู้และพิสูจน์ว่า รักร่วมเพศสามารถเกิดขึ้นได้และเป็นเรื่องที่น่าปกติ

จากวิทยานิพนธ์ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการศึกษานวนิยายชายรักชายในประเทศไทย สะท้อนให้เห็นถึงกลวิธีการแตงนวนิยายชายรักชายที่มีความเหมือนและแตกต่างจากนวนิยายทั่วไป ซึ่งจะเห็นได้ว่านวนิยายชายรักชายยังคงรูปแบบของการสร้างสรรค์งานเขียนประเภทนวนิยายที่โดยทั่วไปแล้วจะประกอบด้วย โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก สถานที่ และบทสนทนา ส่วนที่แตกต่างจะปรากฏอยู่ในรูปแบบของการสร้างตัวละครที่มีความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย และปมปัญหาส่วนใหญ่จะหยิบมาจากบรรทัดฐานและทัศนคติของคนในสังคมที่ยังคงมองว่ารักร่วมเพศเป็นเรื่องผิดปกติ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดภาพสะท้อน

จากการศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแตงและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปรารถน์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera “ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อน ดังต่อไปนี้

บงกชกร ทองสุข (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ “มุมมองภาพสะท้อนจากตัวละครในนวนิยาย สะท้อนสังคมเพศที่สาม พ.ศ.2516-2557” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษามุมมองภาพสะท้อนจากตัวละครเอก เพศที่สามในนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สามด้านสถานภาพทางสังคม ปี พ.ศ. 2516- 2557 จากนวนิยายจำนวน 25 เรื่อง โดยแบ่งเป็นนวนิยายชายรักชายจำนวน 13 เรื่อง และนวนิยายหญิงรักหญิง จำนวน 12 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าตัวละครเอกจากนวนิยายมีพัฒนาการในการแสดงออกทางเพศที่แตกต่างกันตามปัจจัยทางสังคม ทั้งนี้การปกปิดตนเองว่าเป็นเพศที่สามของตัวละครเพศที่สามที่ปรากฏในนวนิยาย นั้นก็เพื่อรักษาสถานภาพทางสังคมของตนเอง ได้แก่ สถานภาพในการทำงาน สถานภาพในครอบครัว และสถานภาพในการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งผลกระทบจากการที่ตัวละครเพศที่สามปกปิดว่าตนเองเป็นเพศที่สาม ทำให้เกิดผลกระทบโดยตรง ต่อสภาพจิตใจของตัวละครเพศที่สาม อีกทั้งส่งผลต่อสภาพจิตใจของเพศหญิงที่เพศที่สามเลือกมาเหยี่ยวาจิตใจตนเองและแต่งงานเพื่อรักษาสถานภาพทางสังคมของตนเอง

สิตมณี เจริญบุตร, สิริกานต์ จุฑะบาล และอาทิตยา หมดหลี (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ “การวิเคราะห์การสร้างตัวละครตัวเอกที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายในภาพยนตร์เรื่อง Moonlight” มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการสร้างตัวละครเอก ซึ่งมีพฤติกรรมแบบชายรักชายในภาพยนตร์ เรื่อง Moonlight ซึ่งได้รับรางวัลออสการ์ในปี พ.ศ. 2560 ภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้แนวคิด การสร้างตัวละครด้านชีวิตเบื้องหน้า ได้แก่ ความต้องการ และการกระทำ และชีวิตเบื้องหลัง ได้แก่ ประวัติด้านตัว โดยปรับใช้ แนวคิดเรื่องการสร้างตัวละครทั้งชีวิตเบื้องหน้าและเบื้องหลัง ของ รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558) จูติวัฒน์ สมิตินันท์ (2553) และบุรินทร์ นาคสิงค์ และธাত্রี ใต้ฟ้าพล (2556)

ผลการวิจัยพบว่า การสร้างตัวละครเอกที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชาย ในภาพยนตร์เรื่อง Moonlight สะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมลักษณะของตัวละคร ที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังอันก่อให้เกิดการกระทำต่าง ๆ จนเกิดเป็นเรื่องราวภาพยนตร์ ตัวละครถูกสร้างให้มีพฤติกรรมแบบชายรักชายในสังคม อเมริกันผิวดำว่าต้องหลีกเลี่ยงการแสดงตัวตนว่ามีพฤติกรรมแบบชายรักชาย เพื่อความอยู่รอด และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม

นอกจากนี้ อนงค์นาถ ทองสัน, ศรีณ จารนัย และหทัยวรรณ มณีวงศ์ (2564) ได้ศึกษา “ภาพสะท้อนกลุ่มรักร่วมเพศชายในนวนิยายชายรักชาย เรื่อง นิทานพันดาว ของแบคทีเรีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพสะท้อนกลุ่มรักร่วมเพศชายและศึกษากลวิธีการนำเสนอกลุ่มรักร่วมเพศชาย ในนวนิยายชายรักชาย ในการวิเคราะห์ข้อมูลภาพสะท้อนกลุ่มรักร่วมเพศชาย ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ตามแนวคิดภาพสะท้อนของวรางคณา สุขม่วง (2560) ผลการวิจัยพบว่า ภาพสะท้อนลักษณะของคน ตัวละครชายรักหญิงและตัวละครชายรักชายต่างมีพฤติกรรมในการแสดงออกเรื่องความรักที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวละครชายรักหญิง มีการแสดงออกเรื่องความรักระหว่างเพศ ที่เป็นไปตามเพศสภาพและวิสัยของปुरुชนทั่วไป ส่วนตัวละครชายรักชาย ไม่สามารถแสดงออกในเรื่องของความรักระหว่างเพศได้เทียบเท่าตัวละครชายรักหญิง เนื่องจากเป็นความรักที่ผิดกับเพศสภาพตามวิสัยของปुरुชนทั่วไป ภาพสะท้อนวิถีชีวิต การดำเนินชีวิตในด้านการประกอบอาชีพ ล้วนมีส่วนสำคัญในการแสดงออกเรื่องความรัก ของกลุ่มรักร่วมเพศชายเป็นอย่างมาก เนื่องจากสังคมส่วนใหญ่มองเรื่องความรัก ต้องถูกต้องตามจารีต คือ เพศชายจะต้องคู่กับเพศหญิงจึงจะเป็นการถูกจารีตที่มีการกำหนดมา จึงทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศชายนั้นไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ เนื่องด้วยต้องเคารพจารีต ภาพสะท้อนทัศนคติ พบว่า อาชีพทหารและครู เป็นอาชีพที่ชายเป็นใหญ่ เป็นผู้นำและสามารถปกป้องเพศหญิงได้ แต่ตัวละครหลักภายในเรื่องที่แสดงออกแบบชายรักชายและมีความสัมพันธ์ในเชิงคู่สาวไม่สามารถแสดงออกได้อย่างชัดเจน เพราะมีคำว่า เพศ อาชีพ และการปกครองเป็นองค์ประกอบในการแสดงออกในเรื่องของความรัก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อนสังคมของชายรักชายผ่านวรรณกรรม และสื่อภาพยนตร์ พบว่าผลการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น มีความใกล้เคียงกันตามรูปแบบของลักษณะการวิเคราะห์เนื้อหาของภาพสะท้อนจากนวนิยายหรือภาพยนตร์เรื่องเดียว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำนวนิยายสองเรื่องมาเปรียบเทียบกัน จากการวิเคราะห์ภาพสะท้อนจากนวนิยายชายรักชายที่มีบริบทสังคมแตกต่างกันของตัวละคร เพื่อแสดงให้เห็นความเหมือนหรือแตกต่างกันของสังคมที่มีต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบกลวิธีการนำเสนอกลุ่มรักร่วมเพศชายและภาพสะท้อนของกลุ่มรักร่วมเพศชาย ในนวนิยายชายรักชายของประเทศไทยเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ของ ปราปต์ กับของประเทศอเมริกาเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมีขั้นตอนระเบียบวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การสำรวจและรวบรวมข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. การเปรียบเทียบข้อมูล
4. การนำเสนอข้อมูล

1. การสำรวจและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ และเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมีกาสำรวจและรวบรวมข้อมูลดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนวนิยายชายรักชาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์
- 1.2 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนวนิยายชายรักชาย เรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera แปลโดย Tulip
- 1.3 ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและศึกษากลวิธีในการแตงนวนิยายชายรักชาย ดังหัวข้อต่อไปนี้

- 1) กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)
- 2) กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)
- 3) กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)
- 4) กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)
- 5) กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)
- 6) กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

1.4 ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อนของกลุ่มรักร่วมเพศชายผ่านแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ แนวคิดปิตาธิปไตย (Patriarchy) ของ Kata Millet และแนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม โดยแบ่งประเด็นได้ดังนี้

- 1) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว
- 2) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม
- 3) ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา
- 4) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา

1.5 นอกจากศึกษา รวบรวมแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพศในช่วงต้นแล้ว ผู้วิจัยยังศึกษาและรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศที่สามารถนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาในแนวทางเดียวกัน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีการนำเสนอและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมิ ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera โดยมี การวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ทั้ง 2 ข้อ คือ ดังนี้

2.1 วิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายชายรักชาย

ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายชายรักชาย และได้วิเคราะห์ รายละเอียดภายในเรื่องตามแนวการวิจารณ์ โดยยึดแนวทางการวิเคราะห์ของ ธัญญา สังขพันธา นนท์ (2539, น.62 - 219) มีหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1) กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)
- 2) กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)
- 3) กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)
- 4) กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)
- 5) กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)
- 6) กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แตงและการใช้ภาษา (Style and Language)

2.2 วิเคราะห์ภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อนของกลุ่มคนชายรักชายผ่านแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ แนวคิดปิตาธิปไตย (Patriarchy) ของ Kata Millet และแนวคิดเรื่องเพศสรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม โดยมีหัวข้อดังนี้

- 1) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว
- 2) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม
- 3) ภาพสะท้อนผ่านค่านิยม
- 4) ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา
- 5) ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา

3. การเปรียบเทียบ

ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์เนื้อหาในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera แปลโดย Tulip มาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบกลวิธีการแต่งนวนิยายชายรักชาย

3.2 เปรียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย

4. การนำเสนอข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาวิธีการนำเสนอนวนิยายและศึกษาภาพสะท้อนกลุ่มคนชายรักชาย ระหว่างงานเขียนประเภทนวนิยายของประเทศไทยกับประเทศอเมริกา เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบหาข้อเหมือนและแตกต่าง และสรุปผลผ่านการนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนา

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera” ได้ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งนวนิยาย และภาพสะท้อนชายรักชายจากนวนิยายของประเทศไทยเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับของประเทศสหรัฐอเมริกาเรื่อง What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera โดยผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยขออธิบายและยกตัวอย่างประกอบ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายจากแนวการวิจารณ์เรื่องสั้น-นวนิยายของธัญญา สังขพันธานนท์ โดยมีประเด็นสำหรับการวิเคราะห์ ดังนี้

1. กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)
2. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)
3. กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)
4. กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)
5. กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of view)
6. กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

1. กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่อง เป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้แต่งกำหนดให้เกิดขึ้นในเรื่องเพื่อดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ของการเปลี่ยนสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ นอกจากนี้โครงเรื่องยังเป็นองค์ประกอบที่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจหรืออธิบายได้ง่ายที่สุด ในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของโครงเรื่องในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Baeky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาหัวข้อโครงสร้างของโครงเรื่องของ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539) โดยสามารถแบ่งโครงสร้างของโครงเรื่องได้ดังต่อไปนี้

- (1) ตอนเริ่มเรื่อง
- (2) ตอนดำเนินเรื่อง
- (3) จุดวิกฤตของเรื่อง
- (4) จุดคลี่คลายของเรื่อง
- (5) ตอนจบเรื่อง

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ มีรูปแบบในการนำเสนอเรื่องราวโดยการแบ่งออกเป็นตอนทั้งหมด 30 ตอน และตอนพิเศษอีก 1 ตอน มีการตั้งชื่อแต่ละตอนด้วยข้อมูล เหตุการณ์ หรือบุคคลในประวัติศาสตร์ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อหาเลย สันนิษฐานว่าผู้เขียนตั้งใจจะใช้ชื่อเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ในการสนับสนุนเนื้อเรื่องในบางส่วน และจากงานเขียนเดิมของผู้เขียนเองแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ และความชื่นชอบทางประวัติศาสตร์เป็นอย่างมาก จึงได้สอดแทรกความชื่นชอบของตนเองลงไปในโครงสร้างสร้งงานเขียนนวนิยายเล่มนี้

องค์ประกอบของโครงเรื่องที่จะนำมาวิเคราะห์ผู้วิจัยแยกออกเป็นประเด็นเพื่ออธิบายได้ดังต่อไปนี้

(1) ตอนเริ่มเรื่อง

นวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ มีการเริ่มเรื่องโดยผู้แต่งเลือกใช้วิธีการเริ่มเรื่องแบบการย้อนเหตุการณ์สลับไปมา โดยเริ่มจากตอนกลางของเรื่องคือ การกลายร่างเป็นคนของเต้าหู้ จากนั้นจึงเป็นการสืบหาสาเหตุจากปัจจุบันและย้อนเวลากลับไปถึงเหตุการณ์ในอดีตเพื่อหาคำตอบของเรื่อง

มีการบรรยายเหตุการณ์กล่าวถึงตัวละครเอกสองตัว คือ เต้าหู้และพีรณัฐ เรื่องราวเริ่มขึ้นจาก เต้าหู้ ตึกตาหมีสีขาวในห้องของพีรณัฐ ได้กลายร่างเป็นชายหนุ่มโดยที่ไม่ทราบสาเหตุว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร หลังจากกลายเป็นคนก็ได้รับความช่วยเหลือจากแม่ของพีรณัฐและคำแนะนำของสิ่งของเครื่องใช้ภายในบ้านให้เข้ามาอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ในส่วนของพีรณัฐชายหนุ่มวัยกลางคนเจ้าของเต้าหู้ตึกตาหมีสีขาวที่กลายร่างเป็นคน มีอาชีพเป็นนักเขียนบทซีรีส์ ภาพยนตร์ อาศัยอยู่กับ

แม่มีอาการสติฟั่นเฟือน โดยพีรณัฐได้พบเจอกับเต้าหู้ในร่างคนครั้งแรกที่บ้านของตนจึงเกิดเรื่องราวต่าง ๆ ตามมามากมาย ดังความบางตอนจากเรื่องว่า

“ ผมบอกคุณได้เลยว่าชั่วชีวิตที่ผ่านมา เต้าหู้ไม่เคยตกใจกลัวขนาดนี้มาก่อน ทุกทีที่ส่องกระจก ภาพสะท้อนที่เขาคุ่นเคยคือร่างอ้วนใหญ่นุ่มฟูอย่างตุ๊กตาหมีสีขาว นวล แต่คราวนี้กลับไม่ใช่กลายเป็นอะไรก็อย่าง คล้าย ๆ กับที่พีรณัฐของเขาเป็น! เต้าหู้ก้มหน้า ยกมือของตัวเองขึ้นมาดู เขาเบิกตากว้างเมื่อพบว่ามือของตัวเอง แปรเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ มันมีผิวหนังหยุ่นๆ สีเนื้อ ที่สำคัญ มีนิ้วข้างละตั้งห้านิ้ว!”

(ปราปต์, 2562, น.11)

จากความข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างการเปิดเรื่องโดยการกล่าวถึงความรู้สึกของตัวละครว่า กำลังตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นวิธีการสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่องต่อไป ผู้เขียนพยายามจะนำตัวละครไปพบกับเหตุการณ์ที่เขาต้องการนำเสนอให้กับผู้อ่าน กล่าวคือ การบรรยายถึงเหตุการณ์การกลายร่างจากหมีเป็นคนและความรู้สึกของตัวละครนั้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากยิ่งขึ้น ว่าพฤติกรรมดังกล่าวจะมีผลต่อการดำเนินเรื่องต่อไปอย่างไร

(2) ตอนดำเนินเรื่อง

ผู้แต่งใช้วิธีการในการดำเนินเรื่องโดยการผูกปม สร้างความขัดแย้งมากกว่าหนึ่งปมซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน จากสาเหตุหนึ่งส่งผลนำไปสู่สาเหตุใหม่ ถือได้ว่าเป็นกลวิธีที่มีความสำคัญที่สามารถเร้าใจผู้อ่านให้ติดตามเรื่องได้ตลอด ซึ่งการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่องจะอาศัยความขัดแย้งทั้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม ปะปนกันในการดำเนินเรื่อง ซึ่งในนวนิยายเรื่องนี้จะปรากฏลักษณะความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเองเด่นชัดมากที่สุด ผู้แต่งจะให้ตัวละครมีความขัดแย้งซึ่งกันและกันด้วยเหตุผลที่มีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่เกิดขึ้น นำไปสู่ความขัดแย้งภายในจิตใจที่ตัวละครมักจะเกิดความสับสนภายในจิตใจและพยายามหาทางออกให้กับตัวเอง

จากเหตุการณ์ที่เต้าหู้อาศัยอยู่ในบ้านและเริ่มมีความสัมพันธ์กับพีรณัฐ แต่ไม่ได้เปิดเผยให้ใครรู้ เต้าหู้ได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ในครอบครัวของพีรณัฐมากขึ้นและได้ช่วยให้พีรณัฐปรับความเข้าใจกับแม่จนความสัมพันธ์ของทั้งสองดีขึ้นเรื่อย ๆ ในระหว่างนั้นเต้าหู้ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจเกี่ยวกับเรื่องที่มาจากตัวเอง และสาเหตุที่ทำให้เขากลายร่างเป็นคน เต้าหู้พยายามที่จะสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองโดยมีเกณท์สิทธิ์ีเพื่อนของพีรณัฐให้ความช่วยเหลือและได้รู้ความจริงว่าตาธารประสบอุบัติเหตุนอนสลบมาเป็นเวลาเกือบสองเดือนแล้วและวันเวลาที่ตาธารสลบไปนั้นคือช่วงเวลาเดียวกันที่เต้าหู้กลายเป็นคน เต้าหู้รู้สึกที่ว่าตัวเองเป็นตัวแทนของตาธารชีวิตของทั้งสองคนเชื่อมต่อกันหากคนหนึ่งยังมีชีวิตอยู่อีกคนก็จะไม่ฟื้นขึ้นมา

หลังจากกลับมาจากเชียงใหม่เต้าหูู้ได้รู้ว่าสาเหตุที่ตาธารสลับไปนั้นคือ ลุงของตาธารเองที่ทำร้ายร่างกายตาธาร เต้าหูู้จึงรู้สึกว่าการที่เขาเป็นคนได้นั้นมันจึงไม่ยุติธรรมต่อตาธารเขาจึงทำที่ว่าจะเปิดโปงเรื่องราวทั้งหมด คุณป้าของตาธารที่รักสามีตัวเองมากจึงวางยาพิษเต้าหูู้เพื่อปกปิดเรื่องราวที่เกิดขึ้นเต้าหูู้เสียชีวิตตาธารได้ฟื้นขึ้นและได้พบกับผีธรรณอีกครั้ง และได้รู้เรื่องราวระหว่างที่เขาสลับไปทั้งหมดแต่ก็ไม่รู้ว่าชายหนุ่มที่ชื่อเต้าหูู้เป็นใคร มาจากไหน ความสัมพันธ์ของตาธารและผีธรรณดีขึ้นเรื่อย ๆ จนทั้งคู่ได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านด้วยกันและช่วยกันดูแลแม่ของผีธรรณ ดังข้อความบางตอนจากเรื่องว่า

“นี่ก็ ๆ คุณแล้ว ไม่ใช่แค่เรื่องนี้ด้วยซ้ำ แม้แต่การที่จู่ ๆ เขากลายสภาพเป็นมนุษย์ หรือการที่เขา คุณผ้าห่มสีช็อกโกแลตมอลต์ รวมถึงข้าวของชิ้นอื่น ๆ ตื่นขึ้นมา ก็ดูจะเป็นปาฏิหาริย์อัศจรรย์พันลึกที่ไม่มีใครรู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วทำไมคุณเตียง คุณตู้เสื้อผ้าในห้องเขาจึงไม่ตื่นขึ้นมาบ้าง ทำไมคุณหมอนข้างในห้องของผีธรรณที่ปรารถนาจะเป็นมนุษย์ จึงไม่กลายเป็นมนุษย์ตามเขามา ใครเป็นคนทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้น

อำนาจที่แท้จริงอยู่ที่ใครกันแน่ละ”

(ปราปต์, 2562, น.201)

(3) จุดวิกฤตของเรื่อง

ผู้แต่งจะใช้การสร้างสถานการณ์ให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และคาดเดาความเป็นไปของเรื่องอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทำให้ผู้อ่านไม่แน่ใจและเร้าใจผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องจนกว่าจะพบเจอคำอธิบาย จุดวิกฤตของเรื่องนี้มีความถี่ค่อนข้างมากและต่อเนื่องกันไปจนจบเรื่อง ซึ่งตัวละครต้องเผชิญกับภาวะคับขันตลอดเวลา สร้างความสนใจให้ผู้อ่านอยากรู้ว่าตัวละครจะพบเจอสิ่งใดต่อไป และจะตัดสินใจแบบใดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

จากเหตุการณ์ที่เต้าหูู้ตักตามที่มีความรักภักดีต่อเจ้านายเป็นที่สุดต้องกลายมาเป็นคนโดยที่ไม่รู้สาเหตุว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร จึงพยายามสืบหาที่มาของตัวเองจนได้รู้เรื่องราวของตัวเองว่าเต้าหูู้คือตักตามที่เป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายของตาธารแพนเก่าผีธรรณในสมัยมัธยมที่รักมากแต่ถูกสืบทอดพ่อของผีธรรณก็อดทนต้องเลิกรากันไป ด้วยความหวังดีและแรงปรารถนาของตาธารในตอนที่ถูกทำร้ายจนสลับทำให้เต้าหูู้ได้กลายร่างเป็นคนเพื่อดูแลผีธรรณแทนตาธาร ขณะที่เต้าหูู้รับรู้เรื่องราวของตัวเองเขาก็ได้รับรู้เรื่องราวชีวิตครอบครัวของผีธรรณที่มีความเกี่ยวข้องกับการกลายร่างของเขาอีกด้วย จึงได้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ มากมายขึ้นจากปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นแบบไม่คาดคิด ดังข้อความบางตอนที่ว่า

“เขาไม่ใช่ตักตามที่พร้อมจะรักใคร่ก็ตามที่เจ้านายรัก การเติบโตอันซับซ้อนสอนให้เรียนรู้ที่จะริษยา และชิงชังคนอื่นผู้ที่เคยอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ตำแหน่งที่เจ้าตัวมาก่อนและไม่เคยหลุดลอกหายไปด้วยซ้ำ!อย่างไรก็ตาม

อาจเพราะลึกสุดใจ เต้าหู้ก็ยังเป็นตุ๊กตาหมีตัวเก่า ยังรักเจ้านายมากกว่าอะไรทั้งสิ้น และความรักนั้นก็มากกว่ารักที่มีให้ตัวเองเสียอีก”

(ปราปต์, 2562, น.341)

“ในเมื่อตลอดมา พี่ณัฐไม่เคยลืมคุณตาธารได้เลย แผลเก่าไม่เคยกรัง ทำได้ อย่างมากก็เพียงหลบเลี่ยงไม่ให้ก่ลัดหนอง ประสบการณ์จากคุณป้าไม่ได้บอกหรือ ว่า ของบางอย่างไม่มีทางทดแทนกันได้ ต่อให้เกิดมาจากจุดเดียวกันก็ตาม! เพราะ อย่างนี้เต้าหู้จึงยังคับข้อง เขาเกิดมาจากเงาของคุณตาธาร แม้มีชีวิตต่อไปก็ยังต้องตก อยู่ในเงาของคุณตาธาร”

(ปราปต์, 2562, น.473-474)

(4) จุดคลี่คลายของเรื่อง

ผู้แต่งสร้างให้ตัวละครเอกมีความอดทนต่อปมปัญหาต่าง ๆ และแก้ปมปัญหาโดยอาศัย เหตุการณ์ความบังเอิญหรือความประจวบเหมาะ ในบางครั้งอาศัยตัวละครรองให้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อ คลี่คลายปัญหาของเรื่องราวทั้งหมด ทำให้ตัวละครเอกรับรู้และพยายามหาทางออกด้วยตัวเองอย่าง เหมาะสม

จากเหตุการณ์ที่เต้าหู้รู้ความจริงว่าตัวเองมาจากที่ไหนและกลายเป็นคนได้อย่างไรแล้ว เต้าหู้จึงได้เดินทางไปหาตาธารเพื่อรับฟังความจริงจากปาก แต่กลับรู้ความจริงอีกว่าตาธารกับเขามี ชีวิตที่เชื่อมต่อกันหากคนหนึ่งมีชีวิตอีกคนหนึ่งจะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก และการที่ตาธารสลับไปนั้นเพราะ ถูกลุงแสนทำร้ายเนื่องจากตาธารรู้ความลับเรื่องที่ลุงวางยาเพื่อฆ่าน้องชายฝาแฝดตัวเองซึ่งเป็นพ่อขอ

พินธุ์ และทุกคนรอบตัวของพินธุ์รู้เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นแต่กลับปกปิดความลับนี้ไว้ตลอดมา เต้าหู้จึงรู้สึกว่าการที่เขาได้กลายเป็นมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อพินธุ์เพราะตัวเองเกิดจาก ความผิดที่ถูกปิดบัง ทำให้เต้าหู้เลือกตัดสินใจที่จะคืนชีวิตให้แก่ตาธารโดยการยอมตาย ซึ่งทำให้ว่า รับรู้เรื่องความลับของลุงแสนที่ถูกปิดบังมานานและยอมดื่มยาพิษจากน้ำจันทรธรรมาของลุงแสนที่ พยายามจะช่วยปกปิดความลับ ดั่งข้อความบางตอนที่ว่า

“การมีชีวิตของเขา แท้จริงคือปาฏิหาริย์อันเป็นผลผลิตจากความไม่ถูกต้อง ไม่ปกติ และไม่ยุติธรรม! เต้าหู้เหมือนภาพฝันสวยงาม แต่ที่จริงมันคือภาพการเอา ตัวรอดของคนทำผิด ทั้งคุณป้า คุณลุงแสน น้ำจัน ทุกคนยังมีความสุขอยู่ได้ก็ด้วย เงื่อนไขเดียวกับเขา คือต่างดื่มกินชีวิตและสิทธิของคุณตาธาร!

คนบริสุทธิ์คนหนึ่งต้องถูกทำร้าย ปิดปาก แม้ไม่ตายก็เหมือนตาย...”

(ปราปต์, 2562, น.531)

จากข้อความข้างต้นเป็นข้อความของตัวละครเต้าหู้ซึ่งเป็นตัวละครเอกพูดถึงความเป็นมา ของตัวเองหลังจากที่ได้รู้ความจริงแสดงออกในลักษณะของการสำนึกผิดว่าการกลายเป็นคนของ

เขานั้นทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาตัดสินใจที่จะยอมเสียสละชีวิตการเป็นมนุษย์ของตัวเองคืนให้กับตาธาร ซึ่งจากเหตุการณ์ต่าง ๆ มีความสมเหตุสมผลในเรื่องต่อการตัดสินใจของตัวละคร จนนำไปสู่เกิดจุดคลี่คลายของเรื่องดังกล่าวและยังทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่องว่าหลังจากเต้าหู้ตายแล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้บ้าง

(5) ตอนจบเรื่อง

ผู้แต่งได้คลี่คลายปมปัญหาทั้งหมด และเลือกใช้วิธีการจบเรื่องแบบมีความสุข ความสมหวัง (Happy Ending) ซึ่งเห็นได้จากเหตุการณ์ในตอนท้ายเรื่องคือตัวละครหลักทั้ง 3 คน ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในบ้านของพีรณัฐ โดยที่เต้าหู้กลายเป็นตุ๊กตาหมีเช่นเดิมและคอยเฝ้ามองพีรณัฐมีความสุขในทุก ๆ วัน ส่วนพีรณัฐก็ได้ครองรักกับตาธารคนที่เขารักและไม่เคยลืม ทุกตัวละครต่างได้กลับมาอยู่ในจุดที่ตัวเองพึงพอใจและมีความสุข

จากเหตุการณ์ที่เต้าหู้ตาย ลุงแสนถูกจับเพราะยอมรับสารภาพกับตำรวจเรื่องการทำร้ายร่างกายตาธารและยอมรับผิดแทนน้ำจันว่าตัวเองเป็นคนวางยาพิษเต้าหู้ ตาธารฟื้นจากอาการนิทร่าและได้กลับมาคบหากับพีรณัฐอีกครั้ง ทั้งคู่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังเดียวกันและช่วยกันดูแลแม่ของพีรณัฐตลอดมา ส่วนเต้าหู้ได้กลับร่างกลายเป็นตุ๊กตาและกลับไปอยู่ที่ห้องของพีรณัฐเช่นเดิม ดังจะเห็นในข้อความบางตอนว่า

เตียงของพีรณัฐไม่เหงาอีกต่อไปแล้ว ห้องนอนไม่เหงา และในที่สุดบ้านก็ไม่เหงา ชาวดีล่าสุดคือ การย้ายเข้ามาของคุณตาธารจะช่วยแตะแถมชีวิตชีวาให้ข้าวของในบ้านกลับมาฟื้นคืนได้อีกครั้งเดี๋ยวนี้เสียงต่อล้อต่อเถียงของคุณโซฟากับคุณรองเท้าแตะข้างขวาลอยขึ้นมาให้ได้ยิน เสียงโมนโชนของคุณโทรศัพท์มือถือของคุณมทนาคอยห้ามทัพ รวมทั้งเสียงคุณเครื่องดูดฝุ่นที่แว่วมาจากห้องใต้บันได

แม้ความทรงจำของเจ้าของรายเก่าจะค่อย ๆ ลบสลาย แต่ความรัก ความผูกพัน และความทรงจำจากเจ้าของรายใหม่ก็แทนที่พลังชีวิตให้ข้าวของเหล่านั้น พวกเขาจึงไม่เคยตาย ไม่ว่าจะผ่านกาลสมัยไปนานเท่าไร แม้บางความทรงจำจะบิดผันและสูญหายหรือแม้ว่าเจ้านายคนแรกจะไม่อยู่ยั้ง

ในคืนที่แสงจันทร์เป็นสีทอง บางที ถ้าคุณลองแอบเปิดตาข้างหนึ่ง คุณอาจจะพบว่าผ้าห่มค่อย ๆ กอดกระชับให้คุณอุ่นขึ้นหมอนอิงโน้มกายเข้ามาเพื่อแนบชิดคุณใกล้ขึ้น เช่นเดียวกับเต้าหู้ที่กระชับแนบกายอยู่ในอ้อมกอดของพีรณัฐ แอบกระซิบเบา ๆ ว่า

“ฝันดีนะฮะ ขอให้มีความสุขกับโลกของความจริง โดยไม่ต้องอาศัยปาฏิหาริย์ใด ๆ เลย”

(ปราปต์, 2562, น.573)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้แต่งเลือกที่จะให้มีการจบเรื่องแบบมีความสุข ความสมหวัง เพื่อให้ผู้อ่านได้มีความสุขไปพร้อมกับเรื่องราว จากได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไปพร้อมกับตัวละคร และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกจากนี้ผู้แต่งยังพยายามให้ผู้อ่านได้คิดตามกับคำพูดของตัวละคร ในประโยคที่ว่า “ขอให้มีความสุขในชีวิตจริง โดยไม่ต้องอาศัยปาฏิหาริย์ใด ๆ เลย” ซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียนได้มากขึ้น ว่าท้ายที่สุดแล้วไม่ว่าจะเกิดปาฏิหาริย์หรือเหตุการณ์ใด การอยู่กับความจริงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายเรื่อง What if it's us มีรูปแบบในการแบ่งแต่ละตอนของเรื่องให้ผู้อ่านเห็นได้อย่างชัดเจนคือ แบ่งออกเป็น 4 ตอนใหญ่ ประกอบไปด้วย *PART ONE ถ้าหาก* เป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการพบเจอ และเริ่มตามหากันและกันของสองตัวละครหลัก *PART TWO เป็นเรา* คือช่วงหลังจากที่เบนและอาร์เธอร์ได้เจอกันและเริ่มต้นเรียนรู้ พัฒนาความสัมพันธ์ จนดำเนินไปถึงช่วงจุดวิกฤติของเรื่องที่ตัวละครมีปัญหาถ้าโถมเข้ามาในชีวิตอย่างต่อเนื่อง *PART THREE และเราเท่านั้น* เป็นตอนที่ตัวละครค่อย ๆ คลี่คลายปมขัดแย้งต่าง ๆ และดำเนินไปจนถึงตอนที่อาร์เธอร์กลับจอร์เจีย *EPILOGUE ถ้าหากว่ามันเป็นเธอและถ้าหากว่ามันเป็นฉันล่ะ* คือบทส่งท้ายที่เล่าถึงชีวิตหลังจากที่อาร์เธอร์และเบนได้แยกย้ายจากกันไป ที่มาของชื่อแต่ละตอนเป็นเนื้อเพลงท่อนหนึ่งจากเพลง ‘อินลีส’ จากเรื่อง *เดียร์ฮิวานแสนเซน* ละครเพลงชื่อดังในปีค.ศ. 2016 ที่มีเนื้อร้องว่า ‘So what if it's us? What if it's us and only us’ สันนิษฐานได้ว่าเพลงดังกล่าวเป็นที่มาของชื่อเรื่อง และชื่อตอนของนวนิยายเล่มนี้

องค์ประกอบของโครงเรื่องที่จะนำมาวิเคราะห์ให้ผู้วิจัยแยกออกเป็นประเด็นเพื่ออธิบายได้ดังต่อไปนี้

(1) ตอนเริ่มเรื่อง

ลักษณะในตอนเริ่มเรื่องของนวนิยาย What if it's us เล่าผ่านตัวละครหลักที่ชื่ออาร์เธอร์ สลับกับการเล่าผ่านตัวละครหลักอีกตัวที่ชื่อ เบน โดยเรื่องเริ่มเล่าผ่านมุมมองของอาร์เธอร์ เด็กหนุ่มที่มาจากเมืองมิลตัน รัฐจอร์เจียที่เข้ามาใช้ชีวิตในมหานครนิวยอร์ก ผู้แต่งเลือกวิธีการเล่าเรื่องแบบตามลำดับปฏิทิน มีการเล่าผ่านตัวละครหลักสองคนสลับไปมาเพื่อให้เห็นมุมมองจากตัวละครทั้งสองฝ่ายที่มีต่อเหตุการณ์เดียวกันโดยใช้บุรุษสรรพนามที่ 1 ที่ตัวละครแทนตัวเองว่า ‘ผม’ และดำเนินไปพร้อมกันและนำเสนอโดยทั้งความน่าสนใจในการตามหากันของแต่ละฝ่ายของตัวละครหลักทั้งสองคนท่ามกลางเมืองใหญ่

อาร์เธอร์เข้ามาทำหน้าที่เป็นเด็กฝึกงานในสำนักงานกฎหมายของแม่ในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน และได้มาพบกับหนุ่มผมยาวคนหนึ่งที่ยืนถือกล่องและสวมเสื้อยืดที่สกรีนว่า ดริมแอนด์ บีนคอฟฟี่ในที่ทำการไปรษณีย์โดยบังเอิญ ซึ่งชายคนนั้นก็คือเบน อาร์เธอร์รู้สึกชอบตั้งแต่แรกเห็น และได้เข้าไปพูดคุยและได้รู้ว่าทั้งสองมีความเชื่อในเรื่องความต้องการของจักรวาลเหมือนกัน แต่ด้วย

เหตุการณ์ขบวนพาเหรดขอแต่งงานกลางที่ทำการไปรษณีย์ทำให้เขาต้องคลาดจากชายคนนั้นโดยที่เขายังไม่ได้ถามชื่อหรือช่องทางการติดต่อใดเลย จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ได้เริ่มขึ้นและดำเนินผ่านการตามหาชายแปลกหน้าที่ไม่รู้แม้กระทั่งชื่อเล่นผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย และการติดป้ายตามหาบนกระดานประกาศของร้านครีมนานด์บีนคอฟฟี่ ซึ่งเป็นเบาะแสเดียวที่เขาพอจะนึกออก

หายไปแล้ว ไปแล้วไปลับ ความผิดหวังถาโถมเข้าใส่ผมจัง ๆ จนเกือบล้มทั้งยืน จนสายตาผมไปหยุดอยู่ที่ถังขยะ โอเค ผมไม่คุยถังขยะหรอก ไม่ทำอยู่แล้วล่ะ ผมอาจจะเป็นคนเลอะเทอะแต่ไม่ได้สกปรกขนาดนั้น หนูเมื่อก่อนอาจจะพูดถูกก็ได้ บางทีจักรวาลอาจจะอยากให้ใช้แผนปีศาจ ๆ คำถามคือถ้าขยะชิ้นหนึ่งไม่ได้ตกลงไปในถังขยะ คุณจะบอกว่ามันเป็นขยะได้หรือเปล่า ลองคิดดูสิ นี่คือสมมติฐานล้วน ๆ เลยนะ ถ้ามีกระดาษที่อยู่ที่ถูกขยำเป็นก้อนอยู่บนพื้น มันจะใช้ขยะหรือเปล่า หรือว่ามันคือรองเท้าแก้ว

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 55)

จากความข้างต้นเป็นการบรรยายตอนหลังจากอาร์เธอร์ได้คลาดจากเบน เขาก็รู้สึกเสียดายที่ไม่ได้แลกช่องทางการติดต่อเอาไว้แต่ในท้ายที่สุดอาร์เธอร์ก็ตัดสินใจหยิบกระดาษที่มีการจำหน่ายสำหรับส่งพัสดุที่ชายคนนั้นได้ขยำทิ้งเอาไว้เพื่อตามหาเขาให้เจอ

ในส่วนของเบน หลังจากที่เขาได้แยกตัวออกมาจากอาร์เธอร์ ก็มุ่งหน้ากลับไปยังบ้านของดีแลนเพื่อนคนสนิท พร้อมกับกล่องพัสดุที่เต็มไปด้วยของที่เขากับแพนเก่าอย่างฮึดสู้เคยมีความทรงจำร่วมกันกลับไปด้วย เขาได้เล่าให้ดีแลนฟังว่าได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่ง ทำทางน่ารัก และดูเหมือนว่าเขาก็สนใจในตัวอาร์เธอร์อยู่เหมือนกัน สังเกตได้จากความบางตอนดังต่อไปนี้

“เขาน่ารักดี อืม แต่ดีกว่าแบบที่ฉันชอบ น่าจะห้าฟุตเจ็ด หรือไม่กี่ห้าฟุตหกถ้าไม่ใช่บูต ตาฟ้าอย่างกับไฟโต้ซ์อ็อปเอา คือฟ้าแบบเอเลี่ยนเลย”

... ฟันอาร์เธอร์ขาวสว่าง ไม่มีเขี้ยว ผมสีน้ำตาลขุ่น ๆ แต่งตัวเต็มไปหน่วยสำหรับคนวัยเรา เอเลี่ยนคงจะแต่งตัวแบบนั้นตอนเดินทางมาจากระบบสุริยะอื่นแล้วพยายามทำตัวให้เหมือนมนุษย์ผู้ใหญ่โดยไม่ทันได้คิดว่าตัวเองหน้าเด็กขนาดไหน ผมไม่น่าวิ่งออกจากที่ทำการไปรษณีย์แบบนั้นเลย ดีแลนอาจจะพูดถูกก็ได้ ผมเมินสัญญาณไปจริง ๆ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 32-33)

ผมไม่รู้ว่าต้องทำยังไงถึงจะได้เจอคนแปลกหน้าน่ารัก ๆ ในนิวยอร์ก ปกติก็เห็นหน้าครั้งหนึ่งแล้วก็แค่นั้น แต่ผมได้คุยกับอาร์เธอร์ ได้รู้ชื่อเขา ผมออกจากโพรไฟล์ฮึดสู้แล้วพิมพ์ชื่อ อาร์เธอร์ ลงในแถบค้นหา แล้วคุ้ยอะไรใหม่จักรวาลไม่ดันโพรไฟล์ของอาร์เธอร์คนที่ผมเจอขึ้นมาเป็นอันดับแรกเพื่อให้ชีวิตผมง่ายขึ้นหรอก ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาร์เธอร์มีอินสตาแกรมมั้ย แต่ถ้าเขาเหมือนคนอื่น ๆ ที่โรงเรียน

เขาจะต้องโพสต์เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลงในทวีตเตอร์ ผมพิมพ์คำว่า
อาร์เธอร์ ฮอตดอก เนกไท เพื่อคิดว่าเขาได้พูดอะไรเกี่ยวกับเนกไทแปลก ๆ อันนั้น
หรือเปล่า...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 36)

จากความบางตอนที่นำมายกตัวอย่างในช่วงเริ่มเรื่องพบว่าผู้แต่งมีรูปแบบในการเขียนที่ชวน
ให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจใคร่ติดตามอ่านเรื่องนี้ต่อไปผ่านเหตุการณ์การพบกันของสองตัว
ละครหลัก ที่ดูเหมือนว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่จักรวาลเป็นคณวางแผนให้มาเจอกัน แต่ก็ต้องจากกัน
อย่างน่าเสียดาย และผู้แต่งยังบรรยายให้เห็นถึงตัวละครทั้งสองตัวที่ต่างก็สนใจและอยากทำความ
รู้จักกันให้มากกว่านี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นไปได้ยากกับการตามหาคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนในมหานคร
นิวยอร์กอันกว้างใหญ่แห่งนี้ นั่นยังทำให้ผู้อ่านรู้สึกลุ้นกับการตามหากันของตัวละครทั้งสองตัว

(2) ตอนดำเนินเรื่อง

ในการดำเนินเรื่องผู้แต่งเลือกใช้วิธีสร้างความขัดแย้ง หรืออุปสรรคในระหว่างที่สอง
ตัวละครหลักที่กำลังเริ่มเรียนรู้กัน ทำให้เร้าความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามและลุ้นว่าความสัมพันธ์นี้
จะดำเนินไปต่อหรือไม่ การสร้างความขัดแย้งในเรื่องปรากฏทั้ง 2 ลักษณะ ได้แก่ ความขัดแย้ง
ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่า
ผู้แต่งเลือกใช้การนำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเองมากที่สุด โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

หลังจากอาร์เธอร์และเบนได้พบกันแล้ว เรื่องราวก็ดำเนินต่อไปด้วยการนัดเดทของ
ทั้งคู่ โดยพวกเขาต่างก็พยายามสร้างเดทแรกให้สมบูรณ์แบบมากที่สุด กลายเป็นว่าต้องมีเดทแรก
ทั้งหมดสี่ครั้งด้วยกัน ความสัมพันธ์เริ่มพัฒนาขึ้น และทั้งคู่ก็ได้เรียนรู้กันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
แต่ในระหว่างการสานสัมพันธ์ทั้งคู่ก็ยังต้องพบเจอกับอุปสรรคต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอดีตกับแฟน
เก่าของเบน การที่เบนรู้สึกด้อยกว่าในเรื่องฐานะความเป็นอยู่ทางบ้าน รวมไปถึงการไม่ใส่ใจใน
รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในความสัมพันธ์ แต่สุดท้ายแล้วทั้งสองคนก็ได้ปรับเข้าหากัน ดังตัวอย่าง
ดังต่อไปนี้

เจียบ ซะ อาร์เธอร์

เหมือนปากกับสมองของผมไม่รู้จักกันเลย ผมว่าทั้งคู่ไม่ได้อยู่ในมิติแห่ง
ความเป็นจริงเดียวกันด้วยซ้ำ ปากของผมคือผู้ชายในหนังสือของขวัญที่จับลูกบิด
ประตู สมองของผมคือผู้ชายที่นั่งบนโซฟาแล้วตะโกนว่า ‘อย่าเปิดนะโว้ย!’

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 157)

ใจผมเต้นรัวเพราะรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นไอซ์แพ้ เหมือนผมต้องลื้ออย่าง
ลำบากเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองในโลกใบนี้อยู่ตลอด เหมือนกับว่าจะสนทำไมถ้าผม
ไม่ใช่ตัวแทนกล่าวสุนทรพจน์บ้านรอยที่ไหนด คุณคงคิดสินะว่าจักรวาลน่าจะช่วยเหลือ

คนที่ด้อยโอกาส สมนิดว่าผมได้รับทุนสนับสนุนด้านการเงินจริง ๆ ยังไงผมก็ไม่
น่าจะรักษาเกรดตัวเองให้สูงพอเพื่อรับทุนต่อไปเรื่อย ๆ อยู่ดี แล้วถ้าผมไม่มีเงินเรียน
มหา'ลัย คนฉลาด ๆ อย่างอาร์เธอร์จะอยากอยู่กับคนที่ต้องดิ้นรนเรียนให้จบมัธยม
ปลายอย่างผมไปทำไมละ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 167-168)

จากความข้างต้นแสดงให้เห็นสภาพความขัดแย้งมนุษย์กับตัวเอง ที่ตัวละครได้มีการถกเถียง
กับตัวเองในใจต่อเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่มักเกิดขึ้นเป็นปกติในการดำเนินชีวิต
ของมนุษย์ สะท้อนให้เห็นว่าผู้แต่งมีการวางโครงเรื่อง และดำเนินเรื่องได้อย่างสอดคล้องและสมจริง
กับความเป็นจริงของมนุษย์

(3) จุดวิกฤติของเรื่อง

ผู้แต่งเลือกใช้ปมขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ตัวละครหลักมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด
สนิทสนมด้วยเถาโถมเข้ามาในเวลาไล่เลี่ยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดภาวะกดดันและบรรยากาศตึง
เครียดในเรื่อง และส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกอึดอัดไปพร้อมกัน จนทำให้ผู้อ่านอยากทราบถึงแนวทางการ
แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของตัวละครที่มีต่อปัญหาที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ในช่วงจุดวิกฤติของเรื่อง
มีเนื้อหาโดยสังเขปดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างอาเธอร์และเบนกำลังพัฒนาและดำเนินไปได้ด้วยดี แต่มีสิ่งหนึ่ง
ที่เบนยังไม่ได้บอกกับอาเธอร์ให้รู้ว่าเขาต้องเรียนเสริมภาคฤดูร้อนร่วมกับแฟนเก่า จนอาเธอร์ได้มา
รู้ด้วยตัวเองเขาโกรธมาก ในขณะที่เบนพยายามจะอธิบายแต่ก็ไม่เป็นผลจนปลั่งปากพูดถ้อยคำที่ทำ
ร้ายจิตใจอาเธอร์ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงต้องหยุดชะงักลง ปัญหาเริ่มเถาโถมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง
เมื่ออาเธอร์ต้องมารู้ว่าเจสซี่กับอีธานคบกันมานานแล้ว ทำให้เขาโกรธมากเพราะรู้สึกตัวเองถูก
หลอกอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งเขาเข้าใจว่าพ่อกับแม่มีความคิดที่อยากจะหย่ากันเนื่องจากทั้งคู่ชอบมี
ปากเสียงกันอยู่บ่อยครั้ง กลายเป็นว่าชีวิตช่วงนี้ของอาเธอร์มีรสุมเข้ามาครอบงำทั้งเรื่องคนรัก
เพื่อน และครอบครัว ในฝั่งของเบนหลังจากมีปากเสียงกับอาเธอร์แล้ว เขาก็พาลพูดคำแยะ ๆ ใส่ซา
แมนธาจนทำให้ดีแลนโกรธมาก และในตอนนั้นเบนรู้สึกไม่เหลือใคร ดังความบางตอนที่นำมา
ยกตัวอย่างต่อไปนี้

“อย่ามาทำเหมือนฉันเป็นคนผิดนะ! ฉันไม่ได้โกรธที่นายต้องมาเรียนเสริม
ฉันไม่สนใจเรื่องนั้นอยู่แล้ว แต่มันคงจะดีถ้าฉันได้รู้ว่าฮัตสันอยู่ที่นั่นกับนาย”

“อ้อ เทรอ เหมือนนายคงโอเคกับเรื่องนี้เนอะ นายไม่ไว้ใจฉันฉันเลยสัก
นิด แต่นายจะไว้ใจฉันได้ไงละ เรารู้จักกันไม่ถึงเดือนด้วยซ้ำ” ผมหายใจเข้าลึก

“ความคาดหวังมันเยอะไปหมด และฉันไม่แน่ใจเลยว่าเราจะทำตามความคาดหวัง
พวกนั้นได้มั๊ย แต่เราก็ทำได้”

“เบน หยุดเถอะ ฉันไม่อยากได้ยินว่าเรื่องพวกนี้มันไม่จริงสำหรับนาย”

“มันจริงสำหรับฉันนะ แต่แล้วไงล่ะ อาทิตย์นี้ได้ยวนายก็กลับแล้ว”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 243)

บทสนทนาข้างต้นคือบทสนทาระหว่างอาร์เธอร์และเบน หลังจากทีอาร์เธอร์มาหาเบนที่โรงเรียนแต่พบว่าเบนอยู่กับฮัตสันที่เป็นแฟนเก่า ทำให้อาร์เธอร์รู้สึกหึงหวงและโกรธที่เบนไม่เคยบอกให้เขารู้มาก่อนว่าต้องเรียนเสริมภาคฤดูร้อนด้วยกัน ทำให้เกิดการถกเถียงจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โต

“นายกำลังจะบอกว่าพวกนายเป็นแฟนกันมาสองเดือนแล้วเหรอ แล้วยังไงไม่คิดจะพูดเรื่องนี้เลยรีใจ”

“เราพยายามแล้ว! เราพยายามหลายครั้งแล้ว แต่จิ้งหะมันไม่ได้เลยบางทีนายก็พูดเรื่องเบน...”

“อ้อ เข้าใจละ มันเป็นเรื่องของฉันกับเบนสินะ แหงล่ะ...”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 248)

“งั้นเดี๋ยวนะ พวกนายรู้ว่าฉันเป็นเกย์แต่แกล้งทำเป็นไม่...”

“อาร์ธ มันไม่ใช่อย่างนั้น” เจสซี่พูด “เราแค่อยากให้นายบอกเราตอนนายพร้อมเท่านั้นเอง”

“แล้วพวกนายก็จะแค่ทำเป็นประหลาดใจตอนฉันบอกอะนะ นั่นคือแผนหรือ ฮะ?”

“ไม่ ไม่ใช่เลย...”

“ฉันชอบจังที่พวกนาย แบบ มีกลยุทธ์สำหรับเรื่องนี้ เยี่ยมสุด ๆ ไปเลย” ผมพยักหน้า “คงเป็นเรื่องที่พวกนายเอาไว้อุ้ยกลับหลังฉันกันสนุกเลยล่ะสิระหว่างที่พวกนายหัวเราะกันด้วย ว้าว มีความลับอะไรอีกที่อยากบอกให้ฉันรู้มัย”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 249)

จากความข้างต้นเป็นฉากที่เกิดขึ้นหลังจากอาร์เธอร์และเบนมีปากเสียงกัน อาร์เธอร์ ได้รู้ว่าเจสซี่และอีธานเพื่อนรักของเขาทั้งสองคนคบกันมานานแล้วโดยที่ไม่ได้บอกให้เขาได้รู้เลย อีกทั้งอาร์เธอร์เข้าใจมาตลอดว่าที่อีธานเปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนที่เขาบอกว่าเป็นเกย์ แต่ความจริงแล้วอีธานแค่ทำตัวไม่ถูกที่ต้องปิดบังว่าคบกับเจสซี่ และเพื่อนทั้งสองคนก็รู้ว่าอาร์เธอร์เป็นเกย์มาก่อนหน้าที่เขาจะบอก เพียงแค่รอให้เขาพูดออกมาเอง นั่นยิ่งทำให้อาร์เธอร์รู้สึกว่าตัวเองโดนหลอกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“รู้มัยว่าอะไรที่โคตรเจ๋ง การที่ทุกคน ทุกคนเลย เอาแต่เดินไปมาและโกหกผมตลอดเวลา เพราะว่า ไอ้ นี้อาร์เธอร์นะ เขารับมือกับความลับน่ากลัวของเราไม่ได้หรอก”

ผมแบมือของตัวเองขึ้น “พอกับแม่จะหย่ากันหรือ โอเค แค่บอกผมมาตรง ๆ สิวะ”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 258-259)

ข้อความข้างต้นเป็นฉากที่อาร์เธอร์พูดกับแม่ในสิ่งที่เขาเก็บมาคิดในใจอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่มาอยู่ที่นิวยอร์ก เขาเห็นพ่อกับแม่ชอบมีปากเสียงกันบ่อยครั้งและเข้าใจว่าทั้งสองคนจะหย่ากัน เขาเก็บความคิดนี้มานานจนในวันนี้เขาได้ระเบิดมันออกมาเพราะเป็นผลมาจากความเครียดจากการทะเลาะกับเบน และเจสซีกับอิชาน

นอกจากอาร์เธอร์ที่มีปัญหากับเพื่อนและครอบครัวแล้ว เบนก็มีปัญหากับเพื่อนสนิทเช่นกัน จากบทสนทนาที่ยกตัวอย่างมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการขาดการควบคุมอารมณ์และคำพูดของเบน พาลต่อตีแลนและซาแมนธาจนเกิดการทะเลาะกัน ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกให้เบนให้แค้นมากขึ้นไปอีก เพราะเบนเหลือเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวคือตีแลน ในตอนนี้เขาต้องการคนคอยอยู่เคียงข้างเพราะเพิ่งทะเลาะกับคนรักมาแต่กลับต้องมาทะเลาะกับเพื่อนเพียงคนเดียวเพิ่มอีก ดังจะเห็นได้จากความบางตอนในบทสนทนาที่เบนคุยกับตีแลนต่อไปนี้

... “ใช่ แต่... ไม่มีอะไรคงอยู่ตลอดไปหรอก ฉันกับฮัตสันไปกันไม่รอด
ฉันกับอาร์เธอร์ก็ไปกันไม่รอด นายกับแฮเรียตไปกันไม่รอด เดียวพวกนายก็ไปกัน
ไม่รอด ไม่มีอะไรคงอยู่ตลอดไป”

“เอ่อ” ตีแลนทำมือไปที่เขากับซาแมนธา “ไม่ต้องเอาเราไปรวมด้วยก็ได้
เบนนิส”

... “นายบอกว่าความสัมพันธ์ของฉันกับแฟนของฉันจะไปไม่รอด...ต่อหน้า
แฟนของฉันเนี่ยะ เหมือนเธอไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ แต่เธออยู่ตรงนี้”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 254)

“อะไร เธอพิเศษหรือ อ้อ ใช่ ฉันรู้จักสาวคนอื่นที่พิเศษอีก กาเบรียลลา
เฮเธอร์ นาตาเลีย โซอี้ แล้วก็แฮเรียตไง นั่นแหละแพตเทิร์นของนาย นายทำเป็น
พูดเล่นว่ามันถูกกำหนดมาให้แบบนั้นแล้วนายก็เดินหน้าต่อ นายไม่รู้เลยว่าฉัน
กำลังเจอกับอะไรอยู่”

... “ช่างเถอะ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้อยู่แล้ว” ผมสบตาตีแลน “นายไม่ต้องการ
เพื่อนสนิทเวลานายมีว่าที่ภรรยาอยู่ด้วยอยู่แล้วนี่ งั้นไว้ฉันมาคุยกับนายอีกสัก
อาทิตย์สองอาทิตย์ตอนพวกนายเลิกกันก็แล้วกัน

“ไม่รู้ว่าคุณสนิทของฉันหายไปไหนนะ แต่ฉันตั้งใจที่ไอ้เวรที่หน้าเหมือนเขา
กำลังจะไปสักที” ตีแลนพูด เขาจับมือซาแมนธาและหันหลังใส่ผม

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 255)

จากตัวอย่างที่ยกมาอธิบายทำให้เห็นว่าคนที่ผู้แต่งเลือกวิธีการสร้างจุดวิกฤตภายในเรื่อง โดยให้มีการเกิดปมปัญหาต่าง ๆ กับตัวละครในระยะเวลาที่ไล่เลี่ยกัน ส่งผลให้ตัวละครรู้สึกกดดันจากปัญหาที่มารุมเร้า อารมณ์ ความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ ต่างถูกบีบบังคับ ทำให้ปัญหาความขัดแย้งแรกส่งผลเชื่อมโยงไปยังปัญหาถัดไป จึงทำให้ภายในเรื่องเกิดความตึงเครียดและน่าติดตาม

(4) จุดคลี่คลายของเรื่อง

ผู้แต่งได้เลือกวิธีการคลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปมปัญหาภายในเรื่องโดยอาศัยเหตุการณ์บังเอิญ ความประจวบเหมาะของช่วงเวลา โอกาส ที่เป็นส่วนช่วยให้เรื่องราวต่าง ๆ คลี่คลายลงดังต่อไปนี้

หลังจากที่เบนได้ทะเลาะกับดีแลน เขาได้หันไปพึ่งพาเพื่อนและแฟนเก่าอย่างฮัดสัน เบนใช้เวลากับฮัดสันและแฮเรียต และอาศัยจังหวะเวลานี้ปรับความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนแบบเมื่อก่อนที่มีเบน ฮัดสัน ดีแลน และแฮเรียต จนทั้งสามคนก็กลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ในขณะที่อาร์เธอร์ก็ได้พูดคุยเรื่องหย่าของพ่อกับแม่ซึ่งสุดท้ายแล้วพ่อได้อธิบายว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด พ่อและแม่ไม่ได้มีความคิดที่จะหย่าหากัน

เบนได้รับสายจากซาแมนธาว่าดีแลนเข้าโรงพยาบาล เขาตกใจและเป็นห่วงมากจึงรีบขึ้นรถไฟไปหาดีแลนที่โรงพยาบาล ระหว่างเดินทางเขาเลือกติดต่อไปหาอาร์เธอร์และเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง โดยให้เหตุผลว่าทำตัวไม่ถูก และกังวลใจจนอยากเล่าให้ฟัง อาร์เธอร์ก็คอยปลอบและอยู่เคียงข้างเพื่อนระหว่างที่การเดินทาง เบนกังวลว่าดีแลนจะเป็นอะไรไป เมื่อเบนไปถึงโรงพยาบาลก็พบว่าดีแลนไม่ได้เป็นอะไรมาก เขาแค่มีอาการตื่นตระหนกหลังจากผลอหุลุดปากบอกรักษาแมนธาแล้วกลัวว่าจะทำให้เสียเรื่องจนทำให้เสียเธอไป เพียงแต่ซาแมนธาเพิ่งเคยเห็นอาการแบบนี้เป็นครั้งแรกทำให้เธอทำตัวไม่ถูกจนตกใจตามไปด้วย เบนเข้าไปขอโทษซาแมนธาและดีแลนสำหรับเรื่องที่เคยพูดไม่ดีใส่ซึ่งทั้งสองคนก็ให้อภัย อาร์เธอร์เป็นห่วงดีแลนจึงตามมาโรงพยาบาลโดยไม่ได้บอกเบนล่วงหน้า เบนออกมาจากห้องฉุกเฉินก็รู้สึกดีใจที่ได้พบอาร์เธอร์อีกครั้ง ทั้งสองคนพูดคุยปรับความเข้าใจกันและคืนดีกันที่สุดในที่สุด

วันเกิดของอาร์เธอร์ปีนี้พ่อใหม่ของขวัญเขาโดยการส่งตัวให้เจสซีและอีธานเดินทางมาหาที่นิวยอร์ก อาร์เธอร์ดีใจที่รู้ว่าเพื่อนของเขาทั้งสองคนไม่ได้โกรธหรือเกลียดที่เขาเคยพูดจาแรง ๆ ใส่ ทั้งสามคนต่างขอโทษกับเรื่องที่ผ่านมาและกลับมาพูดคุยกันสนิทสนมกันอย่างเคย คืนนั้นเป็นงานฉลองวันเกิดที่เต็มไปด้วยคนมากมายไม่ว่าจะเป็นเบน เจสซี อีธาน ดีแลน ซาแมนธา และนัมราตากับจูเลียตที่แวะเข้ามาร่วมฉลองด้วย

(5) ตอนจบเรื่อง

จากการศึกษาและวิเคราะห์ พบว่าผู้แต่งมีวิธีการปิดเรื่องแบบชีวิตจริงหรือแบบที่ให้อ่านคาดเดาเหตุการณ์เอง โดยหลังจากตัวละครทั้งสองได้เลิกกันไปในความสัมพันธ์แบบคู่รัก แต่ยังคงความสัมพันธ์ของการเป็นมิตรภาพที่ดีต่อกันไว้อยู่ ในตอนท้ายมีการจบเรื่องด้วยการตั้งคำถามที่ตัวละครได้ถามทบทวนกับตัวเองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เคยเกิดขึ้น และทิ้งไว้ให้อ่านได้คาดเดาต่อเองว่าตัวละครหลักทั้งสองตัวจะเลือกเริ่มต้นความสัมพันธ์ระหว่างกันใหม่อีกครั้งหรือไม่ โดยมีเนื้อหาโดยคร่าวดังนี้

หลังจากทุกปัญหาได้รับการคลี่คลายลง อาร์เธอร์และเบนต่างใช้เวลาที่เหลือร่วมกันอีกแค่ไม่กี่วันก่อนที่อาร์เธอร์จะกลับจอร์เจีย วันสุดท้ายในนิวยอร์กเบนเซอร์ไพรส์อาร์เธอร์

ด้วยการที่เขาเดินไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เคยไปด้วยกันและตามหาเบาะแสจากคนที่รออยู่ในแต่ละสถานที่ ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งที่ทั้งสองคนสร้างความทรงจำร่วมกัน สถานที่สุดท้ายที่เบนยืนรออยู่คือที่ทำการไปรษณีย์ เขายืนถือกล่องที่ข้างในมีโปสการ์ดเซนต์ทริลปาร์คที่ข้างหลังมีบรรยายฉากเร้าร้อนของตัวละครในนวนิยายที่เบนแต่งซึ่งตัวละครเป็นตัวแทนของเขาและอาร์เธอร์ คุณก็จากเลเวนเบเกอร์ที่อาร์เธอร์ชอบ แม่เหล็กที่นักท่องเที่ยวชอบซื้อเป็นชื่อของเบน และรูปคู่อัดกรอบของเขาสองคนที่ดีแลนถ่ายให้ อาร์เธอร์ดีใจและรู้สึกขอบคุณจนน้ำตาไหลออกมาจากนั้นทั้งสองคนก็บอกรัก และกอดลากัน

บทส่งท้ายได้เล่าถึงเหตุการณ์สิบห้าเดือนหลังจากอาร์เธอร์กลับจากนิวยอร์ก อีธานกับเจสซีเลิกกันแล้ว อาร์เธอร์กับเบนก็เช่นกัน แต่ทั้งคู่ก็ยังติดต่อกันอยู่ตลอด ถัดไปอีกหนึ่งเดือนเบนโทรไปเล่าให้อาร์เธอร์ฟังว่าเขียนเรื่องสงครามจอมเวทหมิพจบแล้ว เขาเผยแพร่ลงบนเว็บไซต์และมีผู้คนคอยติดตามเรื่องนี้อยู่จำนวนมาก เขารู้สึกดีใจที่ผลตอบรับออกมาดีเกินคาด และรู้สึกขอบคุณที่อาร์เธอร์คอยผลักดันและให้กำลังใจจนทำให้เขาได้มีวันนี้ ทั้งสองคนพูดถึงอนาคตภาคต่อของเรื่องนี้จากนั้นโยนไปถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่และพูดในทำนองที่ว่าความสัมพันธ์ของเราอาจเริ่มขึ้นใหม่อีกครั้งก็ได้ ดังความบางตอนที่ว่า

... “บอกฉันทีว่ามันจะกระอักกระอ่วนน้อยลง”

“หมายถึงเวลาเลิกกันนะเธอ”

“ใช่ คือฉันเคยเลิกกับนายแค่คนเดียว และเราเลิกกันได้แจ่มสุด ๆ”

เบนหัวเราะ “เป็นการเลิกกันที่ยืดเยื้อที่สุดที่เคยมีมา”

“ฉันรู้ เราทำได้ดีสุดยอด” ผมถอนหายใจ “อีธานกับเจสซีอาจกลับมาโอเคกันเหมือนเราก็ได้นะ”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 344)

“ฉันจะขอให้นายเขียนภาคต่อไปตลอดเลย” อาร์เธอร์บอก “ดำเนินเรื่องไปเรื่อย ๆ”

“แต่ถ้าเรื่องควรจบตอนที่ผลลัพธ์มันออกมาดีแล้วละ”

“นายจะรู้ได้ยังไงถ้านายไม่ให้โอกาสเรื่องนี้อีกครั้ง”

ผมยิ้ม “เหมือนเริ่มใหม่อีกรอบนะเธอ”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp.350)

ถ้าหากว่าวันหนึ่งเราได้เริ่มใหม่อีกรอบละ ถ้าหากเราลงเอยในเมืองเดียวกันและได้สานต่อสิ่งที่ค้างคาไว้ละ ถ้าหากว่าเราไปให้สุดอย่างที่เรเคยหวังว่าจะทำได้และบ่ม เรื่องของเราจบลงอย่างมีความสุขละ แต่ถ้าหากเรื่องของเราจบลงแค่นี้ละ ถ้าหากเราไม่มีวันได้จูบกันอีกครั้งละ ถ้าหากว่าเราอยู่ในช่วงเวลาอันยิ่งใหญ่ของกันและกันแต่เราไม่ได้อยู่ในหัวใจของช่วงเวลาอันยิ่งใหญ่พวกนั้นอีกแล้วละ

ถ้าหากจักรวาลแค่อยากให้เราเจอกันและอยู่ในชีวิตของกันและกันในฐานะเพื่อนสนิท
ตลอดไปละ ถ้าหากเราแก้ไขเรื่องราวทุกอย่างที่คาดหวังไว้จากตอนจบที่มีความสุขละ
หรือ...

ถ้าหากว่าเรายังไม่ได้เห็นเราในเวอร์ชันที่ดีที่สุดละ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp.350-351)

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่ามีการสร้างโครงเรื่องแบบใหม่ เพราะเป็นการดำเนินเรื่องที่เน้นไป
ตามอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครมากกว่าการดำเนินไปตามความสำคัญของเหตุการณ์
โดยโครงเรื่องหลักคือ การพบเจอกันโดยบังเอิญนำไปสู่การตามหาคนแปลกหน้าท่ามกลางเมืองใหญ่
และการเรียนรู้ซึ่งกันและกันในความสัมพันธ์ของอาร์เธอร์และเบนภายใต้ระยะเวลาที่จำกัดคือช่วงปิด
เรียนช่วงฤดูร้อน เรื่องราวดำเนินตามลำดับเวลาไปเรื่อย ๆ โครงเรื่องมีความน่าติดตามเพราะระหว่าง
ที่เรื่องดำเนินไปก็มักจะมีปัญหาหรืออุปสรรคเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ ทำให้ผู้อ่าน
ชวนติดตามต่อว่าทั้งคู่จะมีวิธีในการรับมือกับปัญหาต่าง ๆ อย่างไร การสร้างโครงเรื่องมีความสมจริง
และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสังคมที่ตัวละครอาศัยอยู่ มีการปิดเรื่องที่ทั้งประโยคของตัว
ละครชวนให้คิดและคาดเดาถึงความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองในอนาคต

จากการศึกษาพบว่าในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีความเหมือนกันในส่วนของการเปิดเรื่อง
ที่เริ่มต้นผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละครหลัก ดำเนินเรื่องผ่านการผูกปมมากกว่าหนึ่งปม
มีวิธีการเล่าอารมณ์ผู้อ่านในช่วงจุดวิกฤตของเรื่องเมื่อตกอยู่ในสภาวะคับขันกระตุ้นให้ผู้อ่านรู้สึก
อยากรู้ว่าตัวละครจะตัดสินใจอย่างไร โดยพบว่าจุดวิกฤตของเรื่องมีความถี่ค่อนข้างมากและ
ต่อเนื่องกัน นำไปสู่การคลี่คลายของเรื่องที่อาศัยความบังเอิญ เหตุการณ์ประจวบเหมาะเข้ามาช่วย
ให้ปัญหาต่าง ๆ ถูกแก้ไข

ความแตกต่างในการวางโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรายต์ กับ
What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera คือ เรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์มีการดำเนิน
เรื่องแบบการย้อนเหตุการณ์สลับไป และตอนจบของเรื่องเป็นการจบแบบมีความสุข ตัวละครต่าง
กลับไปในตำแหน่งที่เหมาะสม โดยแต่้าทุกกลับไปเป็นตุ๊กตาหมี พิธีกรและตาราได้รักกัน และดำเนิน
ชีวิตต่อไปอย่างมีความสุข ซึ่งต่างจากเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam
Silvera ที่มีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับปฏิทินผ่านตัวละครทั้งสองตัวต่อเหตุการณ์เดียวกันอย่าง
เป็นรูปแบบที่ตายตัว และตอนจบของเรื่องรวนี้ผู้แต่งเลือกใช้การปิดเรื่องแบบชีวิตจริงหรือแบบที่ให้
ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์เอง เพราะตัวละครหลักทั้งสองตัวจบความสัมพันธ์ในเชิงคู่รักแต่ยังคงห่วงใย
และมีความหวังดีให้กันและกันอยู่ ซึ่งในอนาคตก็ไม่มีอะไรมารันตีว่าทั้งสองคนจะกลับมาเริ่ม
ความสัมพันธ์ใหม่อีกครั้งหรือไม่ ผู้แต่งจึงเลือกใช้ถ้อยคำที่ตัวละครขบคิดกับตัวเองต่อความสัมพันธ์
ของทั้งคู่เพื่อให้ผู้อ่านได้คิดต่อไปเองว่าแนวโน้มของความสัมพันธ์ทั้งคู่จะไปทิศทางใด

2. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)

ในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera

ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของตัวละคร โดยวิเคราะห์ตัวละครหลักตามที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 2 เรื่องดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

- (1) เต้าหู้ (ตุ๊กตาหมีสีขาว)
- (2) พีรณัฐ บุระรัตน์ (ณัฐ)
- (3) ตาธาร คล้ายอนันต์ (ธาร)

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera

- (1) อาร์เธอร์
- (2) เบน

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

- (1) เต้าหู้ (ตุ๊กตาหมีสีขาว)

เต้าหู้ ถือเป็นตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบเรื่อง นอกจากนี้ยังเป็นตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการแสดงออกได้อย่างชัดเจนมาที่สุดในตัวละครทั้ง 3 ตัวละคร เนื่องจากในตอนแรกที่ เต้าหู้ เป็นสิ่งของจะมีพฤติกรรมที่ไม่มีความคิดที่ซับซ้อน แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา มีความรักและซื่อสัตย์ต่อเจ้านายของตัวเองคือพีรณัฐ แต่หลังจากที่ เต้าหู้ ได้กลายร่างเป็นคนเป็นระยะเวลาอันนานและได้พบเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้พฤติกรรมมีความคิดที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การแสดงออกมีความขัดแย้งกับความคิดของตัวเอง แต่สิ่งเดียวที่ยังคงเหมือนเดิมคือความรักและซื่อสัตย์ต่อพีรณัฐ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างว่า

“ถ้าเป็นสมัยก่อน เจ้าหมิคงได้แต่หัวเราะแทะ ๆ และสารภาพตามความจริง แต่อาจเพราะเป็นมนุษย์นานเข้า เขาเริ่มเปลี่ยนนิสัยเหมือนมนุษย์มากขึ้น กับทั้งพูดคุยกับพีรณัฐจนคุ้นเคยขึ้น จึงพอจะใช้ลูกเล่นตอบว่า "ผมอาจจะเป็นแฟนพีรณัฐแล้วก็ตามดูทุกเรื่องแล้วก็ได้ พี่ก็รู้ว่าตอนนี้ผมทำอะไรไม่ได้เลยนะฮะ"

(ปราปต์, 2562, น.214)

“ตั้งแต่คืนที่เต้าหู้แอบถามพีรณัฐเรื่องการรักษาคุณป้า และได้ทราบความว่ายังเหลือยาอยู่ในตู้ เข้าต่อมาเขาก็รีบลงมาตรวจว่ายายังไม่หมดอายุ จึงแอบนำมันมาให้คุณป้ารับประทานอ้างว่า เป็นวิตามินที่พีรณัฐซื้อมาให้ฮะ คุณป้าต้องทานให้หมดนะ ไม่งั้นพีรณัฐเสียใจแย่เลย และคุณป้าก็ยินยอมแต่โดยดี

(ปราปต์, 2562, น.235)

“เต้าหู้ไม่กล้าบอกความจริงกับทั้งผีธนูและมารดา ผีธนูบอกว่าคุณป้าไม่
เชื่อว่าตัวเองป่วยจึงไม่ยอมรักษา เขากลัวว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดซ้ำรอย
ขณะเดียวกัน ตอนนี้อย่างในบ้านเข้ารูปรอยตามที่ผีธนูอยากให้เป็น การรื้อฟื้น
เรื่องยุ่งยากนี้ขึ้นมาอาจทำให้เจ้านายไม่สบายใจ และความไม่สบายใจของผีธนูคือ
สิ่งที่เต้าหู้เคียดฉันทที่สุด”

(ปราปต์, 2562, น.235)

จากพฤติกรรมของ เต้าหู้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงลักษณะของความแตกต่างระหว่างบทบาทของ
ความเป็นสิ่งของกับมนุษย์อย่างชัดเจน โดยผู้แต่งต้องการสื่อสารและบอกลักษณะนิสัยของเต้าหู้ ซึ่งมี
การเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นในด้านความคิด และการแสดงออกในความเป็นมนุษย์มากยิ่งขึ้น เช่น การใช้
คำพูดกำกวม ยอมโกหกเพื่อให้คนอื่นสบายใจ ความลึกลับภายในจิตใจ อารมณ์ที่แปรปรวน เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้แต่งยังพยายามสื่อสารให้เห็นความเป็นธรรมชาติของความรู้สึกผ่านตัวละคร
เต้าหู้โดยใช้ความเป็นตุ๊กตาซึ่งไม่มีการจำกัดเพศ มีเพียงความรู้สึกที่แสดงออกทางพฤติกรรมอย่าง
ตรงไปตรงมา เมื่อกลายร่างเป็นมนุษย์เพศชายที่มีรูปร่างลักษณะภายนอกซึ่งเป็นสิ่งกำหนดบทบาท
ของสังคม แต่ความคิด ความรู้สึกภายในไม่ได้เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทำให้เต้าหู้กล้าที่จะแสดงออก
ความรู้สึกตัวเองต่อผีธนู โดยที่ไม่ได้สนใจสังคมภายนอกในเรื่องของเพศมากเท่าไรนัก จึงทำให้
พฤติกรรมดูเป็นการแสดงความรัก ความรู้สึกในรูปแบบของชายรักชาย

(2) พิธณัฐ บุระรัตน์ (ณัฐ)

พิธณัฐ เป็นตัวละครหลักอีกหนึ่งตัวที่มีความสำคัญเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชาย เนื่องจากเป็นตัวละคร
ที่มีพฤติกรรมมีขอบเขตเดียวกัน แต่ไม่สามารถแสดงออกได้เพราะถูกครอบครัวที่มีพ่อเป็น
ทหารซึ่งไม่ยอมรับในตัวตนของลูกตัวเองพยายามบังคับให้เปลี่ยนแปลงตัวตนของเขา จนได้มาเจอกับ
ตารารุ่นพี่ที่ทำให้เขายอมรับตัวเองได้แต่สุดท้ายก็ถูกกีดกัน ทำให้พิธณัฐกลัวการยอมรับตัวเอง
และเก็บตัวไม่กล้าเข้าสังคมตั้งแต่เด็กจนวัยทำงาน ผู้แต่งได้นำเสนอนิสัยของพิธณัฐในลักษณะ
บุคลิกภาพภายนอกที่มีความแข็งแกร่ง แต่ภายในอ่อนแอ ดังตัวอย่างบางตอนว่า

“พิธณัฐร้องให้ทุกคืน เกือบด และเคียดแค้นพ่อของตัวเอง แต่ไม่สามารถ
ทำอะไรได้ ทำไม่ได้แม้กระทั่งจะทำหายด้วยการติดต่อพี่ธนูกลับไป เขาวางแผน
หนีออกจากบ้าน ต้องการจะเอาเศษแก้วกรีดข้อมือ หรือทำอะไรก็ได้ให้หลุดพ้นไป
จากกรงขังแห่งนี้ แต่ในที่สุดก็พบว่าตัวเองอ่อนแอเกินไป พิธณัฐผู้กล้าหาญ
แข็งแกร่งสดใส แท้ที่จริงเป็นเพียงดาวเคราะห์ที่ได้รับประกายแสงจากพี่ธนูมา
เท่านั้น”

(ปราปต์, 2562, น.337)

จากพฤติกรรมของ พิธณัฐ ทำให้ผู้วิจัยเห็นลักษณะนิสัยได้อย่างชัดเจน โดยผู้เขียนต้องการ
ให้ตัวละครเป็นตัวแทนของคนกลุ่มชายรักชายที่ไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัว ทำให้ไม่กล้า

เปิดเผยความเป็นตัวเองจนส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตต่อมา แต่เมื่อถึงช่วงวัยที่โตขึ้นจากการได้รับประสบการณ์ เรียนรู้สภาพสังคมกว้างขึ้น ทำให้พินิจก็พยายามที่จะแสดงความเป็นตัวตนออกมาและต่อต้านสิ่งที่ควบคุมตัวเขา ดั่งข้อความบางตอนที่ว่า

“เป็นครั้งแรกที่ลูกชายดึงมือตัวเองออกจากมือแม่-เช่นเดียวกับที่วันนั้นอำนาจของพ่อบังคับให้ต้องดึงมือตัวเองออกจากมือพินิจ หนูจะเรียนคณะนี้ จะจบไปเป็นคนเขียนบท ถ้าพ่อชอบวิศวะไปเรียนเอง ถ้าแม่เห็นดีด้วยกับพ่อก็ไปเรียนเอง”

(ปราปต์, 2562, น.343)

จากข้อความจะเห็นได้ว่าตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยอย่างชัดเจนตามช่วงวัยของมนุษย์ ที่ได้รับข้อมูลหรือมีมวลประสบการณ์มากขึ้นก็จะทำให้มีความกล้าแสดงออก ความคิด ความเป็นตัวเองมากขึ้น และไม่ยอมรับการถูกบังคับกดขี่อีกต่อไปตัวละครพินิจจึงเป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงชีวิตของคนกลุ่มชายรักชายในสังคมไทยได้อย่างชัดเจนตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ ด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องเจอภายในครอบครัวและสังคมรอบข้าง ลักษณะนิสัยของตัวละครซึ่งมีความเหมือนกับชีวิตจริงของชายรักชายหลายคนในสังคมไทย

(3) ตาธาร คล้ายอนันต์ (ธาร)

ตาธาร เป็นตัวละครหลักที่มีอิทธิพลอย่างมาก แม้ว่าจะไม่ได้เป็นตัวดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นก็ตาม แต่ตาธารเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราวและเป็นตัวละครที่สามารถให้คำตอบทุกความสับสนของตัวละครได้ ทั้งในตอนที่มีชีวิตและตอนที่สลับไป โดยผู้แต่งมีการสร้างตัวละครผ่านลักษณะนิสัยของตาธาร ส่วนใหญ่ปรากฏออกมาโดยตรง ดั่งข้อความบางตอนว่า

“ถ้าจำไม่ผิด น้องธารเป็นเด็กต่างจังหวัด มาเรียนที่นี่แล้วก็พักอยู่คนเดียว เขาโดดเดี่ยวแต่ก็มั่นใจในตัวเอง เป็นขวัญใจของน้องณัฐเลยละ ชอบดูหนัง ชอบอ่านหนังสือ แล้วก็คุยกันเรื่องยากๆ ได้ด้วย ฉันจำไม่ได้แล้วว่าสองคนนั้นไปเจอกันได้อย่างไรนะ แต่มีช่วงนึงเลยละที่โลกของน้องณัฐกลายเป็นสีชมพู-”

(ปราปต์, 2562, น.290)

“คุณตาธารไม่เหมือนคุณหนึ่ง ถึงหน้าตาดีเหมือนกัน แต่บุคลิกเข้าถึงง่ายกว่า ยิ้มและพูดง่ายกว่า ปกติเวลามีรุ่นน้องมาขอบคุณหนึ่งแล้วไม่กล้าเข้าถึงตัว จึงมักอาศัยคุณตาธารเป็นสะพาน คอยฝากดอกไม้ ขนม และสติ๊กเกอร์ต่างๆ ไปให้คุณตาธารชอบใจเพราะเห็นเป็นเรื่องตลกของเด็ก ๆ”

(ปราปต์, 2562, น.308)

จากพฤติกรรมของตาธาร ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครที่ชัดเจน โดยที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารและบอกลักษณะนิสัยของตาธารที่มีความเป็นชายแบบใหม่ที่มีความอ่อนโยน ราบรื่น เข้าถึงง่าย กล้าแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาอย่าง

ตรงไปตรงมา ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ยิ่งถ่ายทอดไปถึงเต้าหู้ ในขณะที่ตาธารสลับและเต้าหู้ได้กลายเป็นร่าง เป็นมนุษย์ด้วยความหวังดี ความห่วงใยของเขาที่มีต่อพีรณัฐ ดังข้อความบางตอนว่า

“ครั้นต้องนั่งนอนไป ความรักและความห่วงใยของคุณตาธารก็ยังฉวย ของขวัญชิ้นสุดท้ายเป็นสื่อ สร้างปาฏิหาริย์ให้เต้าหู้กลายเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่ หน้าตาเหมือนชายคนแรกที่พีรณัฐตกลงรัก เพื่อจะได้ค่อยอยู่เคียงข้าง และดูแล พีรณัฐให้พ้นจากความหม่นเศร้า สมกับสิ่งที่คุณตาธารปรารถนาจะได้ทำมาตลอด”

(ปราปต์, 2562, น.473)

จากข้อความข้างต้นทำให้เห็นถึงอิทธิพลและความสัมพันธ์ของตัวละครทั้ง 3 ตัวละครทั้ง เต้าหู้ พีรณัฐ และตัวของตาธารเองอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราวทั้งหมด โดยที่ ผู้แต่งเลือกใช้วิธีการนำเสนอออกมาโดยตรง เพื่อแสดงจุดยืนที่มีความชัดเจนของตัวละคร นอกจากนี้ ตาธารยังเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของชายรักชายที่กล้าที่จะแสดงออกและยอมรับความเป็นตัวเอง อย่างเปิดเผยและสามารถทำให้พีรณัฐยอมรับตัวเองได้อีกด้วย

จากการศึกษาการวิเคราะห์ทฤษฎีการแต่งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ พบว่ามีการสร้างตัวละครหลักตามที่ปรากฏในนวนิยายดังนี้

(1) **เต้าหู้ (ตุ๊กตาทมิสีขาว)** เป็นตัวละครหลักที่มีหน้าที่ดำเนินเรื่อง ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ เรื่อง โดยที่เต้าหู้มีการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของตัวเองจากตุ๊กตาทมิสีกลายเป็นคน เรื่องราวจึง เกิดขึ้นจากความสงสัยและการค้นหาคำตอบให้กับตัวเองของเต้าหู้ ทำให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวทั้งหมด ภายในเรื่อง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับตัวละครหลักอีก 2 ตัวคือพีรณัฐ และตาธาร

การวิเคราะห์ทฤษฎีการแต่งของตัวละครเต้าหู้ด้วยการนำเสนอโดยตรง มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านรายละเอียดเชิงประวัติ : เต้าหู้ ตุ๊กตาทมิสีขาว นวล อยู่บนหัวเตียงพีรณัฐ ได้กลายเป็นมนุษย์มีผิวหนังหยุ่น ๆ สีเนื้อ มีนิ้วข้างละห้านิ้ว เกิดมาจากทรงจำและความปรารถนาดีของคุณตาธารพลังแห่งความรักและห่วงใยหลอมสร้างให้ตุ๊กตาทมิสีกลายเป็นมนุษย์มี หน้าที่อยู่กับพีรณัฐ รักและคอยช่วยเหลือดูแลพีรณัฐ

“พีรณัฐไม่เคยยกเขาขึ้นไปไว้บนชั้นสูงมากกว่าหัวเตียงเลย”

(ปราปต์, 2562, น.10)

“ผมบอกคุณได้แล้วว่าชีวิตที่ผ่านมา เต้าหู้ไม่เคยตกใจกลัวขนาดนี้มาก่อน ทุกทีที่ส่องกระจก ภาพสะท้อนที่เขาคุ้นเคยคือร่างอ้วนใหญ่นุ่มฟูอย่างตุ๊กตาทมิสีขาวนวล แต่คราวนี้กลับไม่ใช่กลายเป็นอะไรก็อย่าง คล้าย ๆ กับที่พีรณัฐของเขาเป็น!

เต้าหู้ก้มหน้า ยกมือของตัวเองขึ้นมาดู เขาเบิกตากว้างเมื่อพบว่ามือของ

ตัวเองแปรเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ มันมีผิวหนังหยุ่นๆ สีเนื้อ ที่สำคัญ มีนิ้วข้างละตั้งห้านิ้ว!”

(ปราปต์, 2562, น.11)

“เขาเกิดมาจากทรงจำและความปรารถนาดีของคุณตาธารพลังแห่งความรักและห่วงใยหลอมสร้างให้ตุ๊กตาทมิกลายเป็นมนุษย์มีหน้าที่อยู่กับพีณัฐ รักและคอยช่วยเหลือดูแลพีณัฐ แต่ขณะเดียวกัน พลังชนิดนั้นก็ได้รับถ่ายชีวิตของคุณตาธารให้ขาดพร่องไปเต่าหู่เคยสงสัย และเขาได้ปลดความสงสัยในวันสุดท้ายที่เชียงใหม่ตนเอง”

(ปราปต์, 2562, น.525)

ด้านลักษณะทางกายภาพ : เต่าหู่ในร่างตุ๊กตาทมิ จะเป็นตุ๊กตาทมิร่างอ้วนใหญ่ นุ่มฟู สีขาวนวล สูงราว ๆ เมตรเศษ เต่าหู่ในร่างมนุษย์ เป็นผู้ชายตัวสูง ผอม มีกล้ามเนื้อ ผิวขาวแกมชมพูมีเส้นเลือด ผงเส้นเล็กสีน้ำตาล คิ้วเข้ม หน้ารูปรี แก้มอมชมพู ดวงตากกลมโตสีน้ำตาล ขนตายาว จมูกโตง ริมฝีปากบางเหมือนเส้นด้าย

“เพื่อจะให้คุณผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกเจ้าหมีของเรา ผมคงต้องขอให้คุณลองสวมมุมมองของเต่าหู่ให้ดูก่อนนะครับ แต่เดิมเต่าหู่สูงราว ๆ เมตรเศษเท่านั้น...”

(ปราปต์, 2562, น.10)

“ผมบอกคุณได้เลยว่าชีวิตที่ผ่านมา เต่าหู่ไม่เคยตกใจกลัวขนาดนี้มาก่อน ทุกทีที่สื่อกระแสจก ภาพสะท้อนที่เขาคุ้นเคยคือร่างอ้วนใหญ่นุ่มฟูอย่างตุ๊กตาทมิสีขาวนวล...”

(ปราปต์, 2562, น.11)

“ผู้ชายในกระจกตรงหน้านี้น่าจะไม่น่ากอดเอาซะเลย ตัวก็สูง ผอม ที่เป็นเนื้อก็อืดเป็นกล้ามเนื้อแข็งปึงเสียวส่วนใหญ่ ทุกส่วนนั้นแน่น (น.23)

เขาก็เป็นแค่ไร้อ่อนๆ ปกผิวตั้งสีนสีขาวแกมชมพู เป็นผิวที่บอบบางจนบาง ช่วงเห็นเส้นสีน้ำเงินข้างใต้เลยทีเดียว แล้วตามลำแขนกับหลังมือก็มีลายเส้นใหญ่คล้ายรากไม้ปูดโปน ซึ่งทำให้ดูแข็งไม่น่ากอดยิ่งขึ้นไปอีก

ผู้ชายคนที่เขาเห็นนี้ไม่ได้ตัดผมยุ่ง ๆ แบบพีณัฐ แต่ผมเส้นเล็กละเอียด ออกสีน้ำตาลเข้มยาวปรกลงมารอบหน้าผาก เรียกว่าคิ้วหนาสีดำสนิท ตัดกับผิวสีซีดจืด หน้าของเขาไม่ได้กลม แต่เป็นรูปรี ยังดีที่ส่วนแก้มค่อนข้างนุ่มหยุ่นเป็นลูกสี

อมชมพู ดวงตาก็ไม่ใช่ลูกกระดุมอีกต่อไป แต่เป็นลูกตากลมโตะสีน้ำตาลเข้มของคน
จริงๆ ในรูปตาค่อนข้างเรียว มีขนตายาว และเปลือกตาพับซ้อนเป็นชั้นเล็ก ๆ

แน่นอน จมูกของเขาก็เล็กลงด้วย ดูโด่งแหลมกว่าเก่า ตรงปลายไม่ใช่
วงกลมสีดำอีกต่อไป ริมฝีปากก็ไม่ได้เป็นเพียงเส้นด้ายวาดรอยยิ้มไว้ แต่จีบหยัก
เป็นสีชมพูระเรื่อเหมือนกับริมฝีปากของพี่ณัฐ”

(ปราปต์, 2562, น.24)

ด้านลักษณะทางจิตใจ : เต้าหู้ในร่างตุ๊กตาหมี มีนิสัยเชื่อฟังและรักเจ้านาย พุดความจริง
ไม่มีความลับ **เต้าหู้ในร่างมนุษย์** มีความเป็นมนุษย์มากขึ้น มีความริษยา ซิงซัง เก็บเรื่องสำคัญไว้
เป็นความลับ มีความลึกลับใจ

“ทั้งที่อยากถ่วงเวลาตามที่คุณโทรศัพท์เตือน แต่ร่างกายของเต้าหู้กลับ
เชื่อฟังพี่ณัฐมากกว่า ข้าวของก็มักจะเป็นอย่างนี้ ดังนั้น แค่มานานหลังจากสวม
กางเกงยีนสำเร็จ ยังไม่ทันสวมเสื้อเชิ้ตเรียบร้อย เต้าหู้ก็ต้องก้าวตามพี่ณัฐออกมา
จากห้องแล้ว--ใช่ ทั้งที่ใจจริงเขาอยากจะทำตัวลงร้องให้กับพื้นเหมือนเด็ก ๆ
ประทั่งพอกับแม่”

(ปราปต์, 2562, น.65)

“ตั้งแต่กลายเป็นมนุษย์ เขาได้รู้ได้เห็นอะไรมากขึ้น ขณะเดียวกัน
ความคิดและจิตใจก็ดูจะซับซ้อนขึ้น...”

(ปราปต์, 2562, น.125)

“ถ้าเป็นสมัยก่อน เจ้าหมีคงได้แต่หัวเราะแหยะ ๆ และสารภาพตามความ
จริง แต่อาจเพราะเป็นมนุษย์นานเข้า เขาเริ่มเปลี่ยนนิสัยเหมือนมนุษย์มากขึ้น กับ
ทั้งพุดคุยกับพี่ณัฐจนคุ้นเคยขึ้น จึงพอจะใช้ลูกเล่นตอบว่า “ผมอาจจะเป็นแฟน
พี่ณัฐแล้วก็ตามดูทุกเรื่องแล้วก็ได้ พี่ก็รู้ว่าตอนนี้ผมทำอะไรไม่ได้เลยนะฮะ”

(ปราปต์, 2562, น.214)

“เขาไม่ใช่ตุ๊กตาหมีที่พร้อมจะรักใครก็ตามที่เจ้านายรัก การเติบโตอัน
ซับซ้อนสอนให้เรียนรู้ที่จะริษยา และซิงซังคนอื่นผู้ที่เคยอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน
ตำแหน่งที่เจ้าตัวมาก่อนและไม่เคยหลุดลอยไปด้วยซ้ำ!อย่างไรก็ตาม อาจ
เพราะลึกลับสุดใจ เต้าหู้ก็ยังเป็นตุ๊กตาหมีตัวเก่า ยังรักเจ้านายมากกว่าอะไรทั้งสิ้น
และความรักนั้นก็มากกว่ารักที่มีให้ตัวเองเสียอีก”

(ปราปต์, 2562, น.341)

“สมัยที่ยังเป็นตุ๊กตาหมี ไม่เคยมีหรอกที่เต้าหู้จะเก็บเรื่องสำคัญเป็น
ความลับไว้เช่นเดียวกับข้าวของชิ้นอื่น ๆ พวกเขาอาจถกเถียงกัน ทะเลาะกันแรง

ๆ บ้าง หากทำยที่สุดก็ยังมีปรารถนาดีและเผื่อแผ่ต่อกันเสมอทว่าตั้งแต่กลายเป็นคน
เต้าหูเริ่มพบว่าชีวิตมนุษย์มีสิ่งทีสลับซับซ้อนกว่านั้น พูดลำบาก และแม้จะจับเข้า
อธิบายก็ยากยิ่งกว่านั้น หลายคราวเขาเก็บเรื่องสำคัญพ้นจากการรับรู้ของเพื่อน ๆ
แต่นั้นละ ไม่มีเรื่องใดเลยทีจะทำให้เขารู้สึกผิดมากเท่ากับการเก็บเรื่องจุดกำเนิด
ของตัวเองเป็นความลับ

(ปราบต์, 2562, น.499)

ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์ : พลังชีวิต ความทรงจำ และแรง
ปรารถนาของตาธาร เป็นสิ่งทีทำให้เต้าหูมีชีวิตกลายเป็นมนุษย์ เพื่อให้เต้าหูมีหน้าที่ดูแล
ช่วยเหลือและมอบความรักให้พีรณัฐ แทนตัวของตาธารเองทีไม่สามารถทำหน้าที่นั้นได้

จากการวิเคราะห์หลักวิธีการแต่งของตัวละครเต้าหู พบว่า มีการสร้างตัวละคร
แบบกลม คือ ตัวละครมีความซับซ้อนในด้านความคิด มีการเปลี่ยนแปลงความคิดอารมณ์ไปตาม
สภาพแวดล้อมทีพบเจอ โดยเริ่มเรื่องลักษณะนิสัยของเต้าหูในตอนทีเป็นตุ๊กตาคหมีและกลายเป็น
มนุษย์ในช่วงแรก คือ เป็นคนทีซื่อสัตย์ ไม่โกหก ไม่มีความลับปิดบัง แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา
หลังจากทีกลายเป็นมนุษย์สักพักเต้าหูได้เรียนรู้ความคิดจากมนุษย์คนอื่น ๆ และมีความคิดที
ซับซ้อนเหมือนกัมนุษย์มากขึ้น ทำให้ลักษณะนิสัยของเต้าหูเปลี่ยนไป โดยมีอารมณ์โกรธ เกลียด
ริษยา และเป็นคนทีมีความลับ ไม่แสดงออกตามความคิดของตัวเอง ในช่วงท้ายแม้ว่าเต้าหูจะม
ความชิงชัง ริษยา แต่ก็ยอมเสียสละชีวิตเพื่อให้ตาธารได้พ้นกลับมาเพื่อกับพีรณัฐ

จะเห็นได้ว่าตัวละครเต้าหู มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยค่อนข้างบ่อย และมีความรู้สึก
นึกคิดทีคล้ายคลึงกัมนุษย์จริง ซึ่งต่างจากตัวละครตาธารอย่างชัดเจน มีอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด
ทีซับซ้อน และเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์

(2) พีรณัฐ บุระรัตน์ (ณัฐ) เป็นตัวละครหลักทีมีความสำคัญอีกตัวหนึ่งทีปรากฏในเรื่องราว
มีส่วนในการดำเนินเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง โดยตัวละครพีรณัฐหรือณัฐเป็นตัวละครทีได้อยู่
ในช่วงชีวิตของตัวละครหลักอีก 2 ตัวละคร คือ ตาธารและเต้าหู

การพบเจอระหว่างพีรณัฐกัตาธารและเต้าหูนี้มีความคล้ายกันที ทั้งตาธารและเต้าหูต่างก็
มีความสัมพันธ์กัพีรณัฐแบบคนรัก และมีความรู้สึกรักโดยทียอมเสียสละทุกอย่างเพื่อพีรณัฐได้ ทั้งนี้
พีรณัฐ คือตัวละครทีเป็นตัวแทนของคณกลุ่มชายรักชายทีแสดงออกพฤติกรรมอย่างชัดเจนทีสุดและ
เรื่องราวต่าง ๆ ทีเกิดขึ้นกัตัวละครพีรณัฐ นอกจากนี้พีรณัฐยังมีส่วนช่วยเหลือให้ตัวละครเต้าหูได้
ค้นหาคำตอบของตัวเองซึ่งทำให้พบเจอคำตอบของเรื่องราวทั้งหมด

การวิเคราะห์หลักวิธีการแต่งของตัวละครพีรณัฐด้วยการนำเสนอโดยตรง มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านรายละเอียดประวัติ : พีรณัฐ เรียนนิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยใกล้เคียงบ้าน รับงานเป็นผู้
กำกับโฆษณากับริษัทพีริเซนเตชั่น ก่อนตัดสินใจร่วมงานกับริษัทภาพยนตร์ ตำแหน่งคนเขียนบท
ภาพยนตร์

“พี่ณัฐไปสอบเตรียมทหาร แต่ส่งกระดาษเปล่า เมื่อพลาดจากเตรียมทหารแล้วพ่อบอกให้เรียนวิศวกรรม เจ้าตัวไม่ขัดไม่ค้าน ทว่าแอบลงเรียนนิเทศศาสตร์โดยเลือกมหาวิทยาลัยไกลบ้าน”

(ปราปต์, 2562, น.342)

“ใครๆ ก็ว่าพี่ณัฐเป็นคนมีพรสวรรค์มากๆ เจ้าตัวเริ่มจับงานภาพยนตร์อย่างจริงจังหลังจากเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ก่อนหน้านั้น อย่างมากก็ดูหนังและอ่านสื่อกับต่างๆ จากหนังสือและในอินเทอร์เน็ต ไม่เคยข้องแวะหรือทำหนังมาก่อน ตอนชั้นมัธยมเหมือนคนอื่น ๆ เลย ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่บ้านเสร็จและประกาศลงเพชู้กว่าต่อไปนี้จะเริ่มทำงานแล้ว ใครต่อใครจึงส่งงานต่างๆ มาให้เต็มไปหมด พี่ณัฐรับเป็นผู้กำกับงานโฆษณากับฟรีเซ็นเตชั่นของบริษัทต่าง ๆ รวมสองสามชิ้น ก่อนจะตัดสินใจเข้าไปร่วมงานกับบริษัทผลิตภาพยนตร์ชื่อดังแห่งหนึ่ง ในตำแหน่งของสคริปต์ไรเตอร์หรือคนเขียนบทภาพยนตร์จวบจนปัจจุบัน”

(ปราปต์, 2562, น. 119)

ด้านลักษณะทางกายภาพ : บุคลิกภาพภายนอกของ พี่ณัฐมีดวงตาสีดำ รูปร่างไม่ถึงกับผอม พอมิแนวกล้ามเนื้อ

“ดวงตาสีดำกลมโตของเจ้านายรวบรวมจุดโฟกัสมาที่เต้าหู้ หมिन้อยของเรารู้สึกหัวใจเต้นถี่ขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น เจ้านายเองก็ดูจะตกใจสงสัยเช่นกัน หัวคิ้วของฝ่ายนั้นขมวดมุ่น รำพึงด้วยเสียงแหบ ๆ

“รูปร่างของพี่ณัฐไม่ถึงกับผอม เนื้อบางส่วนเริ่มยุ่ย แต่บางส่วนก็พอมิแนวกล้ามเนื้อปรากฏขึ้นรำไร กระนั้น ถ้าเทียบกับร่างใหม่ของเต้าหู้ซึ่งอัดแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เจ้าตัวก็ดูบอบบางขึ้นมาเลย”

(ปราปต์, 2562, น. 42)

“ผิวเรียบตึงของพี่ณัฐมีสีนวล บางช่วงเกิดริ้วลายสีชมพูเพราะการกดทับ ทว่าเจ้าตัวไม่ได้สนใจ ลุกออกจากเต้าหู้”

(ปราปต์, 2562, น. 43)

ด้านลักษณะทางจิตใจ : พี่ณัฐวัยเด็ก ในช่วงแรกมีลักษณะนิสัยอารมณ์ดี ช่างฝัน ชอบฟังชอบอ่าน มีจินตนาการ เหมือนเด็กผู้หญิง แต่ถูกพ่อที่เป็นทหารบังคับห้ามแสดงออกพฤติกรรมแบบนี้ ทำให้มีนิสัยขี้นิ่ง ระวังตัว จำกัดการมีตัวตน การย้ายโรงเรียนทำให้เขามีความรู้สึกประทับใจชายหนุ่ม และมีความสัมพันธ์กัน แต่ก็ถูกกีดกัน **พี่ณัฐในวัยผู้ใหญ่** ในช่วงแรกอาจมีความกังวลในการแสดงออก แต่เมื่อเวลาผ่านไปมีความกล้าที่จะแสดงออกความต้องการ ความชอบ ความเป็นตัวเอง หลังจากไม่มีพ่อคอยบังคับและหมดความอดทนกับความกดดันที่มีมาตั้งแต่วัยเด็ก

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...พีรณัฐเป็นหนุ่มน้อยน่ารัก ค่อนข้างอารมณ์ดี อายุไม่กี่ปีพ่อแม่ก็เริ่มเห็นแววช่างฝัน หนูน้อยชอบฟัง เรื่อยไปถึงชอบอ่านนิทาน หลงรักดิสนีย์ พรินเซส และมีเซเลอร์มูนเป็นฮีโร่ในดวงใจ

สมัยเด็ก ๆ พีรณัฐชอบหยิบผ้าขนหนูขึ้นโทกศิระชะ จินตนาการว่ามันคือ เส้นผมพลั่วไสวสีแดงของเจ้าหญิงเงือกน้อย

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะหายไป พีรณัฐกลายเป็นเด็กชายที่ขี้อาย ระวัง ตัวมากขึ้น เขาเรียนรู้ที่จะอยู่ให้รอดในโลกปราศอิสระ โลกซึ่งเขาถูกจำกัดการมีตัวตน”

(ปราปต์, 2562, น.328-329)

... “ชุดลายพรางยังเป็นสิ่งที่เขาชิงชังมากขึ้น มันคือสัญลักษณ์ของความรุนแรง แหล่งล้าวมองและความเป็นมนุษย์ แต่เหมือนทุกที เขาเรียนรู้ที่จะไม่พูดก็แค่ก้มหน้ารับคำแต่ไม่ทำตาม

การย้ายที่เรียนนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ จากดารา นักแสดงในจอทีวี พีรณัฐประทับใจประทับใจชายหนุ่มในชีวิตจริงเป็นครั้งแรก...”

(ปราปต์, 2562, น.330)

“เป็นครั้งแรกที่ลูกชายดึงมือตัวเองออกจากมือแม่-เช่นเดียวกับที่วันนั้น อำนาจของพ่อบังคับให้ต้องดึงมือตัวเองออกจากมือพี่ธาร์ ณัฐจะเรียนคณะนี้ จะจบไปเป็นคนเขียนบท ถ้าพ่อชอบวิศวะไปเรียนเอง ถ้าแม่เห็นดีด้วยกับพ่อก็ไปเรียนเอง”

(ปราปต์, 2562, น.343)

“ลูกของแม่เป็นเกย์ เป็นตุ๊ด แม่ต้องรู้ไว้ซะ! บ้านของเรามันไม่ได้สมบูรณ์แบบเหมือนโลกดิสนีย์! ณัฐไม่มีวันแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนแล้วมาป้อมหลานให้แม่ได้ ถ้านั่นคือสิ่งที่แม่ฝัน ณัฐก็บอกไว้เลยว่าฝันของแม่จะไม่มีวันเป็นจริง!”

(ปราปต์, 2562, น.323)

ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์ : บทซีรีส์วาย เป็นสิ่งที่สะท้อนความเป็นตัวตน ความรู้สึก รวมถึงประสบการณ์ชีวิตของพีรณัฐทั้งหมด ที่พยายามจะสื่อสารให้คนในสังคมได้มองเห็นชีวิตของคนกลุ่มชายรักชายอย่างแท้จริงว่าไม่ได้สวยงามเหมือนในนิยายเกย์ไทย

“ณัฐจะไม่เขียนเป็นซีรีส์เกย์ไทยเลย ทั้งโลกเป็นสีฟ้าสเทลครอบครัวเพื่อน พ่อรู้ว่าตัวเองเป็นเกย์แล้วก็รับกันได้ง่าย ๆ เพราะในความจริงมันไม่ใช่! ณัฐจะเขียนเป็นเรื่องแทรกการเมือง พูดถึงอำนาจและการกดขี่ที่บังคับให้คนแปลกแยก ต้องทำลายตัวตนกับความทรงจำของตัวเองทิ้งไป เพื่อจะมีชีวิตอยู่ให้รอด อยู่โดยไม่ต้องมีจิตวิญญาณ!”

(ปราปต์, 2562, น.347-348)

“มีงูรู้มัย ที่กยอมรับโปรเจ็คต์นี้ เพราะกูกิดว่านี่อาจเป็นทางเดียวที่กูกจะทำลายยูโทเปียมันได้ กูกจะเขียนให้คนดูแม่งรู้แล้วกียอมรับซะที ว่าโลกนี้ไม่ได้มีเกย์ ร้อยเปอร์เซ็นต์กับผู้ชายร้อยเปอร์เซ็นต์แบบที่เข่าเข้าใจ ไม่ว่าใครก็เป็นแมนแล้วก็เป็นเกย์ผสมอยู่ในตัวเองทั้งนั้น เพียงแต่จะมากน้อยแค่นั้น แล้วสุดท้ายมันจะแสดงออกมาด้วยการรักและเลือกนอนกับใครก็เท่านั้น

“การที่มีงูสร้างเรื่องผู้ชายรักผู้ชายออกมามหาศาล แล้วบอกว่าบ้านเมืองนี้พัฒนาการยอมรับไปอีกขั้น ทั้งๆ ที่คนพูดแม่งยังไม่ยอมให้ใช้คำว่า 'เกย์' กับตัวละครที่ตัวเองชอบด้วยซ้ำ นี่มันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับการสร้างเรื่องเล่ามาบมความเชื่อประหลาด ๆ อีกอย่างนึงเลย การไม่ยอมรับแบบนี้ มันต่างกับวิธีกดทับแบบเดิมยังไง วิธีที่ทำให้กูกับพวกเราอีกหลาย ๆ คนต้องคิดว่าตัวเองเป็นคนบาป!”

(ปราปต์, 2562, น.431)

“กูกไม่ต้องการให้งานของกูกเป็นแค่วิธีการกดทับอีกอย่างที่ถูยกยกขึ้นมาในที่แจ้งเพียงเพราะว่ามันทำเงินได้ เหมือนออกกฎแต่งงานเพศเดียวกันเพียงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว กูกไม่ต้องการให้ตัวละครอื่นมันยอมรับตัวเองง่าย ๆ” เพราะนั่นก็จะกลายเป็นการสร้างเรื่องเล่าเพื่อปิดทับความจริงอีกอย่าง

(ปราปต์, 2562, น.432)

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการแต่งของตัวละครพีรณัฐ พบว่า มีการสร้างตัวละครแบบกลม เช่นเดียวกับกับตัวละครเต้าหู้ คือ มีความหลากหลายของลักษณะนิสัย และมีการเปลี่ยนแปลงความคิดไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเริ่มเรื่องลักษณะนิสัยของพีรณัฐ คือ ในวัยเด็กจะเป็นคนร่าเริงสดใส มีความเพ้อฝัน ชอบอ่าน ชอบเขียน กล้าแสดงออก หลังจากที่ถูกรอกรับบังคับให้เลิกทำพฤติกรรมที่เป็นอยู่ พีรณัฐก็กลายเป็นคนเก็บตัว เงียบขรึม ไม่กล้าแสดงออก พีรณัฐกลับมาที่มีความกล้าและยอมรับตัวเองมากขึ้นอีกครั้งในตอนพบกับตาธารและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แต่ก็ต้องกลับมาเป็นเช่นเดิมอีกครั้งเมื่อถูกพ้อกิดกันให้ทั้งสองเลิกกัน จนถึงวัยทำงานพีรณัฐจึงมีความกล้าที่จะแสดงออกความเป็นตัวตนของตัวเอง เพราะสามารถที่จะดูแลตัวเองและคนในครอบครัวได้และแมื่อยอมรับในตัวเขาได้อย่างเต็มใจ

จะเห็นได้ว่าตัวละครพีรณัฐ เป็นตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยบ่อยกว่าตัวละครอื่น ๆ อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นตัวละครที่มีความนึกคิดและพฤติกรรมเช่นเดียวกับมนุษย์ในชีวิตจริง ด้วยบุคลิกที่ซับซ้อน และมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม ความกดดัน หรือแรงจูงใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

(3) **ตาธาร บุรุษรัตน์ (ธาร)** เป็นตัวละครหลักที่สำคัญเป็นอย่างมาก แม้ว่าปรากฏในช่วงกลางของเรื่องจนจบเรื่อง ไม่ได้ปรากฏในตอนต้นของเรื่อง แต่ตัวละครตาธารถือเป็นจุดเริ่มต้นของ

เรื่องราวทั้งหมดทั้งในเรื่องของความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งหมดในเรื่อง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในเรื่อง ที่มีผลต่อตัวละครหลักอีก 2 ตัวละครคือ เต้าหู้และพีรณัฐ

การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของตัวละครตาธารด้วยการนำเสนอโดยตรง มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านรายละเอียดเชิงประวัติ : ตาธารเรียนจบประถมที่ราชบุรี ได้เรียนต่อมัธยมที่กรุงเทพฯ ศึกษาต่อคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นอกจากนี้ยังศึกษาต่อที่ญี่ปุ่น และทำงานบริษัทด้านรีทัชและซีจีไอที่ญี่ปุ่นช่วงหนึ่ง เขามีชื่อเสียงและได้รับรางวัลมากมาย เป็นแกนนำต่อต้านหมู่บ้านป่าโหว่

“แม่ของตาธารเขาเป็นคนกรุงเทพฯ พอลูกชายจบประถมที่ราชบุรี ก็เลยส่งให้มาอยู่กับญาติตัวเองที่นี่ เพราะเขาเชื่อว่าโรงเรียนในกรุงเทพฯดีกว่า”

(ปราปต์, 2562, น.304)

“...อันที่จริง ตั้งแต่สมัยเรียนวิจิตรศิลป์ เจ้าตัวเข้าไปคลุกคลีกับองค์กรนักศึกษาซึ่งทำงานร่วมกับชุมชนมาโดยตลอด เมื่อกลับมาจากญี่ปุ่นก็ยังสนใจและวนเวียนกับกิจกรรมเหล่านี้”

(ปราปต์, 2562, น.362)

“...นอกจากศึกษาต่อที่ญี่ปุ่น คุณตาธารยังได้เดินทางไปดูงานในหลายประเทศ โดยเฉพาะฟินแลนด์และเยอรมนี เหล่านี้มันมุมมองและความสนใจด้านศิลปวัฒนธรรมและวิวัฒนาการของศิลปะสมัยใหม่ให้คุณตาธาร เจ้าตัวรับงานในบริษัทด้านรีทัชและซีจีไออยู่ที่ญี่ปุ่นช่วงหนึ่ง โดดเด่นด้วยความเข้าใจในภาษาภาพ แล้วสร้างศักยภาพโดยต่อยอดไอเดียในงานพริ้นท์แอด ท่ามกลางศตวรรษที่สงครามภาพเคลื่อนไหวกำลังรุกกระหน่ำ

ชื่อตาธารกลายเป็นที่จับตา เจ้าตัวมีโอกาสร่วมงานกับเอเจนซีต่างประเทศ และได้รับรางวัล กรังด์ปรีซ์ จาก คานส์ โลออนส์ อินเตอร์เนชั่นแนล เฟสติวล ออฟ ครีเอทีวิตี และอีกหลายเวที...”

“...ตอนนี้อยู่เป็นหนึ่งในแกนนำต่อต้านไอ้หมู่บ้านป่าโหว่อะไรนั่น ซีพริบบอกว่าเคยเตือนให้เพล่า ๆ ลงหน่อย แต่ฮี้ก็ไม่สนใจ เข้าไปยุ่งจนไม่มีเวลากระทั่งจะเข้าเฟชบุ๊กแล้วเดี๋ยวนี้ แฟนเพจของซีพริบช่วงนี้ถึงมีแต่โมเมนต์เก่า ๆ ออกมาไง เพราะสเตตัสหวานๆ ของจริงไม่มีเอามาให้ใช้แล้ว...”

(ปราปต์, 2562, น.362)

ด้านลักษณะทางกายภาพ: ชายหนุ่มหล่อกว้าง บุคลิกภาพดูเป็นผู้ใหญ่ ท่าทางขี้เล่น

“ครั้นปลายนี้วัดลงไป ภาพโปรไฟล์ของใครคนนั้นแสดงขึ้น ตาธารคล้ายอนันต์ เป็นชายหนุ่มหล่อกว้าง เจ้าตัวอายุมากกว่าพีรณัฐแค่สองปี แต่กลับดู

เป็นผู้ใหญ่มาก ทั้งที่ในรูปนั้นแสดงท่าทางขี้เล่น ไม่ใช่คนหล่อ แต่ด้วยลักษณะดังกล่าวทำให้เห็นพลอยยิ้มตามที่มุมปาก”

(ปราปต์, 2562, น.297)

ด้านลักษณะทางจิตใจ: เป็นคนมั่นใจในตัวเอง ชอบดูหนัง อ่านหนังสือ คุยเรื่องยากๆ และยึดมั่นในอุดมการณ์ของตัวเอง

“ถ้าจำไม่ผิด น้องธารเป็นเด็กต่างจังหวัด มาเรียนที่นี่แล้วก็พักอยู่คนเดียว เขาโดดเดี่ยวแต่ก็มั่นใจในตัวเอง เป็นขวัญใจของน้องณัฐเลยละ ชอบดูหนัง ชอบอ่านหนังสือ แล้วก็คุยกันเรื่องยากๆ ได้ด้วย...”

(ปราปต์, 2562, น.290)

“คุณตาธารในวันที่คบหาพี่ณัฐ กับคุณตาธารในวันนี้ยังคงเหมือนกัน เป็นชายผู้ยึดมั่นชัดเจนในอุดมการณ์ของตัวเอง...”

(ปราปต์, 2562, น.362)

ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์: ตุ๊กตาหมีเต่าหู้ เป็นตัวแทนความรัก ความหวังใยของตาธารที่มอบให้พี่ณัฐในวันที่ต้องเลิกกันเพราะพ่อกีดกัน ในวันที่เขาประสบอุบัติเหตุ จนหมดสติไปด้วยพลังแห่งความรักทำให้ตุ๊กตาหมีที่เป็นตัวแทนของเขามีชีวิตกลายเป็นมนุษย์เพื่อดูแลพี่ณัฐคนที่ตาธารรักไม่เปลี่ยนแปลง เห็นได้จากข้อความบางตอนว่า

“ครั้งต้องนั่งนอนไป ความรักและความหวังใยของคุณตาธารก็ยังฉวยของขวัญชิ้นสุดท้ายเป็นสื่อ สร้างปาฏิหาริย์ให้เต่าหู้กลายเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่หน้าตาเหมือนชายคนแรกที่พี่ณัฐตกหลุมรัก เพื่อจะได้คอยอยู่เคียงข้าง และดูแลพี่ณัฐให้พ้นจากความหม่นเศร้า สมกับสิ่งที่คุณตาธารปรารถนาจะได้ทำมาตลอด”

(ปราปต์, 2562, น.473)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของตัวละครตาธาร พบว่า มีการสร้างตัวละครแบบแบน คือเป็นตัวละครที่เรียบง่าย มีความมั่นคงทางอารมณ์ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัย เห็นได้จากภายในเรื่องกล่าวถึงอุปนิสัยของตาธาร คือ เป็นคนร่าเริง มั่นใจในตัวเอง ยึดมั่นในอุดมการณ์ มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีความเมตตา สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าตัวละคร ไม่มีความซับซ้อนทางบุคลิกภาพ และสภาพจิตใจซึ่งถ่ายทอดออกมาในลักษณะเดียวกันทั้งเรื่อง

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli and Adam Silvera

(1) อาร์เธอร์

อาร์เธอร์ถือว่าเป็นตัวละครหลักมีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นจุดเริ่มต้นจากการย้ายเข้ามาอยู่เมืองนิวยอร์กในช่วงฤดูร้อนของเรื่องนี้แล้ว ยังเป็นตัวละครที่เริ่ม

ความสัมพันธ์โดยการตามหาเบนอย่างจริงจัง จึงทำให้เรื่องนี้ดำเนินต่อไปได้ โดยพบว่าส่วนใหญ่ผู้แต่งมีกลวิธีนำเสนอผ่านตัวละคร ผ่านลักษณะนิสัยของอาร์เธอร์ปรากฏโดยตรง ดังตัวอย่าง

...และผมเป็นอาร์เธอร์ตัวจริงกับเขามาตลอด เป็นอาร์เธอร์ที่ทิ้งซีřenงาและ
เลอะเทอะ แตกต่างจากอาร์เธอร์ที่แสนร่รงร่าบนอินสตาแกรมเป็นคนละคน...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 11)

...ปกติแล้วผมคุยกับคนแปลกหน้าเก่งมาก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความจอร์เจีย
หรือความอาร์เธอร์ แต่ถ้าผมเจอคนแก่ในร้านขายของชำ ผมจะเข้าไปช่วยเช็กราคา
น้ำลูกพรุนให้เลย แต่ถ้าผมเจอคนท้องบนเครื่องบิน เธอจะตั้งชื่อลูกของเธอตาม
ผมทันทีที่เครื่องบินลงจอด...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 13)

...คือผมก็ไม่ได้อยากจะคิดไปเองหรอกนะ แต่ว่า ผมได้เจอหนุ่มน่ารัก
แล้วห้าวิต่อมา ผมก็ยืนอยู่ท่ามกลางพลขม้อบขอแต่งงาน จักวาลจะส่งข้อความ
อะไรที่ชัดเจนได้มากกว่านี้อีกมั๊ย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 19)

...ผมมั่นใจว่านี่คือพรหมลิขิต เหมือนเราถูกลิขิตให้มาเจอกัน จากกัน และ
กลับมาพบกันอีกครั้ง เพราะฉะนั้นเดดครั้งนี้ต้องพิเศษหน่อย เป็นเดดแบบสกาเวน
เจอร์ฮันท์ มีรถม้า มีพลู
มีชิงช้าสวรรค์ด้วย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 117)

ผม: พบกับแฟนของผม เบน!

พ่อกับแม่: ★โพรยถุงยงใส่เรา ★ สวัสดิ์ดี แฟนหนุ่มเบน!!!

เบน: ★ทะยานขึ้นสู่พระอาทิตย์ ★

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 198)

จากตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นว่าอาร์เธอร์เป็นตัวละครที่ภายนอกดูเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง กล้าคิดกล้าทำ มีความคิดแบบมองโลกในแง่บวก บุคลิกสดใสร่าเร็ง มีลักษณะนิสัยที่คล้ายกับผู้หญิงคือ ชอบจินตนาการเพ้อฝัน โดยเฉพาะในเรื่องราวของความรัก และใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลเป็นหลัก แต่ในบางมุมก็มีความไม่มั่นใจในสิ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน ซึ่งสะท้อนธรรมชาติของมนุษย์ได้อย่างถูกต้องตามที่พีระกัญญ์ สุขโพธารมณและปรีศนิ เกศะบุตร (2553) อ้างถึงแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ และนักจิตวิทยาในกลุ่มจิตวิเคราะห์ไว้ว่าเมื่อมนุษย์ตกอยู่ในสถานะที่ไม่คุ้นชิน ร่างกายจะมีการสร้างกลไกป้องกันตนเองขึ้นมาเพื่อตอบสนองเหตุการณ์นั้น

(2) เบน

เบนเป็นตัวละครหลักอีกหนึ่งตัวที่สำคัญ มีอิทธิพลที่ทำให้เรื่องดำเนินต่อไปได้ เนื่องจากเบนเป็นตัวแปรสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งในความสัมพันธ์ที่คู่กับอาร์เธอร์ และเป็นตัวละครที่ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมากที่สุด จากการศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของเบน ผู้วิจัยพบว่าโดยส่วนใหญ่ผู้แต่งเลือกใช้กลวิธีการนำเสนอตัวละครผ่านลักษณะนิสัยที่ปรากฏโดยตรงเช่นเดียวกับอาร์เธอร์ โดยลักษณะนิสัยของเบนค่อนข้างตรงกันข้ามกับอาร์เธอร์คือ เขาเป็นคนที่มีความคิดแบบมองโลกตามความเป็นจริงแต่ก็มีบางครั้งที่มีความคิดจินตนาการฟุ้งเพื่อบ้างตามช่วงวัยของอายุแต่น้อยกว่าของอาร์เธอร์ เป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา ใช้เหตุผลเป็นหลัก และเขามักจะไม่มี ความมั่นใจในตัวเอง ดังตัวอย่าง

*ผมอยากรู้สึกที่ตัวเองเป็นคนเปอร์โตริโกเวลาอยู่ข้างนอกในโลกกว้างได้
เท่ากับที่ผมรู้สึกเวลาอยู่บ้าน
ตอนม.ต้น เพื่อนบางคนท้าวว่าผมไม่ใช่คนเปอร์โตริโกจริง ๆ เพราะผิวขาว
แถมยังรู้วลีภาษาสเปนพื้นฐานแค่นี้ก็คำ...*

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 59)

จากความข้างต้นจะเห็นได้ว่าเบนเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับเชื้อชาติของตนเองมาก การที่มีคนทักว่าเขาไม่เหมือนคนเปอร์โตริโกเพียงแค่นี้เพราะสีผิวของเขา ทำให้เขา รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้ยังมีงานอดิเรกที่เขาชอบทำคือการเขียนนิยายแฟนตาซีเรื่อง *สงครามเวทจอมทมิฬ* ที่เขาได้หยิบเอาคนรอบตัวที่เขารู้จักนำไปสร้างเป็นตัวละครในเรื่อง แต่เขากลับรู้สึกไม่กล้าที่จะเผยแพร่ผลงานตัวเองมากเท่าไรนัก เพราะความไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง จึงทำให้เรื่องนี้รู้กันแค่มุมแคบ มีเพียงเพื่อนและครอบครัวของเขาเท่านั้นที่รับรู้ ดังความที่ว่า

คนกลุ่มเดียวที่รู้ว่าผมแต่งนิยายเรื่องนั้นคือดีแลน ฮัตสัน แฮเรียต และพ่อกับแม่ ปีนี้ผมไม่มีเงินซื้อของขวัญวันแม่ให้แม่ ผมเลยเอาแม่มาแต่งลงนิยายแทนด้วยบทของจอมเวทหญิงที่ไม่มีวันแก่และร้ายคาถาแห่งความสงบสุข ผมพรีน့်บ์ทนั้นออกมา แต่ดันรู้สึกไม่มั่นใจในวินาทีสุดท้าย ผมเลยเล่าให้แม่ฟังว่าตัวละครของแม่ทำอะไรบ้างแทนที่จะให้แม่อ่านเอง ผมเขียนเรื่องนี้ไปไกลมากแล้วเลยกังวลว่าถ้าได้คอมเมนต์ไม่ดีกลับมาจะหมดใจแต่งต่อ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 62)

ตัวละครเบนจากแต่เดิมเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง แต่ได้เปลี่ยนตัวเองไปหลังจากได้คบกับอาร์เธอร์ จนท้ายที่สุดเขาก็ได้เอาชนะความกลัวโดยการเลือกเผยแพร่นิยายแฟนตาซีเรื่องสงครามเวททมิฬลงบนเว็บไซต์วัตต์แพต ผลตอบรับออกมาดีมาก มีนักอ่านหลายคนชื่นชอบผลงานของเขา ดังความที่ว่า

...ผมโพสต์บทที่แก้ไขมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่แรกตอนแรกมีคนอ่านแค่มักร้อย
ก่อนจะขึ้นมาหลายพันช่วงกุมภาพันธ์ ผมค่อนข้างมั่นใจว่าบทสุดท้ายจะเพิ่มวิวคนอ่าน
ขึ้นมาเป็นห้าหมื่น ซึ่งน่าทึ่งมาก ที่เป็นอย่างนั้นเป็นส่วนหนึ่งก็เพราะผมมีหน้าปก
หนังสือที่โคตรเจ๋ง เป็นปกที่ดีแล่นจางซาแมนธาให้ช่วยออกแบบ... คนชอบอ่าน
มาก พวกเขาถึงกับหาอินสตาแกรมของผมกับซาแมนธาเจอเพื่อบอกเราเรื่องนี้ด้วย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 347)

จากการศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ
Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีการสร้างตัวละครหลักตามที่ปรากฏในนวนิยาย
ดังนี้

(1) อาร์เธอร์ เป็นตัวละครหลักที่ปรากฏเป็นตัวแรกและมีบทบาทสำคัญภายในเรื่องตั้งแต่
ต้นจนจบ อาร์เธอร์เป็นตัวละครที่มีอิทธิพลในการเริ่มต้นความสัมพันธ์ความรักระหว่างเขาและเบน
เพราะนอกจากจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวความรักครั้งนี้แล้ว ความพยายามในการตามหาเบนก็
เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปได้

กลวิธีการนำเสนอผู้แต่งนำเสนอตัวละครอาร์เธอร์ด้วยการนำเสนอโดยตรง
มีรายละเอียดดังนี้

ด้านรายละเอียดเชิงประวัติ: อาร์เธอร์ ชูสส์ อายุสิบหกย่างเข้าสิบเจ็ด มาจากมิลตัน
รัฐจอร์เจีย

“ฉันว่านายกำลังคิดถึงเมลีดาที่ฟูล่าในเดอะโลแรกซ์นะอาเธอร์ ชูสส์”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 150)

“เพราะฉันไม่อยากให้ลูกชายวัยสิบหกของเราเที่ยวส่องตามมูมมือของ
อินเทอร์เน็ต”

“ผมจะสิบเจ็ดแล้วนะ!”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 57)

“คือจ้ะ ในทางเทคนิคแล้ว ฉันไม่ได้เป็นคนที่นี่หรอก แต่ตอนนี้ฉันอยู่ที่นี้
แค่ช่วงฤดูร้อนนะ ฉันมาจากมิลตัน รัฐจอร์เจีย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 14)

ด้านลักษณะทางกายภาพ: เด็กชาวยิวสูงห้าฟุตหกนิ้ว เป็นโรคสมาธิสั้น ตาสีฟ้า ฟันขาว
สว่าง ไม่มีเขี้ยว ผมสีน้ำตาลยุ่ง ๆ

...ในหัวคิดว่าใครกันนะที่คิดค้นเครื่องถ่ายเอกสารมาให้เสี่ยงต่อการโดน
เตะกัน คุณเธอ หรือเด็กขวยสูงห้าฟุตหกนิ้วที่เป็นโรคสมาธิสั้นพร้อมกับ
ความเกรี้ยวกราดระดับทอร์นาโด...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 10)

“เขาน่ารักดี อิม แต่เดี๋ยวกว่าแบบที่ฉันชอบ น่าจะทำฟุตบอลหรือไม่ก็ทำ
ฟุตบอลถ้าไม่ใช่ฟุตบอล ตาสีฟ้าอย่างกับไฟโต้ช้อปเอา คือฟ้าแบบเอเลี่ยนเลย”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 32)

...ฟันอาร์เธอร์ขาวสว่าง ไม่มีเขี้ยว ผมสีน้ำตาลยุ่ง ๆ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 33)

ด้านลักษณะทางจิตใจ: บุคลิกภาพภายนอกเป็นคนสดใสร่าเริง ยิ้มเก่ง และเข้ากับคนอื่น
ได้ง่าย เป็นคนโรแมนติก แต่บุคลิกภาพภายในเป็นคนขี้เหงา และคิดมาก

...และผมเป็นอาร์เธอร์ตัวจริงกับเขามาตลอด เป็นอาร์เธอร์ที่ขี้เหงา

และเลอะเทอะ แตกต่างจากอาร์เธอร์ที่แสนร่าเริงร่าบนอินสตาแกรมเป็นคนละคน...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 11)

อาร์เธอร์ ฉันรู้ว่านายเป็นคนที่ชอบทำอะไรโรแมนติกและเล่นใหญ่ตลอด
แต่ความจริงก็คือไม่มีใครสมควรได้รับอะไรโรแมนติกไปกว่านาย
อีกแล้ว

ฉันไม่ได้มีความคิดสร้างสรรค์เหมือนนาย...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 323)

ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์: กล้องที่บรรจุสิ่งของแทนความทรงจำ
ต่าง ๆ ที่อาร์เธอร์และเบนเคยมีร่วมกัน ภายในกล่องประกอบไปด้วย โปสการ์ดเซนต์ปาร์คที่เบน
เขียนฉากเร้าร้อนของเบน-จามิน และอาร์ตูโร ซึ่งเป็นตัวละครในนิยายเรื่องสงครามจอมเวทมหิมที่
แทนตัวเบน และอาร์เธอร์ลงไป แพ้ก็คุกกี้จากเลอเวนเบเกอร์ร้านที่อาร์เธอร์ชอบ แม่เหล็กที่
นักท่องเที่ยวยุโรปซื้อที่เป็นชื่อของเบนและเขา โดยเบนเลือกเก็บชื่อของอาร์เธอร์ไว้และให้อาร์เธอร์
เก็บชื่อของเบนไว้แทนเพื่อเป็นตัวแทนของกันและกัน และสิ่งสุดท้ายคือรูปคู่อัดกรอบของเขาทั้งสอง
คนที่ดีแลนถ่ายให้

จากการวิเคราะห์ตัวละครอาร์เธอร์ พบว่า มีการสร้างตัวละครแบบแบน คือ ตัวละครมีนิสัย
และบุคลิกที่ไม่ซับซ้อน ซึ่งนิสัยของอาร์เธอร์คือเป็นคนสดใส ร่าเริง มีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อ
ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับเบนอยู่เสมอตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง บุคลิกภาพ นิสัย รวมไปถึงทัศนคติ
ของอาร์เธอร์ไม่ปรากฏการเปลี่ยนแปลงให้เห็นภายในเรื่อง

(2) **เบน** เป็นตัวละครหลักที่ปรากฏภายในเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นอีกหนึ่งส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ เพราะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้อาร์เธอร์เริ่มต้นตามหาเขา จนได้เรียนรู้และพัฒนาความสัมพันธ์กันจนเรื่องราวดำเนินไปจนจบเรื่อง

กลวิธีการนำเสนอผู้แต่งนำเสนอตัวละครเบนด้วยการนำเสนอโดยตรง มีรายละเอียดดังนี้

ด้านรายละเอียดเชิงประวัติ: เบน ฮิวโก้ อเลโฮ เป็นคนเปอร์โตริโก นับถือศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก

เราจับมือกันแล้วแล้วแม่ก็กล่าวสวด พ่อแม่ผมเป็นคนมีศรัทธาสูง และเราเชื่อว่าเรามีความสัมพันธ์ที่ดีกับศาสนา พวกเราไม่ใช่คาทอลิกหัวเก่าที่ใช้ชีวิตตามไบเบิลแต่เมื่อก่อนบาทบาทตามใจชอบเพราะมันขัดกับความเกลียดชังที่ออกมาจากปากของตัวเอง...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 60-61)

“เบน อเลโฮ ฮิวโก้เป็นชื่อกกลาง มันไม่ได้สะกดยากเหมือนอเลโฮนะ”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 151)

“...ฉันลืมนอยู่เรื่อยเลยว่านายเป็นคนเปอร์โตริโก เพราะว่าคุณผิวขาวแล้วก็ได้พูดสเปน แต่นามสกุลนายทำให้ฉันจำได้”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 191)

ด้านลักษณะทางกายภาพ: ใบหน้ามีรอยกระ แก้มอมชมพู ผมสีน้ำตาลอ่อน ริมฝีปากเหมือนเอ็มมา วัตสัน

...อภิมหาโคตะระฉิบปายวายปวง โคตรน่ารัก น่าจะเป็นเพราะทรงผมหรือรอยกระหรือแก้มอมชมพูของเขานี้แหละ และนี่คือคำพูดที่ออกจากปากของคนที่ไม่เคยสังเกตแก้มคนอื่นมาก่อนในชีวิตอย่างผมเลยนะ แต่แก้มเขานี้ควรค่าแก่การสังเกตจริง ๆ ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาควรค่าแก่การสังเกต ทั้งผมสีน้ำตาลอ่อน ยุ่งเหยิงสุดเพอร์เฟ็กต์ กางเกงยีนพอดีสักตัว...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 12)

...ริมฝีปากของเขาได้รูปเหมือนริมฝีปากของเอ็มมา วัตสันเปะ..

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 14)

ด้านลักษณะทางจิตใจ: เป็นคนที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง พูดจาตรงไปตรงมา และมีความโรแมนติก

... ถ้าผมใจกล้ามากกว่านี้เหมือนกับอาร์เธอร์หรือเหมือนที่ตีแลนกล้ากับ ซาแมนธา ผมคงเข้าหาเขาไปก่อนแล้ว ผมคงจะไปนั่งตรงข้ามเขา เอยกัทักแล้วชวนคุยเรื่องงานเขียน ดูว่าเขาชอบผู้ชายหรือเปล่า บอกว่าเขาดูดีและหวังว่าเขาจะบอกว่าผมดูดีบ้าง แล้วก็ขอเบอร์ หลังจากนั้นก็ตกหลุมรัก แต่ผมไม่ได้ใจกล้าไง ผมเลยไม่ทำอะไร

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 76)

ผลเสียของการที่เบนเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมาส่งผลให้เมื่อเวลาโกรธจัด เขาจะพูดจาทำร้ายจิตใจคนอื่นโดยไม่ได้คิดให้ถี่ถ้วนก่อน

... “ช่างเถอะ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้อยู่แล้ว” ผมสบตาตีแลน “นายไม่ต้องการเพื่อนสนิทเวลานายมีว่าที่ภรรยาอยู่ด้วยอยู่แล้วนี่ งั้นไว้ฉันมาคุยกับนาย อีกสักอาทิตย์สองอาทิตย์ตอนพวกนายเลิกกันก็แล้วกัน

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 255)

วันเกิดของอาร์เธอร์ เบนได้พยายามหาของขวัญที่เหมาะสมกับคนรักของเขาให้มากที่สุดจึงได้มอบของขวัญโดยการจัดเซอร์ไพรส์ในห้องนอนของอาร์เธอร์

พอผมเดินเข้าไปในห้อง ผมก็เห็นเตียงตัวเองเต็มไปด้วยสติ๊กเกอร์รูปหัวใจ เทียนหอมเรียงกันเป็นแถวจากประตู และเบนนั่งหมั่น ๆ อยู่กลางเตียงชั้นล่างข้างแล็ปท็อปของเขา

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 312)

ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์: กล้องที่บรรจุสิ่งของแทนความทรงจำต่าง ๆ ที่อาร์เธอร์และเบนเคยมีร่วมกันที่เขาตั้งใจให้กับอาร์เธอร์ สิ่งที่แทนความเป็นตัวตนของเบนคือตัวละครเบน-จามิน ที่อยู่ในนิยายเรื่องสงครามจอมเวทมหิพ แม่เหล็กที่เป็นชื่อเบนซึ่งเขาได้ให้อาร์เธอร์เก็บไว้แล้วเขาเก็บชื่อของอาร์เธอร์ไว้แทน รูปคู่อัดกรอบอย่างที่ดีแลนถ่ายให้ที่เขามีเก็บไว้ในห้องนอนหนึ่งชั้นและให้อาร์เธอร์อีกหนึ่งชั้น

จากการวิเคราะห์ตัวละครของเบนพบว่า มีการสร้างตัวละครแบบกลม คือ จากก่อนหน้าที่เบนจะมาพบกับอาร์เธอร์เขามีนิสัยที่ไม่มั่นใจในตัวเอง ชอบคิดว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่นอยู่เสมอ แต่พอได้มารู้จักกับอาร์เธอร์เขาเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้น และคิดกดดันกับตัวเองน้อยลงเพราะมีอาร์เธอร์ที่คอยให้กำลังใจเขาอยู่เสมอ จนในที่สุดเขาก็ประสบความสำเร็จในงานเขียน

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลภายในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีการสร้างตัวละครทั้งที่เป็นตัวละครแบบกลมและแบบแบน ตัวละครในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ ได้แก่ เต้าหู้ (ตุ๊กตาหมีสีขาว) พิรณัฐ บุระรัตน์ (ณัฐ) และตาธาร (ธาร) โดยตาธาร จัดอยู่ในตัวละครแบบแบน และเต้าหู้กับ

พิธีกรรมเป็นตัวละครแบบกลม ส่วนในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีตัวละครหลักที่สำคัญได้แก่ อาร์เธอร์และเบน โดยอาร์เธอร์จัดเป็นตัวละครแบบแบน และเบนเป็นตัวละครแบบกลม

จากการประเมินกลวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายทั้งสองเรื่องพบว่าการสร้างตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับมนุษย์ มีความสมจริงทางด้านอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม สอดคล้องกับบริบทของสังคมที่อยู่ภายในเรื่อง มีการบรรยายให้เห็นถึงลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางจิตใจ และด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์อย่างชัดเจนและเหมาะสม

3. กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)

ในการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแก่นเรื่องในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของแก่นเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539 : 187-188) กล่าวว่าแก่นเรื่องที่ดีไม่จำเป็นต้องมีคุณค่าในเชิงสั่งสอน หรือคุณค่าในทางศีลธรรมเสมอไป แต่ควรช่วยตีแผ่และเปิดเผยให้เห็นลักษณะและธรรมชาติของมนุษย์ตามความเป็นไปของสังคม ทั้งยังช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจต่อสิ่งดังกล่าวได้กว้างขวาง และลึกซึ้งยิ่งขึ้น แก่นเรื่องที่ดีควร เป็นแนวคิดที่สร้างสรรค์ยกระดับจิตใจของผู้อ่าน มากกว่าเป็นแนวที่ฉุดรั้งให้จิตใจตกต่ำหรือท้อถอย

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของแก่นเรื่อง โดยวิเคราะห์แก่นเรื่องที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง มีรายละเอียดดังนี้

นวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

จากการวิเคราะห์แก่นเรื่องของนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ผู้วิจัยพบว่า เป็นเรื่องราวความรักระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย ตุ๊กตาหมิเต้าหู้ที่กลายเป็นชายหนุ่ม ได้มีความสัมพันธ์กับพิธีกรรมผู้เป็นเจ้าของ เต้าหู้พยายามที่จะสืบหาข้อมูลความเป็นมาของชีวิตตัวเอง จนได้ทราบเรื่องราวมากมายระหว่างทางทั้งเรื่องของพิธีกรรมที่แสดงออกว่าตัวเองมีลักษณะนิสัยเหมือนผู้หญิงตั้งแต่เด็กแต่ถูกครอบครัวยับยั้งแล้วฆ่าแล้วฆ่าจนกลายเป็นคนมีปมทางจิตใจ จนเต้าหู้ได้รู้ว่าตัวเองคือตุ๊กตาหมิของขวัญที่ตาธารแพนหนุ่มของพิธีกรรมที่มอบให้เป็นตัวแทนก่อนที่จะเลิกกันเพราะถูกพ่อของพิธีกรรมกีดกัน และการที่เต้าหู้กลายเป็นคนได้ก็เพราะความรักและพลังชีวิตที่ตาธารมีให้พิธีกรรมก่อนที่เขาจะประสบอุบัติเหตุเป็นเจ้าชายนินทราเพื่อให้เต้าหู้ดูแล ช่วยเหลือ และมอบความรักให้กับพิธีกรรมแทนตัวเขาเอง หลังจากที่เต้าหู้รู้ความจริงทั้งหมดเขาจึงยอมเสียสละชีวิตเพื่อทำให้ตาธารฟื้นกลับมาและครองคู่กับพิธีกรรมต่อไป

นอกจากนี้ในรายละเอียดบางตอนของเรื่องยังมีการกล่าวถึงความรักของชายรักชายในสังคมอย่างชัดเจนผ่านตัวละครพิธีกรรมที่ถือว่าเป็นตัวแทนของคนกลุ่มชายรักชาย มีอาชีพเป็นนักเขียนบทซีรีส์วาย ดังข้อความบางตอนที่ว่า

“การที่มึงสร้างเรื่องผู้ชายรักผู้ชายออกมามหาศาล แล้วบอกว่าบ้านเมืองนี้พัฒนาการยอมรับไปอีกขั้น ทั้งๆ ที่คนพูดแมงยังไม่ยอมให้ใช้คำว่า ‘เกย์’ กับตัวละครที่ตัวเองชอบด้วยซ้ำ นี่มันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับการสร้างเรื่องเล่ามาบ่มความเชื่อประหลาด ๆ อีกร่างหนึ่งเลย การไม่ยอมรับแบบนี้ มันต่างกับวิธีกดทับแบบเดิมยังไง วิธีที่ทำให้กูกับพวกเรารอีกหลาย ๆ คนต้องคิดว่าตัวเองเป็นคนบาป!...”

“...กูไม่ต้องการให้งานของกูเป็นแค่วิธีการกดทับอีกร่างที่ถูกยกขึ้นมาในที่แจ้งเพียงเพราะว่ามันทำเงินได้ เหมือนออกกฎแต่งงานเพศเดียวกันเพียงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว กูไม่ต้องการให้ตัวละครอื่นมันยอมรับตัวเองง่าย ๆ” เพราะนั่นก็จะกลายเป็นการสร้างเรื่องเล่าเพื่อปิดทับความจริงอีกร่าง...”

(ปรាប់, 2562, น.431 - 432)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าลักษณะของแก่นเรื่องผู้เขียนพยายามตีแผ่ให้เห็นถึงความจริงของชีวิตคนกลุ่มชายรักชายในสังคมไทย ทั้งการพบเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านการดำเนินชีวิตของตัวละคร ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ภายในสังคมที่อาศัยอยู่ทุกอย่างล้วนแต่มีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตของคนกลุ่มชายรักชาย ตั้งแต่ครอบครัวซึ่งเป็นพื้นฐานของการยอมรับตัวตนของคนกลุ่มนี้ จนถึงเรื่องของสิทธิทางกฎหมายในสังคมที่ไม่ได้รองรับความเท่าเทียมเช่นเดียวกับบุคคลอื่นที่เป็นชายหญิงทั่วไป โดยใช้ภาพสะท้อนแห่งความเหมือนผ่านตัวละคร

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera เป็นเรื่องราวความรักของเด็กหนุ่มวัยรุ่นอายุสิบหกย่างเข้าสิบเจ็ดอย่างอาเธอร์ ที่มาใช้เวลาช่วงวันหยุดฤดูร้อน ในเมืองนิวยอร์กและได้บังเอิญพบกับเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่ชื่อเบนแต่ก็มีเหตุต้องคลาดกันไป อาเธอร์พยายามตามหาเบนจนพบ เรื่องราวดำเนินไปผ่านการเรียนรู้กันและกัน และการพัฒนาความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่มีแนวโน้มดีขึ้นเรื่อย ๆ จนได้คบกัน แต่ไม่นานก็ต้องมีเรื่องทะเลาะจนผิดใจกัน ตัวละครต่างมีปัญหาหาโถมเข้ามาในช่วงเวลาเดียวกัน สุดท้ายก็แก้ไขและคลี่คลายปัญหาลงได้ในที่สุด เรื่องราวดำเนินมาถึงวันสุดท้ายที่อาเธอร์จะได้อยู่ในนิวยอร์กวันสุดท้าย เบนได้เซอร์ไพรส์อาเธอร์ก่อนที่จะแยกย้ายกันไป และในตอนสุดท้ายด้วยระยะทางและเวลาทั้งคู่ก็ได้เลิกรักกันไปแต่ก็ยังคงติดต่อกันอยู่ตลอด

จากการศึกษาและวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งต้องการเสนอให้เห็นวิถีชีวิตที่ปกติ และเรียบง่ายของตัวละครชายรักชาย โดยไม่ได้มีความหวือหวาหรือมีเรื่องราวที่แปลกไปจากความรักของหนุ่มสาวทั่วไป ถ่ายทอดออกมาให้เห็นช่วงที่มีความสุข และความทุกข์ทั้งจากความสัมพันธ์กับคนรัก ครอบครัว และเพื่อนที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ที่ต้องพบเจอกับความสุขและความทุกข์ปะปนกันไปในทุกความสัมพันธ์ โดยสิ่งที่คุณแต่งตั้งใจสอดแทรกเพื่อให้ได้ข้อคิดได้นำเสนอผ่านบทสนทนาของตัวละครแม่ของอาเธอร์ที่กล่าวว่า

“...เราก็เป็นแบบนี้แหละ เราไม่ได้เพอร์เฟกต์ ความสัมพันธ์น่าจะวุ่นวายจะตาย ลูกกับเบนยังโอเคกันไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย...”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 260)

นอกจากนี้ผู้แต่งต้องการจะสะท้อนและผลักดันแก่ผู้อ่านให้เข้าใจในมุมมองของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศว่ากลุ่มคนดังกล่าวก็เป็นเพียงคนปกติทั่วไป เป็นมนุษย์ที่ไม่ต่างจากเพศหญิงและชายที่เราพบเห็นในสังคม ซึ่งต่างก็ต้องการได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมและเท่าเทียมผ่านความบางตอนที่ว่า

“...ตอนแรกฉันคิดว่าพ่อกับแม่จะทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่มากกว่านี้พ่อไม่เป็นอย่างนั้นฉันเลยผิดหวังหน่อย ๆ เพราะตอนแรกนี่กว่ามันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ใจ มีลูกโป่ง มีขบวนพาเหรด ไม่รู้สิ”

“แต่มันก็ดีใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ ฉันดีใจที่มันไม่กลายเป็นเรื่องใหญ่ ฉันอยากให้มันเป็นเรื่องธรรมดา ๆ และมันก็เป็นอย่างนั้น”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 138)

จากบทสนทนาข้างต้นเป็นตอนที่เบนเล่าตอนที่เขาตัดสินใจบอกพ่อกับแม่ว่าตัวเองเป็นเกย์ให้อาร์เธอร์ฟัง จะเห็นได้ว่าครอบครัวของเบนไม่ได้มีท่าทีที่ทำให้ดูเหมือนว่าเขาแปลกประหลาด หรือแตกต่างจนต้องปฏิบัติตัวต่อเขาให้ต่างจากก่อนที่เขาจะบอกว่าเป็นเกย์ ซึ่งเบนก็ได้บอกว่าเขาดีใจที่สุดท้ายเมื่อได้ตัดสินใจบอกไปแล้วพ่อกับแม่ก็ไม่ได้ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ นี่เป็นสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสะท้อนให้สังคมเห็นว่าการเปิดเผยรสนิยมทางเพศของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศต่อครอบครัวและคนรอบข้างเป็นเรื่องที่กลุ่มคนดังกล่าวให้ความสนใจและเป็นกังวล พวกเขาเพียงต้องการความสบายใจจากคนสำคัญในชีวิต และหวังว่าจะปฏิบัติตัวต่อเขาเหมือนเดิมกับก่อนหน้าที่จะตัดสินใจบอกเรื่องนี้

รูปแบบการเล่าเรื่องผู้แต่งเลือกเล่าผ่านตัวละครหลักทั้งสองคน ทำให้อ่านแล้วรู้สึกที่ตัวละครได้ดำเนินไปอย่างอิสระ ตามความคิดและความต้องการของตัวเอง การสื่อสารของตัวละครผ่านคำพูด บทสนทนา และท่าทางจึงมีความเป็นธรรมชาติ ประกอบกับสถานที่และบรรยากาศในเรื่องมีความสมจริง ทุกองค์ประกอบที่กล่าวมาจึงมีความเหมาะสมและเอื้อต่อการส่งเสริมการแสดงแก่นความคิดของเรื่องได้อย่างดี

สิ่งที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอคือการทำให้ผู้อ่านเห็นธรรมชาติการดำเนินชีวิตของตัวละครที่เป็นชายรักชาย ที่มีความเรียบง่ายและทั่วไปไม่ต่างจากคนเพศอื่น เพื่อสร้างความตระหนักและให้คุณค่าต่อความเท่าเทียมกันของทุกเพศในสังคม มนุษย์ทุกคนต่างก็ต้องการได้รับการปฏิบัติที่ดีต่อตนเอง การที่ผู้เขียนเล่าเรื่องความรักของชายที่รักชาย ด้วยมุมมองที่เรียบง่ายจึงเป็นวิธีที่จะทำให้คนในสังคมมองกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศไม่แปลกแยกและแตกต่างไปจากเพศอื่น

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีกลวิธีการสร้างแก่นเรื่องที่แตกต่างกันโดยในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ ผู้แต่งพยายามตีแผ่ชีวิตของกลุ่มคนชายรักชายในสังคมไทยที่ยังขาดความเท่าเทียม ซึ่งเป็นผลจากค่านิยม ความเชื่อ และแนวคิดต่าง ๆ ที่ยังไม่ยอมรับในกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ เรื่องราวจึงเป็นไปในแนวของการต่อสู้กับความเชื่อของคนในสังคม ซึ่งต่างจากเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ที่ผู้แต่งถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของกลุ่มคนชายรักชายในช่วงวัยรุ่นผ่านการดำเนินชีวิต กิจกรรมประจำวันต่าง ๆ ที่แสนธรรมดา โดยมีจุดประสงค์ถ่ายทอดให้สังคมได้เข้าใจว่ากลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศก็มีชีวิตที่ธรรมดาไม่ได้แตกต่างไปจากชายจริงหญิงแท้ในสังคม

4. กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)

ในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของฉากและสถานที่ในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของฉากและสถานที่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

หทัยวรรณ มณีวงศ์ (2560, น.60) กล่าวว่า ฉากในเรื่องเล่า มีความหมายกว้างขวางมาก กล่าวคือ มีทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ อารมณ์และสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ฉากอาจกล่าวถึงสถานที่ เวลา ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นอกจากนี้แล้ว ฉากยังมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านี้คือไม่ใช่เป็นแต่สิ่งแวดล้อมภายนอกของตัวละครเท่านั้น แต่ฉากยังมีความสัมพันธ์แลความหมายต่อภาวะจิตใจของตัวละครอีกด้วย

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของฉากและสถานที่ โดยวิเคราะห์ฉากและสถานที่ ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

- 4.1 ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์
- 4.2 ฉากและสถานที่สภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร
- 4.3 ฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

4.1 ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์

ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ ฉากที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นที่แวดล้อมตัวละครของเรื่อง เช่น อาคารบ้านเรือน สถานที่ วัตถุเครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย สังคมบ้านเมือง เป็นต้น โดยฉากที่สร้างขึ้นมานั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอยู่ของคนในสังคม กฎระเบียบ การดำเนินชีวิต หรือแนวคิดของตัวละคร ทั้งนี้ในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera พบฉากและสถานที่ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ มีการสร้างฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์มีอิทธิพลต่อตัวละคร ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น ได้แก่ บ้านของ

พิรณัฐ ร้านอันเป็นที่รัก โรงภาพยนตร์ โรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ร้านนมสด บ้านน้ำจั้น โรงเรียนชายล้วน ห้อง 610 ร้านกับข้าวเมือง และวัดเจติยหลวงหรือวัดโชติการาม

บ้านของพิรณัฐ

“กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้มันเป็นช่วงสายของวันธรรมดา หน้าบ้านหลังหนึ่งในหมู่บ้านจัดสรรที่ไม่มีอะไรพิเศษ อุณหภูมิ 32 องศาเซลเซียส กำลังลมไม่แรงเกินพอดี และมีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกไม้เมืองร้อนโชยขึ้นมาจากสวนเล็ก ๆ ข้างตัวบ้านชั้นล่าง ไม่มีอะไรปกติไปกว่านี้ แต่นี่คือจุดที่ปาฏิหาริย์ของเราเริ่มต้น”

(ปราปต์, 2562, น.7)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึงฉากที่เป็นสิ่งประติษฐาน คือ บ้านของพิรณัฐ ซึ่งเป็นสถานที่เริ่มต้นเรื่องราวของนวนิยาย และมีเหตุการณ์ที่สำคัญอีกหลายเหตุการณ์เกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ เช่น เหตุการณ์ที่เต้าหู้กลายเป็นมนุษย์ พิรณัฐเปิดเผยความลับที่กำลังคบหากับเต้าหู้ให้แม่รู้ และเรื่องความสัมพันธ์ของเต้าหู้กับพิรณัฐ เป็นต้น ถือว่าเป็นฉากที่มีอิทธิพลต่อตัวละครในเรื่องเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสถานที่ที่เผยให้เห็นการดำเนินชีวิตของตัวละครหลักทุกตัวภายในเรื่อง

ร้านอันเป็นที่รัก”

“ห้องหนึ่งข้างร้านขายซีดีและดีวีดีภาพยนตร์แขวนสายโซ่และคล้องกุญแจ ทั้งที่ด้านในไม่เหลืออะไรให้หวงแหน บางทีอาจเหลือลมหายใจเก่า ๆ ที่เจ้าของยังหวงแหน เต้าหู้แหงนมองป้ายชื่อร้าน อันเป็นที่รัก สีและตัวอักษรเริ่มซีดจางขาดวัน ถึงกระนั้นยังเห็นวาร์บ ๆ ตัวอักษร คือรูปวาดตุ๊กตาและสิ่งละอันพันละน้อยคู่น่ารักบางทีห้องนี้อาจเคยอบอุ่นด้วยของขวัญสำหรับบุคคลอันเป็นที่รักของลูกค้ายก้าวก้าวเข้ามาได้”

(ปราปต์, 2562, น.75)

ร้านอันเป็นที่รัก สถานที่ขายตุ๊กตาของฝากน่ารักในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในอดีต เป็นที่มาของตุ๊กตาเต้าหู้ที่ธารารซื้อให้พิรณัฐในวันที่ต้องเลิกกันเพื่อเป็นตัวแทนของธารารให้พิรณัฐ กอดในเวลาที่เรา ท้อแท้ หรือเสียใจ เหมือนกับมีธารารอยู่ข้าง ๆ เสมอ

จากข้อความข้างต้น เป็นการบรรยายฉากและสถานที่ คือ ร้านอันเป็นที่รัก ที่ปิดตัวลงเป็นระยะเวลานานเหลือเพียงซากป้ายชื่อร้านและรูปวาดตุ๊กตา อันเป็นที่มาของตุ๊กตาเต้าหู้ในอดีตและเต้าหู้ได้กลับมาอีกครั้งในขณะที่หลบหนีพิรณัฐในช่วงแรกที่พยายามจะพาเต้าหู้ไปที่สถานีตำรวจซึ่งเต้าหู้ก็สามารถรับรู้ได้ถึงความคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้ด้วย

โรงภาพยนตร์

“บันไดเลื่อนขึ้นสู่ชั้นสาม ทว่าทางเข้าถูกคล้องกุญแจห้ามเข้าคล้าย ๆ กับหลายมุมในตึกนี้ มีคราบดำสกปรกและหยากไย่เหมือนหลายมุมในตึกนี้ มองลึก

เข้าไปแต่ทำให้เห็นรอยฉีกขาดของกระดาษบนผนัง เศษซากที่ยังติดอยู่พอจะมองออก ว่าแต่เดิมคงเป็นโปสเตอร์ภาพยนตร์ นั่นแสดงว่าชั้นบนนี้น่าจะเป็นทางเข้าโรงภาพยนตร์มาก่อน”

(ปราปต์, 2562, น.75)

โรงภาพยนตร์ อีกหนึ่งสถานที่บันทึกความสัมพันธ์ในความทรงจำของพีรณัฐและตาทาร มีทั้งความสุขในการใช้เวลาอยู่ร่วมกันของทั้งสองคน และความทุกข์ที่ต้องจากลาเพราะถูกพอกกัดกันไม่ให้ทั้งสองคบหากันอีกและตาทารเรียนจบต้องไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลังจากนั้นพีรณัฐก็ไม่ได้พบกับตาทารอีกเลย

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึงฉากและสถานที่ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ คือ โรงภาพยนตร์เก่า มีฉากโปสเตอร์ภาพยนตร์ตรงทางเข้า เป็นสถานที่ที่ทำให้พีรณัฐต่อจากร้านอันเป็นที่รัก และเคยเป็นสถานที่ที่ตาทารมอบตุ๊กตาตัวให้กับพีรณัฐก่อนจากกัน

โรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ

“แม้โรงพยาบาลเอกชนแห่งนี้จะเป็นแค่โรงพยาบาลระดับกลาง หากสถานที่ก็ตกแต่งไว้งดงาม พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้สีขาว ให้ความรู้สึกสว่างสะอาด เนื่องจากเป็นชั่วโมงทำงานของวันธรรมดาจึงมีผู้เข้ามาใช้บริการไม่มาก อย่างไรก็ตาม ทั้งหมคนั้นจะไม่ช่วยให้ความเครียดกังวลของคุณป่าผ่อนคลายลง เฉพาะกึ่งกลางดวงตาเท่านั้นแสดงจุดความมุ่งมั่น เสมือนเปลวแห่งชัยชนะจากการลัประยุทธ์ระหว่างความหวาดกลัวและความต้องการหายขาด”

(ปราปต์, 2562, น.240)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึงฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ โรงพยาบาล เป็นสถานที่ซึ่งตัวพีรณัฐไปรักษาอาการทางจิต ซึ่งมีอิทธิพลต่อตัวละครตัวพีรณัฐคือขณะที่ตัวพีรณัฐกำลังเข้าห้องน้ำเพื่อรอการตรวจของหมทนา ได้มีคนถ่ายรูปปลอมโซเซียลและเกิดกระแสขึ้นอย่างรวดเร็ว จนทำให้ตัวพีรณัฐได้พบกับสองน้องของหนึ่งเพื่อนสมัยมัธยมของตาทารที่รูปร่างหน้าตาคล้ายกับตัวพีรณัฐ และเป็นผู้ชายคนแรกที่พีรณัฐแอบชอบอย่างกับคนเดียวกัน เป็นจุดเริ่มต้นของการหาที่มาของตัวพีรณัฐ

ร้านนมสด

“ร้านนมสดบนถนนนครไชยศรีแห่งนี้เปิดให้บริการมาเกือบห้าสิบปีแล้ว ตัวร้านกินพื้นที่สองคูหาของชั้นล่างตึกแถวเก่าแก่มั่นคงได้รับการปรับปรุงเมื่อกลางครั้งหนึ่งนานมาแล้วผนังนอกกำแพงเป็นกรอบไม้กรุกระจกผนังสีทึบสีเทา ฝาผนังภายในมีลวดลายเป็นกรอบ มีถ้วยกาแฟวันกรุ่นตรงกึ่งกลาง สมัยที่ผมมานั่งทอดหุ่ยหลังเลิกเรียนนั้น ป้ายขนาดใหญ่ ใต้ชายคาเคยใช้ป้ายไม้แกะเป็นชื่อร้าน ผ่านไปสิบปี เดียวนี้ป้ายกลายเป็นอะคริลิกสีส้มดูสดใสกว่าเดิมอีกโข”

(ปรាប់, 2562, น.255)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ ร้านนมสด ถนนนครไชยศรี เป็นสถานที่ที่เต้าหู้นัดพบกับสองเพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหนึ่งและตาธา และ เป็นสถานที่ที่นัดพบระหว่างพิธีกรรมกับตาธาในสมัยมัธยมก่อนที่ทั้งคู่จะเริ่มมีความสัมพันธ์ต่อกัน นอกจากนี้ยังทำให้พิธีกรรมนึกได้ถึงการตัดกล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง และยอมรับตัวเองมากขึ้นจาก คำพูดของตาธาถือเป็นฉากที่มีอิทธิพลต่อตัวละครพิธีกรรมซึ่งทำให้ลักษณะนิสัยของตัวละคร เปลี่ยนไป ตามข้อความบางตอนที่ว่า

‘ณัฐเคยมากินที่นี้รีเปล่า’

‘ไม่ครับ พ่อกับแม่ผมไม่ชอบ มันมีแต่ของหวาน’

‘งั้นก็ลองชิมดูแล้วตัดสินใจด้วยตัวเองว่ามันหวานจริงมั๊ยไม่ใช่ตัดสินใจไม่ชอบเพราะคนอื่นบอก’

นั่นเองทำให้เขารู้สึกลงไปใจ ที่เขามาร้านขนมแห่งนี้ และยอมคบหากับพี่ธาร์ง่ายตาย แท้จริงอาจเพื่อเอาชนะพ่อกับแม่ต่างหาก!

เขามีตัวตน เป็นคนที่สามารถรัก ละมิมคนเข้ามามอบความรักให้”

(ปรាប់, 2562, น.332-333)

บ้านของน้ำจัน

“บริเวณบ้านของคุณสัจจารีย์ไม่ร่มรื่นเท่าบ้านคุณมทนา เธอปลูกไม้ต้นใหญ่ไว้บังแดด ปลูกไม้กระถางไว้รอดดอก ต่อเมื่อประคบประหงมอย่างไรมันก็ไม่ยกผลิดอก ผู้เป็นเจ้าของจึงแก้แค้นด้วยการปล่อยให้มันเติบโตไปตามมีตามเกิดโดยไม่ใส่ปุ๋ยพรวนดิน

ภายในบ้านก็ไม่ต่างกันนัก เธอมีชุดโซฟาไว้นั่ง ก็อย่างมากมายอวดแขก มีตู้ใหญ่ไว้เก็บของ ก็อย่างมากมายอวดแขก เครื่องเรือนส่วนมากสูงค่าและบ่งบอกรสนิยม ทว่าครั้งตั้งรวม ๆ กันแล้วกลับดูงามแบบไร้ชีวิต เหมือนพิธีกรรมของปลอมที่พริ้นท์ใส่ไว้นิลมาซึ่งเป็นฉากอย่างบนเวทีโรงลิเกมากกว่า ทุกสิ่งงดงามแต่เจียบเจียบ เป็นประกายด้วยแรงซัดของแม่บ้านที่เธอจ้างมาทำความสะอาดล้างจาน ละหน แม้แต่แม่บ้านก็ทำงานไปอย่างเจียบเจียบ เนื่องจากเจ้าของบ้านไม่ชอบได้ยินเสียงรบกวนใด ๆ อื่นเลย”

(ปรាប់, 2562, น.283)

บ้านของน้ำจัน สัจจารีย์ น้ำสาวของตาธาที่ไม่ชอบพอกันเท่าไรนัก เพราะพ่อแม่ของตาธาได้รับมรดกทรัพย์สมบัติมากกว่า นอกจากนี้ น้ำจันยังเป็นอดีตภรรยาของลุงแสนคนที่ทำร้ายร่างกายตาธาจนเป็นเจ้าชายนิรโทษ และเป็นคนลงมือฆ่าเต้าหู้โดยการวางยาพิษเพื่อปกปิดความผิดให้กับอดีตสามีของเธอ

จากข้อความข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ บ้านของน้ำจัน เป็นสถานที่ที่เต้าหู้ได้ใช้สืบหาข้อมูลของตัวเอง และได้รับรู้เรื่องราวถึงความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวของพิรณัฐเพิ่มเติมอีกด้วย นอกจากนี้บ้านของน้ำจันยังเป็นสถานที่สุดท้ายในชีวิตการเป็นมนุษย์ของเต้าหู้โดยการตีเมฆาพิชด้วยความตั้งใจเพราะต้องการคืนชีวิตให้กับตาธารหลังจากที่รู้ความจริงทั้งหมด

โรงเรียนชายล้วน

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...พิรณัฐได้รู้จักกับคุณตาธารหลังจากย้ายเข้าไปเรียนต่อในชั้น ม.4 ที่โรงเรียนชายล้วนแห่งนั้น ตอนนั้นคุณตาธารอยู่ชั้นม.6 และเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกับชายผู้หน้าเหมือนเต้าหู้ - คุณหนึ่งพี่ชายของคุณอนึ่ง ทั้งคุณตาธารและคุณหนึ่งต่างก็เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของโรงเรียน”

(ปราชต์, 2562, น.308)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ โรงเรียนชายล้วน เป็นสถานที่พบกับครั้งแรกระหว่างพิรณัฐและตาธาร โดยที่ตาธารพยายามเข้าหาและจีบพิรณัฐจนความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดีขึ้นเรื่อย ๆ พิรณัฐยอมใจอ่อนยอมนัดพบที่ร้านนมสด ถนนนครไชยศรี นอกจากนี้ยังเป็นฉากที่แสดงให้เห็นความชัดเจนในรสนิยมทางเพศของพิรณัฐที่รู้สึกตัวเองชอบผู้ชายคนแรก คือหนึ่งเพื่อนของตาธารนั่นเอง

ห้อง 610

“ห้อง 610 เป็นห้องเตียงเดี่ยว ขนาดภายในไม่กว้างแต่ก็ไม่ถึงกับแคบ ด้านหน้ามีโต๊ะกลมพร้อมเก้าอี้สีขาวเช่นเดียวกับสีพื้นและผนัง ส่งให้ห้องยังคงสะอาดสะอาด สีสันเกิดจากม่านสีแคนตาลูปด้านในสุดกับผ้าคลุมเตียงผู้ป่วยสีฟ้าเท่านั้นภายในห้องไม่มีใครอีกเลยนอกจากผู้นอนอยู่บนเตียง ภาพที่ค่อย ๆ กระจ่างแก่สายตาทำให้ทั้งคู่ค่อย ๆ นิ่งงัน เนื่องจากไม่คาดคิดมาก่อนว่าผู้ที่ติดตามหาจะอยู่ในสภาพนี้”

(ปราชต์, 2562, น.380)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ ห้อง 610 เป็นห้องพักผู้ป่วยในโรงพยาบาล หลังจากที่ตาธารประสบอุบัติเหตุเป็นเจ้าชายนิทรา และเป็นสถานที่แรกที่พิรณัฐได้กลับมาเจอตาธารอีกครั้งหลังจากที่เลิกกันไปในช่วงมัธยม และไม่ได้ติดต่อกันอีก ในฉากนี้มีการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครของพิรณัฐ ที่รู้สึกเสียใจและทำให้ตัวละครเต้าหู้รู้ว่าพิรณัฐไม่เคยลืมตาธาร นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอเรื่องราวของเหตุการณ์ภายในสังคมผ่านฉากนี้ ดังข้อความบางตอนที่ว่า

“เต้าหู้จำได้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่ปีก่อนตอนที่เขายังเป็นตุ๊กตาครอบครัวของคุณไตรตรีงษ์ ผู้หมวดหนุ่มแห่งปี ตกเป็นข่าวฉาวพัวพันกับชบวน

การคำนุญษ์ชาวรากษะทางภาคใต้ ทันทที่ที่เรื่องแดง คุณแก้วชิงดวงก็ประกาศถอนหมั้นสายฟ้าแลบทั้งที่คู่หมั้นยังถูกทำร้ายไม่พิน ว่ากันว่าครอบครัวของเธอต้องการปกป้องชื่อเสียงหลังจากแปดเปื้อนไปครั้งหนึ่งแล้วเพราะการข้องเกี่ยวกับผู้ต้องหาในคดีฆ่าเสือด่าในป่าอุทยาน”

(ปราปต์, 2562, น.386)

ร้านกับข้าวเมือง

“ร้านอาหารที่ลุงแสนแนะนำเป็นร้านกับข้าวเมือง พี่ณัฐค้นหาข้อมูลพบว่า เป็นร้านที่มีชื่อเสียง และมักได้รับเลือกสำหรับต้อนรับแขกผู้มาเยือนเชียงใหม่ ตัวร้านเป็นอาคารไม้สไตล์ล้านนาตั้งอยู่ในย่านช่างเผือกด้านหน้าปูกไม้ใหญ่ร่มครึ้ม ย่ำค่ำเช่นนี้ทางร้านแต่งไฟสีนวลลลอลตา เต็มบรรยากาศด้วยเสียงเพลงโพล์คของคำเมืองให้ความรู้สึกหวานเย็นเสนาะหู”

(ปราปต์, 2562, น.399)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ ร้านกับข้าวเมือง เป็นสถานที่ทานข้าวช่วงค่ำ ในจังหวัดเชียงใหม่ ในช่วงที่พี่ณัฐพาเต้าหู้ไปสืบหาข้อมูลของตัวเอง ทำให้เต้าหู้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตาธาร และเป็นครั้งแรกที่พี่ณัฐได้เปิดเผยความสัมพันธ์ของตัวเองกับเต้าหู้ว่าทั้งคู่คบหากันต่อหน้าแม่ น้ำจั้น และลุงแสน และมีเหตุการณ์ที่พูดถึงประเด็นค่านิยมของคนในมุมมองของความแตกต่างทางยุคสมัยอีกด้วย

วัดเจดีย์หลวงหรือวัดโชติการาม

“จบแก้วนำมาถึงวัดเจดีย์หลวงวรวิหารหรือวัดโชติการามเจ้าตัวชี้ให้เต้าหู้ไปหยุดอยู่ข้างศาลอินทขิลเพื่อซักภาพให้ เต้าหู้ยิ้มใสเหมือนเด็ก ๆ จากนั้นพี่ณัฐก็หยุดอ่านประวัติศาสตร์บนป้ายแนะนำสถานที่เช่นเคย”

(ปราปต์, 2562, 427)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์ คือ วัดเจดีย์หลวง สถานที่ท่องเที่ยวใน จังหวัดเชียงใหม่ มีอิทธิพลต่อตัวละครพี่ณัฐที่ได้พบเสาอินทขิลและตำนานการวางเสาหลักเมือง พี่ณัฐได้เปรียบความคิดของคนในสมัยก่อนกับปัจจุบันในเรื่องของการมองคนกลุ่มชายรักชาย ทุกอย่างเกิดจากความเชื่อของคนส่วนมาก ความเชื่อมีอำนาจในการตัดสินใจตนคนได้เหมือนกับการตัดสินใจความรักจากเพศ นอกจากนี้พี่ณัฐยังได้พูดถึงการสร้างสรรคผลงานซีรีส์วายของตัวเองที่มีอุดมการณ์จะทำให้ผู้ชมเห็นชีวิตจริงของคนกลุ่มชายรักชายในสังคมที่แท้จริงว่าไม่ได้สวยงามอย่างซีรีส์วายเรื่องอื่น ๆ

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baeky Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baeky Albertalli และ Adam Silvera มีการสร้างฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์มีอิทธิพลต่อตัวละคร ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น ได้แก่ เมืองนิวยอร์ก ที่ทำการไปรษณีย์ ตึกของสำนักงานกฎหมาย อพาร์ทเมนต์ของ ลุงทวดมิลตัน ไทมส์แควร์ ร้านเดฟแอนด์บัสเตอร์ส คาเฟ่อาร์วิน เซ็นทรัลปาร์ค ร้านคาราโอเกะ ยูเนียนสแควร์ โดยแต่ละฉากและสถานที่มีรายละเอียดและอิทธิพลต่อตัวละคร ดังนี้

เมืองนิวยอร์ก

พอคุณได้มาอยู่ที่นี่แล้ว คุณจะรับรู้มากมายหลายอย่างที่ไม่มีใครพูดถึง อย่างเช่น คุณต้องไม่หยุดเดินบนทางเท้ากะทันหัน จ้องมองตึกสูงอย่างเพ้อฝัน หรือหยุดเพื่อชื่นชมงานกราฟิตี้ ไม่มีการวางแผนที่แผ่นใหญ่เบิ้ม ไม่มีกระเป๋าคาดเอาไม่สบตากับใคร ไม่มีการฮัมเพลงจากละครเวทีเรื่องเดียร์อีวานแฮนเซนในที่สาธารณะ ยิ่งถ่ายเซลฟีตามมูมนั้นไม่ได้เลย ต่อให้ตรงนั้นมีฉากหลังเป็นซุ้มขายฮอตดอก หรือแท็กซี่เหลืองเรียงกันเป็นทางแบบที่คุณมักจะคิดว่านิวยอร์กเป็นแบบนั้นก็เถอะ สิ่งที่คุณทำได้ก็คือชื่นชมภาพพวกนั้นเงียบๆ แต่ต้องดูเท่ด้วยนะ ถ้าเอาตามที่ผมเข้าใจ นี่แหละความนิวยอร์ก ต้องเท่ไว้ก่อน...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 9)

...ผมจินตนาการไว้ว่านิวยอร์กต้องเป็นเหมือนในหนังเรื่องเวสต์ไซด์สตอรี บวกอินเดอะไฮต์สวอกเวนิวคิว แต่ความจริงคือมีแต่ไซด์กอสสร้าง รถติด ไอโฟน ความชื้น...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 67)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึงฉากที่สิ่งประดิษฐ์ คือ สภาพแวดล้อมในเมืองนิวยอร์กที่มีตึกสูง ผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาอย่างเร่งรีบไม่สบตาใคร เต็มไปด้วยไซด์กอสสร้าง สภาพการจราจรติดขัด ผู้คนส่วนใหญ่ใช้โทรศัพท์ไอโฟน และเต็มไปด้วยความชื้น เป็นสถานที่ที่มีความสำคัญต่อตัวละครหลักทั้งสองตัวเพราะเป็นเมืองที่ทำให้อาร์เธอร์มาพบกับเบน ได้ทำความรู้จักสานสัมพันธ์ และมีความทรงจำต่างๆ ร่วมกัน

ที่ทำการไปรษณีย์

ผมเดินหลบออกจากทางเท้าใกล้ๆ ทางเข้าที่ทำการไปรษณีย์และ... ว่าจะทำการไปรษณีย์ของเมืองมิลตัน รัฐจอร์เจียไม่ใช่แบบนี้ ที่นี้สร้างด้วยหินสีขาว ด้านนอกประกอบด้วยเสาหลายต้น และตกแต่งด้วยทองเหลือง คู่มือระดับจนน่าปวดใจ เล่นเอาผมรู้สึกเหมือนแต่งตัวไม่สุภาพไปเลย...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 10)

แต่ว่ากันตามจริง ที่นี้ไม่ใช่ที่ทำการไปรษณีย์ทั่วไป มันกว้างพอที่จะใช้เป็น โถงต้นรำได้เลย พื้นประกายวาววับ ตู้ไปรษณีย์เรียงเป็นแถว แฉมมีประติมากรรม ของแท้เหมือนในพิพิธภัณฑ์...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 13)

จากตัวอย่าง เป็นการบรรยายฉากและสถานที่ของที่ทำการไปรษณีย์ของเมืองนิวยอร์ก มีลักษณะใหญ่โตโอโถง สีขาวตัดกับของประดับตกแต่งสีทองเหลืองทำให้สถานที่แห่งนี้ดูหรูหราและมีระดับ ภายในกว้างขวางและมีการจัดระเบียบเป็นอย่างดี ที่ทำการไปรษณีย์แห่งนี้มีความสำคัญ เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องที่ทำให้อาร์เธอร์ได้เจอเบน และเป็นสถานที่สุดท้ายที่ตัวละครทั้งสองตัว บอกลากัน

ตึกของสำนักงานกฎหมาย

คือแบบ ตึกทั้งตึกมันวิบวับแวววาว โคมไฟติดเพดานสไตล์มินิมอลสุด อาร์ท มีลิฟต์แก้ว มีเบาะนั่งสีเทาเรียบตึงกับโต๊ะกาแฟเหล็กทรงสามเหลี่ยม และมีพนักงานเปิดประตูด้วยนะ ชื่อมอร์รี...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 40)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการบรรยายให้เห็นถึงสถานที่ทำงานของอาร์เธอร์ในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนนี้ ซึ่งเป็นสำนักงานกฎหมายของแม่ที่มีการตกแต่งในรูปแบบมินิมอลที่สื่อถึงความน้อย แต่เรียบหรู ประกอบกับลิฟต์แก้ว และมีพนักงานคอยเปิดประตูเข้า-ออกตึก ทำให้สถานที่แห่งนี้ สะท้อนความเรียบหรู ดูดีมีระดับ มีอิทธิพลต่อตัวละครหลักทั้งสองตัวเพราะนอกจากจะเป็นสถานที่ที่อาร์เธอร์ต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในช่วงปิดภาคเรียนฤดูแล้ว ยังเป็นอีกหนึ่งในสถานที่ที่เบนเลือกใช้ซ่อนคำ ใ้ในการเซอร์ไพรส์อาร์เธอร์ก่อนที่จะกลับจอร์เจีย

อพาร์ทเมนต์ของลุงทวดมิลตัน

ผมวางกระเป๋าแล้ปที่อปลงบนโต๊ะอาหารที่ถูกใช้เป็นทั้งโต๊ะนั่งเล่นและโต๊ะ กินข้าว อพาร์ทเมนต์ของลุงทวดมิลตันมีสองห้องนอน ซึ่งน่าจะถือว่าใหญ่แล้ว สำหรับนิวยอร์ก ถึงงั้นก็เถอะ มันก็ยังทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมัมมีในโลงหิน อยู่ดี ผมเข้าใจเลยว่าทำไมลุงมิลตันถึงใช้เวลาทั้งหน้าร้อนอยู่ที่เกาะมาร์ธาส์ วินยาร์ด

...“พ่อชอบมานะ แต่ไม่เข้าใจเฉย ๆ ว่าทำไมลุงทวดมิลตันของคุณถึงมี ภาพวาดม้าตั้งยี่สิบสองอัน” พ่อผมบอก “ตาของพวกมันมองตามลูกไปทุกที่เลยใช้ ไหมล่ะ พ่อไม่ได้จินตนาการไปเองใช่ไหม”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 54)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการบรรยายฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ คือ อพาร์ทเมนต์ของลุงทวด มิลตันที่อาร์เธอร์อาศัยอยู่ การที่อพาร์ทเมนต์ในนิวยอร์กมีจำนวนห้องนอนถึงสองห้องถือว่าเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดใหญ่ และสภาพอาคารมีจำนวนยี่สิบสองอันก็สื่อให้เห็นถึงฐานะทางบ้านของอาร์เธอร์ค่อนข้างมีฐานะทางสังคมอยู่ไม่น้อย สถานที่แห่งนี้มีอิทธิพลต่อตัวละครภายในเรื่องมากที่สุด เพราะนอกจากจะเป็นที่อยู่อาศัยของอาร์เธอร์แล้ว ยังเป็นที่ที่เต็มไปด้วยความทรงจำต่าง ๆ ระหว่างอาร์เธอร์กับคนรอบข้าง ได้แก่ ตอนจัดงานวันเกิดของอาร์เธอร์ที่มีบรรยากาศอบอุ่นรายล้อมไปด้วยคนสำคัญ เป็นสถานที่ที่อาร์เธอร์และเพื่อนสนิทอย่างอีธานและเจสซีได้ปรับความเข้าใจและคืนดีกัน และเป็นสถานที่ที่อาร์เธอร์และเบนได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันในช่วงไม่กี่วันก่อนที่อาร์เธอร์จะกลับจอร์เจีย

ไทมส์แควร์

...ทางเข้าหลักของสถานีรถไฟไทมส์แควร์ นี่คือวันเสาร์ช่วงหน้าร้อน ช่วงตึกนี้เลยเป็นจุดรวมนักท่องเที่ยวบวกคนนิวยอร์กที่ตัดสินใจพลาดเลยมาลงเอยที่นี่ มีตำรวจกับกลุ่มผู้ชายแต่งตัวเป็นอเวนเจอร์สยืนอยู่ใต้ป้ายสถานีรถไฟใต้ดินอันเบ้อเริ่มที่ส่องแสงอย่างกับป้ายบิลบอร์ดของละครบรอดเวย์ มีร้านอเมริกันอีเกิลเอาต์ฟิตเตอร์กับร้านอื่นๆ อีกหลายร้าน

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 127)

ไทมส์แควร์เป็นสถานที่เต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่านทั้งคนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ระหว่างทางมีร้านต่าง ๆ มากมาย มีร้านค้าอย่างอเมริกันอีเกิลเอาต์ฟิตเตอร์ ที่เป็นแบรนด์ขายเสื้อผ้าชื่อดังของอเมริกา ไทมส์แควร์มีความสำคัญต่ออาร์เธอร์และเบน เพราะเป็นสถานที่นัดพบกันครั้งแรกหลังจากทั้งคู่ตามหากันจนเจอ

ร้านเดฟแอนด์บัสเตอร์ส

แสงไฟลูออเรสเซนต์สาดเต็มไปหมดพอเราเข้าไปข้างใน มีบูธถ่ายภาพที่ผมกับฮัตสันเคยจูบกันหลังมานและทำหน้าที่ตากล้อง ๆ กัน มีบาร์ที่เราเคยสั่งค็อกเทลแบบซิด ๆ ด้วยความมั่นใจสุดขีดว่าจะไม่โดนตรวจบัตร...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 130)

ร้านเดฟแอนด์บัสเตอร์สเป็นร้านเกมอาร์เคด หรือแหล่งรวมเครื่องเล่นต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเกมขับรถ เกมโยนห่วงลูกบาสเกตบอล ตู้คีบตุ๊กตา รวมไปถึงบูธถ่ายภาพ นอกจากเครื่องเล่นแล้วที่นี่ยังมีบาร์ขายน้ำสำหรับลูกค้าที่เข้ามาเล่นเกมอีกด้วย มีความสำคัญคือเป็นสถานที่แรกที่อาร์เธอร์และเบนเลิกเดดกันครั้งแรก และยังเป็นสถานที่ที่เบนเคยพาฮัตสันมาเดดอีกด้วย ส่งผลให้การเดดในสถานที่แห่งนี้ เบนรู้สึกเหมือนกับเห็นฮัตสันอยู่ตลอดเวลาจนแสดงออกให้อาร์เธอร์เห็นว่าเขาดูใจลอยและไม่สนุกกับเดดครั้งนี้ และสุดท้ายเดดครั้งนี้ก็จบลงอย่างไม่ดีเท่าที่ควร

คาเฟ่อาร์วิน

...ผมเลยมาที่นั่นในเย็นวันจันทร์และนั่งอยู่อยู่มุมร้านอาหารในยูเนียนสแควร์ที่ชื่อว่าคาเฟ่อาร์วิน มันเป็นร้านที่ดูเหมือนไนต์คลับถูกยัดเข้ามาในโกดังสินค้าประดับด้วยโคมไฟติดเพดานรูปทรงเรขาคณิตแบบแปลกๆ และมีเมนูที่เปลี่ยนไปทุกวันแต่เอลป์บอกว่าร้านนี้เหมาะกับการเดทที่สุด ผมเลยหวังว่าเบนจะชอบนะ..

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 144)

จากตัวอย่างเป็นการบรรยายฉากและสถานที่ของร้านคาเฟ่อาร์วิน ซึ่งเป็นร้านอาหารที่ได้รับการแนะนำจากเว็บไซต์รีวิวร้านอาหารและธุรกิจบริการ ภายในร้านประดับด้วยโคมไฟติดเพดานรูปทรงแปลก ๆ และพิเศษตรงที่เมนูของร้านเปลี่ยนไปทุกวัน จึงเป็นสถานที่ที่มีความหรูหราและมีราคาแพง มีความสำคัญต่อตัวละครหลักทั้งสองตัวเพราะเป็นสถานที่ในความทรงจำที่อาร์เธอร์เลือกเป็นที่นัดเดทครั้งแรกครั้งที่สอง และสะท้อนให้เห็นว่าตัวละครอาร์เธอร์เป็นคนที่มีความชอบความยิ่งใหญ่ อลังการ และใส่ใจในการวางแผนเดทครั้งนี้

เซ็นทรัลปาร์ค

ตอนที่เรากำลังเดินขึ้นบันไดหินไปที่ปราสาทเบลเวเดียร์ ผมแอบอยากให้เราารออีกสักสองสามชั่วโมงให้พระอาทิตย์ตก จะได้เห็นตอนที่เมืองเรืองแสง ผมชอบมากเลยเวลาหน้าต่างที่เปิดไฟเผยตัวออกมาเหมือนดวงดาวตอนท้องฟ้าเริ่มมืด แต่อย่างน้อยอาร์เธอร์ก็จะได้ดื่มด่ำกับวิวตอนกลางวันล่ะนะ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 155)

เซ็นทรัลปาร์ค คือสวนสาธารณะขนาดใหญ่ของเมืองนิวยอร์ก ด้านในสวนมีปราสาทเบลเวเดียร์ที่ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้ประดับประดาสวนแห่งนี้ เมื่อพระอาทิตย์ตกดินไฟในปราสาทจะถูกเปิดขึ้น จึงเป็นสถานที่สุดโรแมนติก เหมาะกับการมาใช้เวลากับคนรัก เบนเป็นคนเลือกสถานที่แห่งนี้สำหรับเดทครั้งแรกครั้งที่สามเพราะเขาคิดว่าเป็นที่ที่เข้ากับจูบแรก แต่ก็ต้องจบลงอย่างไม่น่าจดจำเพราะอาร์เธอร์ได้พูดถึงฮัตสันจนทำลายบรรยากาศการเดทครั้งนี้ลง

ร้านคาราโอเกะ

...พวกเราถูกพาไปยังห้องสี่เหลี่ยมที่มีโซฟาตัวแอล ทีวี่หนึ่งเครื่อง และไมค์อีกสองตัว ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของผมวางอยู่กลางโต๊ะ มันคือแฟ้มห้วงที่ไว้ให้เราเลือกเพลงที่จะร้องกันคืนนี้ ต่อหน้ากัน เป็นครั้งแรก ขนาดผมกับดีแลนยังไม่เคยร้องคาราโอเกะด้วยกันเลย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 165)

จากตัวอย่างเป็นการบรรยายสถานที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่ง เมื่อเข้าไปในห้องจะพบโซฟาที่มีลักษณะเป็นตัวแอล ทีวี่ ไมค์สองตัวสำหรับร้องเพลง และสมุดเพลงที่วางไว้อยู่บนโต๊ะ

เป็นสถานที่ที่อาร์เธอร์และเบนมาเตะครั้งแรกครั้งที่สี่ร่วมกับดีแลนและซาแมนธา และเป็นครั้งแรกที่อาร์เธอร์ได้พบกับดีแลนเพื่อนสนิทคนสำคัญของเบนและซาแมนธาแฟนสาวของดีแลนที่คอยช่วยตามหาอาร์เธอร์ให้เบน นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่ที่ทำให้อาร์เธอร์และเบนได้เรียนรู้กันมากขึ้นเกี่ยวกับตัวตนของกันและกัน และยังเป็นสถานที่ที่เบนเลือกซ่อนคำใบ้ในการเซอร์ไพรส์อาร์เธอร์ก่อนกลับจอร์เจีย

ยูเนียนสแควร์

อาร์เธอร์พักหน้าตอนเราเดินเข้ายูเนียนสแควร์เพื่อไปร้านหนังสือสแตรนด์เพราะเขายังไม่เคยไปมาก่อน ยูเนียนสแควร์เป็นสถานที่สำหรับคนชอบอ่านหนังสือ มีร้านหนังสือบาร์นสแอนด์โนเบิลสูงลิ้นที่ผมเคยมาร่วมงานปาร์ตี้เปิดตัวหนังสือแฮร์รี่ พอตเตอร์ กับเด็กต้องคำสาปตอนเที่ยงคืน ถัดไปไม่กี่ช่วงตึกเป็นร้านหนังสือบุ๊คส์ออฟวอนเดอร์ที่ผมเคยเจอพวกนักเขียนและได้หนังสือภาพพร้อมลายเซ็นกลับมาด้วย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 189)

ยูเนียนสแควร์เป็นสถานที่ที่เหมาะกับคนรักการอ่านหนังสือ มีร้านหนังสือที่เป็นที่นิยมอย่างร้านหนังสือสแตรนด์ ร้านหนังสือบาร์นสแอนด์โนเบิลที่เคยจัดงานเลี้ยงเปิดตัวหนังสือแฮร์รี่ พอตเตอร์ กับเด็กต้องคำสาป เป็นแหล่งรวมกิจกรรมพบปะกับนักเขียน สถานที่แห่งนี้มีความสำคัญคือเป็นสถานที่ที่ใช้เดดครั้งที่สองของอาร์เธอร์และเบน การเริ่มต้นเดดครั้งที่สองเป็นการแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการความคืบหน้าของความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่ได้ก้าวผ่านเดดแรกที่เป็นไปตามหวัง และมีอิทธิพลต่อตัวละครเพราะสถานที่แห่งนี้ยังรวมความชอบอย่างหนังสือแฮร์รี่ พอตเตอร์ที่เบนและอาร์เธอร์สนใจเหมือนกัน

4.2 ฉากและสถานที่สภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากและสถานที่สภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร คือ ฉากที่แสดงกิจวัตรประจำวันหรือแบบแผนการใช้ชีวิตของตัวละคร รวมถึงความเป็นอยู่ในสังคม สภาพแวดล้อมของตัวละคร โดยฉากนี้จะช่วยให้เหตุการณ์และตัวละครมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera พบฉากและสถานที่ที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละครดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของปราบต์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ มีการสร้างฉากและสถานที่การดำเนินชีวิตของตัวละคร มีอิทธิพลต่อตัวละคร ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น ได้แก่ นักเขียนบทซีรีส์ ตังนาฬิกาปลุก และแกนนำต่อต้านหมู่บ้านป่าโหว

นักเขียนบทซีรีส์

“ใครๆ ก็ว่าพีณัฐเป็นคนมีพรสวรรค์มากๆ เจ้าตัวเริ่มจับงานภาพยนตร์อย่างจริงจังหลังจากเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ก่อนหน้านั้น อย่างมากก็ดูหนังและอ่านสื่อบ้าง จากหนังสือและในอินเทอร์เน็ต ไม่เคยข้องแวะหรือทำหนังมาก่อน ตอนชั้นมัธยมเหมือนคนอื่น ๆ เลย

ด้วยเหตุนี้ หลังจากทำบ้านเสร็จและประกาศลงเฟซบุ๊กว่าต่อไปนี้จะเริ่มทำงานแล้ว ใครต่อใครจึงส่งงานต่างๆ มาให้เต็มไปหมด พีณัฐรับเป็นผู้กำกับงานโฆษณา กับฟรีเซ็นเตชั่นของบริษัทต่าง ๆ รวมสองสามชิ้น ก่อนจะตัดสินใจเข้าไปร่วมงานกับบริษัทผลิตภาพยนตร์ชื่อดังแห่งหนึ่ง ในตำแหน่งของสคริปต์ไรเตอร์ หรือคนเขียนบทภาพยนตร์จวบจนปัจจุบัน”

(ปราปต์, 2562, น. 119)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่การดำเนินชีวิตของตัวละคร ของพีณัฐที่มีอาชีพเป็นนักเขียน จากความชอบตัวเองในวัยเด็ก ส่งต่อในวัยเรียนพีณัฐได้จบการศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ จนมาถึงวัยทำงานพีณัฐเป็นคนที่มีความสามารถด้านนี้เป็นอย่างมาก จนทำให้เป็นที่หมายปองของหลายบริษัท ปัจจุบันเขาเลือกที่จะเป็นนักเขียนบทภาพยนตร์

นอกจากนี้พีณัฐยังได้รับหน้าที่ใหม่ให้เขียนบทซีรีส์สวย ซึ่งเขามีความตั้งใจที่จะเขียนให้เรื่องราวซีรีส์ของเขาไม่สวยหรูเหมือนกับเรื่องอื่น ๆ ที่เคยมีมา เพราะเขาต้องการสื่อสารให้คนในสังคมรู้ว่าชีวิตจริงของคนกลุ่มชายรักชายไม่ได้สวยงามเหมือนกับซีรีส์ที่หลายคนชมกันอยู่ ดังข้อความบางตอนที่ว่า

“ณัฐจะไม่เขียนเป็นซีรีส์เกย์ยูโทเปีย ทั้งโลกเป็นสีฟ้าสเทละครอบครัวยุติเพื่อนพ้องรู้ว่าตัวเองเป็นเกย์แล้วก็รับกันได้ง่าย ๆ เพราะในความจริงมันไม่ใช่! ณัฐจะเขียนเป็นเรื่องแทรกการเมือง พูดถึงอำนาจและการกดขี่ที่บังคับให้คนแปลกแยกต้องทำลายตัวตนกับความทรงจำของตัวเองทิ้งไป เพื่อจะมีชีวิตอยู่ให้รอดอยู่โดยไม่ต้องมีจิตวิญญาณ!”

(ปราปต์, 2562, น.347-348)

ซึ่งผู้แต่งพยายามสื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมความคิดของตัวละครผ่านฉากและสถานที่ที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ซึ่งมีการพูดถึงการทำงานที่ต้องทำเป็นกิจวัตรประจำวัน และการมีความคิดที่แน่วแน่ต่อการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อสะท้อนความเป็นจริงของชีวิต

ตั้งนาฬิกาปลุก

“ทุกคืน หลังจากเล่นโทรศัพท์มือถือจนง่วง พีณัฐจะใช้คุณโทรศัพท์มือถือตั้งเวลาแทนนาฬิกาปลุกแล้วนำไปวางไว้แถว ๆ หัวนอน ค่าที่ถูกวางอยู่ใกล้กันแต่หูจึงได้พูดคุยจนสนิทสนมกับคุณโทรศัพท์มือถือของพีณัฐไปโดยปริยาย เธอมี

เสียงโมนาโตนไม่ต่างจากคุณโทรศัพท์มือถือของคุณมทนา ทว่าคุยเก่งและมีลักษณะประเปรียวกว่าเนื่องจากเป็นโทรศัพท์รุ่นใหม่กว่า”

(ปราปต์, 2562, น.111)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่การดำเนินชีวิตของตัวละครพีรณัฐ ที่มีการใช้โทรศัพท์และตั้งนาฬิกาปลุกไว้บนหัวเตียงทุกวัน เป็นกิจวัตรประจำวัน สำหรับอิทธิพลต่อตัวละครจากพฤติกรรมของพีรณัฐดังกล่าวทำให้เต้าหู้ได้พูดคุยและสนิทกับคุณโทรศัพท์ของพีรณัฐมากยิ่งขึ้น หลังจากนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพีรณัฐ เต้าหู้ก็ได้รับข้อมูลอยู่เสมอ

แก่นนำต่อต้านหมู่บ้านป่าโหว่

“ตอนนี้ฮีเป็นหนึ่งในแก่นนำต่อต้านไอ้หมู่บ้านป่าโหว่อะไรนั่น ซีพริบบอกว่าเคยเตือนให้เพลลา ๆ ลงหน่อย แต่ฮีก็ไม่สนใจเข้าไป ยุ่งจนไม่มีเวลาระทั่งจะเข้าเพชบุรีแล้วเดี๋ยวนี้ แฟนเพจของซีพริบ ช่วงนี้ถึงมีแต่โมเมนต์เก่า ๆ ออกมาไง เพราะสเตตัสหวาน ๆ ของจริงไม่มีเอามาให้ใช้แล้ว”

(ปราปต์, 2562, น.362)

จากตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึง ฉากและสถานที่การดำเนินชีวิตของตัวละครตาธาร ที่มีอุดมการณ์ยึดมั่นและทุ่มเทการทำงานเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่สาธารณชน แสดงให้เห็นถึงความเสียสละต่อส่วนรวม ไม่เกรงกลัวต่อผู้ที่กระทำความผิดและหาผลประโยชน์โดยใช้พื้นที่ส่วนรวมของสังคม แม้ว่าจะถูกจับตามอง และถูกตักเตือนหลายครั้งก็ตาม แต่ตาธารยังคงมีความตั้งใจที่จะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera มีการสร้างฉากและสถานที่สภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น ได้แก่ เด็กฝึกงานในสำนักงานกฎหมาย คูแชนด์ และการเรียนเสริมฤดูร้อน โดยแต่ฉากและสถานที่ที่มีรายละเอียดและอิทธิพลต่อตัวละคร ดังนี้

เด็กฝึกงานในสำนักงานกฎหมาย

"โย" นัมราตาทักผม "อาร์เธอร์ สายนะ"

แพ้มองใหญ่ยักษ์อยู่ในมือของเธอ แปลว่าเขานี้จะเป็นเข้าแสนสนุก นัมราตาเจ้าก็เจ้าการกับผม แต่ความจริงแล้วเธอนิสัยดีนะ ปีนี้รับคนสมัครงาน ช่วงหน้าร้อนแค่สองคนคือนัมราตากับจูเลียต งานพวกเธอเลยเยอะหน่อย แต่ผมคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องปกติสำหรับคนเรียนกฎหมาย มีคนสมัครตำแหน่งของนัมรา

ตากับจูเลียตตั้ง 563 คน ในขณะที่การสมัครงานของผมมาจากกรณีที่แม่พูดว่า 'งานนี้จะทำให้ลูกดูดีตอนสมัครเข้ามหา'ลัย'

ผมตามนมราตาเข้าไปในห้องประชุม ที่ที่จูเลียตกำลังนั่งอ่านกระดาษปีกหนึ่งแบบผ่าน ๆ เธอเงยหน้าขึ้นมา "เพิ่มข้อมูลของซูเมกเกอร์ละ"

"เอาไปเลย" นมราตาวางแฟ้มลงบนโต๊ะและทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ประชุมขอ บอกหน่อยว่าเก้าอี้ที่นี้เป็นเก้าอี้หมุนแสนนุ่มนิ่ม น่าจะเป็นข้อดีหลักของการทำงานที่นี่เลย

ผมนั่งบนเก้าอี้แล้วถีบขาโต๊ะให้ตัวเองไถลออกมา "แฟ้มทั้งหมดนี่คือคดีเดียวเธอ"

"ใช่"

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 40-41)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นฉากที่แสดงกิจกรรมในการทำงานของอาร์เธอร์ในสำนักงานกฎหมายที่ต้องตรวจสอบเอกสารกับเพื่อนร่วมงานที่ชื่อนมราตา และจูเลียต เป็นหน้าที่งานที่ทำให้อาร์เธอร์ได้มาอยู่นิวเจอร์ก

คุยแซต

นอกจากงานจากการเป็นเด็กฝึกงานในสำนักงานกฎหมายที่อาร์เธอร์ต้องรับผิดชอบในทุกวันแล้ว สิ่งที่เขาชอบทำเป็นประจำในทุกวันคือการส่งข้อความแซตพูดคุยในกลุ่มเพื่อนสนิทเพื่อเล่าชีวิตประจำวัน และปรึกษาเรื่องราวต่าง ๆ อยู่เสมอ ดังตัวอย่าง

ผมส่งรูปถนนอบแสงอาทิตย์ให้อีธานกับเจสซี่ งานวันนี้ค่อนข้างเหนื่อย!

เจสซี่ตอบกลับมาทันที เกลียดนายอะ แต่ก็อยากเป็นนายด้วย

... แล้วก็คิดถึงนะ เจสซี่พิมพ์มาพร้อมกับส่งอีโมจิจิบ ๆ มาเป็นแถบ...

คิดถึงเหมือนกัน ผมยอมรับ

กลับบ้านเถอะอาร์เธอร์

ลัทธิอาทิตยนะ ผมเปล่านับนะเนี่ย

แล้วอีธานก็มาร่วมวงด้วยโดยการส่งอีโมจิที่โคตรจะกำกวม เป็นอีโมจิหน้าบึ้ง

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 11)

ฮัตสัน แบบชื่อแม่น้าอะนะ

555555 เจสซี่ตอบ นายรู้ใช่ไหมว่าที่นายไปหยิบกระดาษที่อยู่ของเขามา

มันโคตรจะน่าขนลุก

อีโมจิอื่น รูลี แต่ฉันไม่ได้เป็นสตอล์กเกอร์นะ สาบานได้

... แต่มันเขียนว่าฮัตสันซัวร์ เจสซี่พิมพ์ต่อ

ผมเอนตัวพิงเสา ไข่มะ แต่ฮัตสันคือเขาหรือแฟนเขาอะ...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 37)

การเรียนเสริมฤดูร้อน

"อัลลอยเกิดจากการรวมตัวกันของอะไร"

เจียบ เห็นมัยละ โรงเรียนไม่หยุดใครแม้แต่แฟนเก่าที่กำลังสับสน

ฮัตสันยกไหล่แล้วหยิบมือถือออกมา แล้วคือแม่ง ผมหวังว่าเขาจะกุเกิล
หาคำตอบนะไม่ใช่นั่งแชตอยู่เฉยๆ ความเจียบน่าอึดอัดยิ่งน่าอึดอัดเข้าไปใหญ่
เพราะฮัตสันหน้าแดงแจ๋ ผมไม่เคยเห็นเขาเจียบแบบนี้มาก่อนตั้งแต่ตอนที่คิม
เอ็บสไตน์เรียกเขารวม ๆ กับพวกผู้หญิงเพราะอยากดูถูกที่เขาทำทางอ้อมแอนนิต
หน่อย ก่อนจะโดนแฮเรียตตำชะหน้าหงายที่กลัมาเล่นงานเพื่อนของเธอ

ผมตัดสินใจทำลายความเจียบน่าอึดอัดนี้ "อัลลอยเกิดจากการรวมตัวกัน
ของโลหะ" พวกเราเพิ่งเรียนเรื่องนี้กันไปเมื่อวาน

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 189)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นฉากในชั้นเรียนของการเรียนเสริมฤดูร้อนรายวิชาเคมี ที่เบนตัดสินใจ
ช่วยตอบคำถามที่ครูถามแทนฮัตสัน ในการเรียนเสริมฤดูร้อนครั้งนี้เบนจะต้องสอบปลายภาคให้ผ่าน
เพราะหากไม่เป็นเช่นนั้นเขาจะต้องเรียนซ้ำชั้น ดังความที่ว่า

"...ฉันคงทนขายล้อเรื่องเรียนเสริมฤดูร้อนได้อยู่หรอกถ้าฉันผ่านตรงนี้ได้
ถ้าฉันสอบผ่านละ แต่ไม่น่าละ ฉันคงต้องซ้ำเกรดสิบเอ็ดที่โรงเรียนอื่นอีกปี ไม่มีเธอ ไม่
มีนาย ไม่มีนาย"...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 319)

4.3 ฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

ฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
คือ ฉากที่เกี่ยวกับประเพณี ค่านิยม วัฒนธรรม ศาสนา เทศกาล เรื่องเล่า สภาพอารมณ์ ความคิด
ของตัวละคร ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและทำให้ตัวละครแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ทั้งนี้ใน
นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ
Adam Silvera พบฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมของตัวละครดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ มีการสร้างฉากและสถานที่สภาพการดำเนิน
ชีวิตของตัวละคร มีอิทธิพลต่อตัวละคร ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจ
ตัวละครมากขึ้น ได้แก่ คนรุ่นเก่า ตำนานอินทขิลหรือตำนานสุวรรณอำแดง และตำนานอิน จัน
ม่น คง

คนรุ่นเก่า

“จะว่าอย่างนั้นก็ใช่ ญัฐก็เห็นว่าน่าเป็นคนรุ่นเก่า ถึงพยายามจะเข้าใจ เรื่องอะไรพรรคนี้นี้แต่มันก็ไม่รู้ว่าถูกต้องรีไปเล่า อย่างว่านะ รุ่นลุงรุ่นน้านี้โตมากับ ความเชื่อที่ว่าพวกลักเพศเป็นโรคจิตวิปริต ได้ลูกเต้าแบบนี้พ่อแม่ก็กลัวใจ อายไม่ กล้าพูดกับใคร น้าถึงชมญัฐใจลูก ว่าถึงญัฐจะเป็นยังไงแต่ก็ยังเก่งเรื่องงาน ไม่มีใคร สนับสนุนอาชีพนี้เลยแต่หนูก็ยังต่อสู้มาจนได้ทำได้เป็น แล้วก็ประนีประนอม พอที่จะอยู่บ้านพ่อใช้ทรัพย์สินสมบัติของพ่อต่อไปอย่างมีความสุขด้วย น้าเคยเข้าไป อ่านที่พวกนักคิดรุ่นหนูเขาเขียนไว้เหมือนกันนะ แนว ๆ ประวัติศาสตร์ทางเลือก ที่ญัฐว่านั่นนะ ชนชั้นบนไม่ได้สร้างเมืองอยู่คนเดียว ชนชั้นล่างก็แลกเลือดแลกชีวิต มาด้วย แล้วก็ไอ้ที่พยายามต่อต้านระบบเก่า ไม่เอาทหาร นี่ถ้าญัฐสุดโต่งแบบพวก นี้ก็แยเลยพ่อเขาอุตสาหที่ใช้อาชีพทหารสร้างสมบัติไว้ให้แท้ ๆ”

(ปราปต์, 2562, น.414-415)

จากข้อความข้างต้นกล่าวถึง ฉากที่พีรณัฐและน้าจันมีการพูดถึงคนกลุ่มชายรักชาย ซึ่งมีอิทธิพลต่อตัวละครพีรณัฐที่มีรสนิยมชอบผู้ชายทำให้ทั้งคู่เกิดการปะทะคารมกันโดยใช้คำพูด เสียดสีกันไปมา ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างวัยของตัวละคร และพฤติกรรมที่แสดงออกต่อคน กลุ่มชายรักชาย ซึ่งแสดงให้เห็นค่านิยมความคิดของคนรุ่นเก่าในสังคมไทยที่มีต่อคนกลุ่มชายรักชาย ว่าเป็นคนโรคจิตวิปริต ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม และแนวความคิดของชนชั้นภายในสังคม

ตำนานอินทิลหรือตำนานสุวรรณอำแดง

“กาลนี้เป็นที่ตั้งของเสาอินทิลหรือเสาหลักเมือง ตำนานอินทิลหรือ ตำนานสุวรรณคำแดงว่าไว้ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วพื้นที่แถบนี้เป็นที่อยู่ของชาวลัวะ ชาวบ้านถูกรังควานโดยผีร้ายภัยร้าย พระอินทร์จึงช่วยเหลือโดยบันดาลบ่อเงิน บ่อ ทอง และ บ่อแก้วไว้ในเมืองให้เศรษฐีชาวลัวะแก้าตรระกูลแบ่งกันดูแล เมื่อชาวบ้านถือศีลรักษาสัตย์ จึงพบกับความสุขอันบริบูรณ์ ชาวนี้ลือเลื่องถึงเมืองอื่น ทำให้ต่างดาทัพเข้ามาขอแบ่งปัน ความทราบถึงพระอินทร์ พระอินทร์ก็ให้ยักษ์ กุมภภัณฑ์สองตนมาขุดอินทิลหรือเสาตะปูพระอินทร์ไปฝังไว้กลางเวียง นพบุรี เสานี้มีฤทธิ์บันดาลให้ข้าศึกกลายเป็นพ่อค้า ชาวลัวะแนะนำให้พ่อค้าถือศีล รักษาสัตย์อย่าละโมภเพื่อจะได้พรตามปรารถนา แต่พ่อค้าบางรายกลับฝ่าฝืน กุมภภัณฑ์จึงโกรธและห้ามเสาอินทิลกลับสวรรค์ไป บ่อเงิน บ่อทอง และบ่อแก้ว ต่าง เลื่อมลง ต่อมาพระเอระรูปหนึ่งทำนายว่า กาลข้างหน้า บ้านเมืองจะวิบัติ ชาวบ้าน ต่างหวาดกลัว พระเอระจึงแนะนำให้หล่ออ่างขางหรือกระทะขนาดใหญ่ ปั้นรูปคนชาย หญิงให้ครบร้อยเอ็ดภาษาใส่กระทะฝิ่งหลุม แล้วสร้างเสาอินทิลไว้เบื้องบนทำพิธี ลักการบูชา พิธีนี้ยังคงสืบทอดต่อมาจวบปัจจุบัน”

(ปราปต์, 2562, น.427 - 428)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นตำนานเสอินทิลหรือตำนานสุวรรณอำแดง มีอิทธิพลต่อความเชื่อของผู้คนในสมัยก่อนเป็นอย่างมากโดยตำนานจะเล่าถึงที่มาของเสอินทิลจากจุดเริ่มต้นจนถึงวัตถุประสงค์ของการสร้างเสอินทิลไว้เพื่อป้องกันบ้านเมืองวิบัติล่มจม ด้วยวิธีการตามคำบอกกล่าวของพระเถระรูปหนึ่ง

เห็นได้ว่านอกจากการเชื่อในเรื่องผีसाงเทวดาแล้วนั้น ยังมีการสอดแทรกให้ทุกคนมีการรักษาศีลตามหลักพระพุทธศาสนาอันถือเป็นศาสนาประจำชาติไทยอีกด้วย ซึ่งจากความเชื่อดังกล่าวตัวละครพีรณัฐได้นำมาเปรียบเทียบกับกรายอมรับคนกลุ่มชายรักชายในสังคมไทยให้เต้าหู้ได้ฟังและพยายามแสดงออกถึงความต้องการ และทัศนคติที่อยากให้คนในสังคมยอมรับในความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันโดยไม่แยกแยะว่าเป็นเพศใดก็สามารถมีความรักให้ซึ่งกันและกันได้

ตำนานอิน จัน มั่น คง

..."เคยได้ยินว่า เสหลักเมืองอย่างนี้ บางเมืองก็ใช้คนจริงๆ ฝังลงไปใต้เสนะฮะ" เต้าหู้พูดขึ้นหลังตามาอ่านจบ

พีรณัฐยก "ตำนานอินจันมั่นคงตั้งแต่สมัยอยุธยา เขาว่าต้องฝังอาถรรพ์ไว้สี่ประตูเมือง ใช้คนทั้งเป็น ชื่ออิน จัน มั่น คง ฝังลงในหลุมให้คอยเฝ้าทวารปราสาทบ้านเมืองไว้"

"พีรณัฐว่าที่นี่ใช้รูปปั้นคนร้อยเอ็ดภาษาจริงๆ หรือว่าใช้คนเป็น ๆ"

ผู้ถูกถามนิ่งไปครู่ "ไม่รู้สิ ทุกที่ก็มีนิทานเป็นของตัวเองทั้งนั้นแต่ที่แน่ ๆ คนชื่อ อิน จัน มั่น คง น่าจะเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ต้องรับเคราะห์เพียงเพื่อให้คนที่เชื่อนิทานเรื่องหนึ่งได้สบายใจ โดยไม่มีใครพิสูจน์ได้-หรือไม่ก็ไม่เคยมีใครคิดจะพิสูจน์เลย ว่ามันเป็นเรื่องจริงรีเปลา"

(ปรាប់ต์, 2562, น.428)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการกล่าวถึงตำนานอิน จัน มั่น คง ในการสร้างเมืองโดยต้องใช้คนที่มีชีวิตอยู่ชื่ออิน จัน มั่น คง ฝังลงในหลุมทั้งเป็น และใช้เสขนาดใหญ่กระแทกคนในหลุมให้ตายเพื่อให้วิญญาณคอยเฝ้ารักษาปกป้องประตูเมืองหรือเสาดั้นนั้นไว้ พิธีกรรมดังกล่าวเกิดจากความเชื่อของคนส่วนมากและยินยอมให้คนเหล่านั้นถูกฆ่าทั้งที่เป็นผู้บริสุทธิ์กลับต้องรับเคราะห์กรรมจากเรื่องเล่าที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ซึ่งถือว่าการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่เพราะชีวิตของมนุษย์ทุกคนไม่ควรถูกตัดสินเพียงเพราะความสบายใจของคนส่วนใหญ่โดยที่ไม่ได้ทำอะไรผิด

มีอิทธิพลต่อตัวละครพีรณัฐที่ได้มีการนำเหตุการณ์ดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับสังคมไทยที่ตัวละครเคยผ่านประสบการณ์อันโหดร้ายมาว่าคนในสังคมยังคงตัดสินคนอื่นด้วยความคิดและความเชื่อของตัวเองโดยที่ไม่คิดจะตั้งคำถามหรือหาคำตอบกับความคิดนั้นว่าถูกต้องแล้วหรือไม่

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera มีการสร้างฉากและสถานที่ที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ซึ่งมีความสมจริง สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น ได้แก่ การสวดภาวนาก่อนทานอาหาร และหลักอาหารโคเชอร์ตามกฎของยิว โดยแต่ละฉากและสถานที่ที่มีรายละเอียดและอิทธิพลต่อตัวละคร ดังนี้

การสวดภาวนาก่อนทานอาหาร

เราจับมือกันแล้วแม่ก็กล่าวสวด พ่อแม่ผมเป็นคนมีศรัทธาสูง และเราเชื่อว่าเรามีความสัมพันธ์ที่ดีกับศาสนา พวกเราไม่ใช่คาทอลิกหัวเก่าที่ใช้ชีวิตตามไบเบิลแต่ทำเมินคำสอนบางบทตามใจชอบเพราะมันขัดกับความเกลียดชังที่ออกมาจากปากของตัวเอง

เราเป็นคาทอลิกที่คิดว่าผู้คนไม่ควรตกรอกแค่เพราะไม่ได้ชอบเพศตรงข้าม และพ่อแม่ผมเชื่อแบบนั้นตั้งแต่ก่อนที่ผมจะบอกว่าผมเป็นเกย์ซะอีก พ่อกับแม่สวดภาวนาต่อพระเจ้าเป็นปกติอยู่แล้ว ส่วนผมจะมาร่วมด้วยแค่ตอนมือเย็น เย็นนี้แม่ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารบนโต๊ะ สำหรับคุณย่าที่ล้มตอลงจากรถกับคุณป้าที่ดูแลคุณย่าอยู่ สำหรับการปรับขึ้นเงินเดือนจำนวนพอเหมาะของพ่อที่ร้านขายยาสะดวกซื้อดเวนรีดี และสำหรับสวัสดิภาพของทุกคน

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 60-61)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการแสดงออกทางศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก ที่ต้องมีการสวดภาวนาขอบคุณพระเจ้าก่อนรับประทานอาหาร ครอบครัวของเบนทำแบบนี้เป็นประจำ และแม่มักจะสวดขอบคุณสำหรับเรื่องราวสำคัญที่เกิดขึ้นในชีวิตเพื่อตัวเองและคนรอบข้างอยู่เสมอ

หลักอาหารโคเชอร์ตามกฎของยิว

"จะว่าอะไรมัยคะถ้าเราจะสวดกันก่อน" แม่ถาม

"แม่ ไม่ต้องหรอก พวกเขาเป็นคนยิว"

"โอ้ ไม่ใช่ไรคะ เชิญเลย" คุณนายซูสล์พูด

แม่มองพ่อแม่ของอาร์เธอร์อายุๆ "โอ้ ตายจริง เบนิตโละเลยไม่บอกเราว่า คุณเป็นยิว ฉันทำหมุชะด้วย ขอโทษจริงๆ นะคะ เดี่ยวฉันไปทำ..."

คุณนายซูสล์โน้มตัวมาข้างหน้า "โอ้ อย่างกังวลเลยคะ! เราไม่ได้ปฏิบัติตามหลักอาหารโคเชอร์"

"เราชอบเนื้อหมูมากเลยครับ" คุณซูสล์เสริม "เราไม่ปฏิเสธเนื้อหมูอยู่แล้ว หมูตายเพื่อบ้านเราตลอด จานนี้ดูน่าอร่อยดีนะครับ มันเรียกว่าอะไรนะ"

"เพอร์นิลนะ" พ่อผมตอบ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 210)

จากบทสนทนาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงแนวปฏิบัติของการรับประทานอาหารตามหลักโคเชอร์ของศาสนายูดาห์ที่ชาวยิวนับถือ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (2557.ออนไลน์) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักอาหารโคเชอร์ว่า เป็นอาหารที่ได้มาตรฐานตามกฎหมายของยิว (Jewish Law) ที่จะบริโภคได้ ซึ่งมีหลักคัชรูท (Kashrut) เป็นข้อกำหนดไว้ในคัมภีร์โตราห์ (Torah) ว่าสิ่งใดทานได้หรือไม่ได้ การเตรียมอาหารและรับประทานต้องทำอย่างไร

จากการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีกลวิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า โดยจะแทนผู้เล่าว่า ‘ผม’ ข้อสังเกตคือในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ จะเล่าผ่านตัวละครสองตัวคือเต้าหู้และตาธารที่เป็นตัวละครหลัก และในเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera จะเล่าผ่านตัวละครอาร์เธอร์และเบนสลับกัน เป็นการเล่าผ่านมุมมองสองคนต่อหนึ่งเหตุการณ์ จึงทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความอารมณ์ ความคิดและความรู้สึกของตัวละครทั้งสองตัวได้อย่างดี

5. กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)

ในการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมองในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

สุพิชญา จันทราช (2561, น.101) กล่าวว่า มุมมองหรือการเล่าเรื่อง คือ กลวิธีการเสนอเรื่องหรือการเล่าเรื่อง หรือมุมมองที่ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่อง โดยผ่านมุมมองของตัวละครหรือมุมมองของใคร ซึ่งผู้เขียนจะเป็นผู้กำหนดมุมมองในการเล่าเรื่องนั่นเอง เพื่อเพิ่มความสนุกและความหลากหลายในการเล่าเรื่องของผู้เขียน

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง โดยวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของปราบต์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ผู้เขียนเลือกใช้กลวิธีแบบตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า คือผู้เขียนมีการกำหนดตัวละคร โดยที่ผู้เล่าจะรับรู้ในสิ่งที่ตนเองคิด รู้สึก สัมผัส หรือมองเห็นได้ ซึ่งตัวละครเหล่านี้จะใช้คำว่า ผม ฉัน เรา หนู หรือคำเรียกแทนตัวอื่น ๆ ที่ตัวละครใช้ จะเห็นมุมมองในรูปแบบเดียวตามที่ตัวละครได้สัมผัส หรือคิด ดังข้อความบางตอนว่า

สถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงใหม่ตั้งอยู่บนถนนราชดำกับถนนจางาน
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วผมเคยต้องแวะเข้าที่นี่เพราะมีเหตุวิวาทกับคนขับรถแดง
สมัยนั้นเพื่อนผมเดินทางจากนาริตะมาเที่ยวเชียงใหม่ พวกมันอยากเที่ยวด้วย
บรรยากาศบ้านๆ แทนที่จะให้ผมขับรถบริการตลอด ผลคือสารพัดเจ้าถิ่นชุดรีดแพงยับ

ต่อรองแล้วไม่รู้เรื่อง เจ้าตัวสบถคำด้วยคำเมืองที่นึกว่าผมไม่เข้าใจ ไป ๆ มา ๆ จึงกลายเป็นตะลุมบอนจนต้องพึ่งตำรวจเจ้าหน้าที่ในโรงพักเห็นหน้าผมแล้วแทนที่จะละหี่ย กลับขำ ถามว่า “อีกแล้วหรือคุณ คราวนี้เรื่องอะไรล่ะ”

(ปราปต์, 2562, น.447)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเลือกใช้ตัวละครในการเล่าเรื่อง ซึ่งตัวละครนั้นจะเล่าในสิ่งที่ตัวเองคิด สัมผัส รู้สึก หรือพูดออกมาด้วยตัวเอง ซึ่งจะสังเกตได้ว่าตัวละครจะมีการใช้คำสรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม” ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าสิ่งที่ตัวละครแสดงออก มีมุมมองความคิดเป็นเช่นไร และกำลังคิดอะไรอยู่

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

จากการศึกษาและวิเคราะห์ทฤษฎีการเล่าเรื่องหรือมุมมองในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่าผู้แต่งมีวิธีการเล่าเรื่องมุมมองบุรุษที่หนึ่ง โดยใช้ตัวละครหลักเป็นผู้เล่า คือ อาร์เธอร์และเบน โดยเล่าสลับกันไปมาต่อหนึ่งเหตุการณ์เดียวกัน ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตัวผู้เล่า คือ “ผม” มีลักษณะบรรยายผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร และพบว่าบางครั้งก็มีการใช้คำว่า “คุณ” แทนผู้อ่านเพื่อให้ดูเหมือนว่าตัวละครกำลังพูดคุยกับผู้อ่านอยู่ด้วย ดังตัวอย่าง

... แต่วันนี้คือห่วยโคตร **คุณ**พอจะนึกออกไหม มันเป็นวันที่กระดาศในเครื่องพิมพ์หมด ในห้องอุปกรณ์ก็ไม่มีเหลือ **คุณ**เลยกะจะไปขโมยกระดาศจากเครื่องถ่ายเอกสาร แต่ดันเปิดถาดไม่ออก พอไปกดปุ่มอะไรผิดเข้า เครื่องก็ส่งเสียงบี๊บๆ ขึ้นมา แล้ว**คุณ**ก็ได้แต่ยืนอยู่ตรงนั้น ในหัวคิดว่าใครกันนะที่คิดค้นเครื่องถ่ายเอกสารมาให้เสี่ยงต่อการโดนเตะกัน **คุณ**หรือ หรือเด็กขวยวิมุตตพุดหนั้วที่เป็นโรคสมาธิสั้นพร้อมความเกรี้ยวกราดระดับทอร์นาโด ในวันแบบนี้อะนะ ใช่เลย

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 10)

โถงทางเดินมีเสียงเพลงดังสะท้อนออกมาจากห้องส่วนตัวของคนอื่น มีห้องหนึ่งกำลังแหกปากร้องเพลงเจอร์นี่ **คุณ**จะได้ยินเสียงร้องเพลงเพี้ยน ๆ เวลามาร้องคาราโอเกะอยู่แล้ว แต่ผมไม่เคยคิดเลยว่าจะได้คุยเรื่องกระอักกระอ่วนใจในที่แบบนี้

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 168)

...ผมไม่ชอบความรู้สึกหมดหนทางแบบนี้เลย ไม่ใช่ความรู้สึกแบบเอลิซา สกายเลอร์นะ แต่เป็นความรู้สึกแบบหลังดูไททานิกจบ **คุณ**อยากจะทำอะไรเข้าไปในจอแล้วพลิกเรือกลับขึ้นมา **คุณ**จะอยากแก้ไขในสิ่งที่แก้ไขไม่ได้แล้ว

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 342)

จากตัวอย่างจากความบางตอนแสดงให้เห็นรูปแบบการใช้มุมมองการเล่าผ่านตัวละครที่มีการคุยกับผู้อ่านที่แทนด้วยคำว่า “ผม” กับ “คุณ” มีส่วนช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดและเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น เป็นการสัมผัสเรื่องราวที่เหมือนกับการนั่งพูดคุยในวงสนทนาาร่วมกันกันมากกว่าการอ่านผ่านตัวหนังสือ

กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมองที่ผู้แต่งเลือกใช้ในเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera จึงถือได้ว่ามีความน่าสนใจ และมีความเหมาะสมกับเรื่องราวภายในเรื่องที่เป็นเรื่องความรักของวัยรุ่น การเลือกใช้วิธีเล่าผ่านตัวละครมุมมองบุรุษที่หนึ่ง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับตัวละคร และสามารถเข้าใจในการกระทำและความคิดของตัวละครนั้น ๆ ได้ง่าย

6. กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

ในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งของลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษาโดยมีรายละเอียดดังนี้

หทัยวรรณ มณีวงษ์ (2560, น.87) กล่าวว่า ลีลาการเขียน คือ แนวทางที่นักเขียนเลือกใช้ และเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อที่จะแสดงความคิดหรือแก่นเรื่อง ลีลาการเขียนเกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น การเลือกใช้คำ ประโยค วลีหรือการใช้ภาษาในเชิงความเปรียบเทียบ

ส่วนคำว่า ท่าทีของผู้แต่ง หรือน้ำเสียงของผู้แต่ง Kirszner and Mandel (1994, p.216) ให้ความหมายว่า คือทัศนคติของนักเขียนที่แสดงผ่านเหตุการณ์ ตัวละคร เนื้อเรื่อง แสดงออกโดยผ่านการเลือกใช้ภาษาในการเล่าเรื่อง หรือคำพูดของตัวละครนั่นเอง

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง โดยวิเคราะห์กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

ลีลาการเขียน

1. การใช้ถ้อยคำ
 - 1.1 การใช้คำที่มีความหมายตรง
 - 1.2 การใช้คำที่มีความหมายแฝง
2. การใช้ความเปรียบเทียบ
 - 2.1 การเปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย
 - 2.2 การอุปลักษณ์
 - 2.3 การใช้สัญลักษณ์
3. ประโยค

น้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่ง

1. กลวิธีการเขียน
2. กลวิธีการสร้างความสนใจ

ลีลาการเขียน

1. การใช้ถ้อยคำ

การใช้ถ้อยคำ คือ การใช้ถ้อยคำของผู้เขียนจะต้องใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย มีความชัดเจน ถ้อยคำที่ใช้เมื่ออ่านแล้วจะต้องไม่เกิดความสงสัยหรือสับสน ผู้เขียนจะต้องระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ และต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสม เพราะสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนตัวตนของผู้เขียน

1.1 การใช้คำที่มีความหมายตรง

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

ปาฏิหาริย์ แปลว่า น. สิ่งที่น่าอัศจรรย์ หรือความอัศจรรย์

ก. กระทำสิ่งที่ตามปกติทำไม่ได้

พจนานุกรมให้ความหมายอย่างนั้น แต่คุณเคยสังเกตมั๊ยครับ หลายครั้งผมว่าปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นได้ด้วยความปลอดภัยที่สุด

ปาฏิหาริย์ที่เรากำลังจะพูดถึงนี้ เริ่มต้นด้วยคำว่า กาลครั้งหนึ่งนานแสนนานมาแล้ว

(ปราปต์, 2562, น.79)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า มีการนำคำศัพท์ พร้อมความหมายตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน มาประกอบในเนื้อเรื่องด้วย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวในการสื่อความหมายของคำว่า ปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นคำสำคัญที่ปรากฏในชื่อเรื่อง โดยมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่มีเหตุการณ์ต่าง ๆ อันน่าอัศจรรย์ เช่น ตึกตาทมิฬกลายเป็นมนุษย์ สิ่งของเครื่องใช้มีชีวิต เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องกับสถานการณ์ และเหมาะสมกับเนื้อเรื่องเช่นเดียวกัน ดังข้อความบางตอนว่า

“หลายคำที่เราคุ้นเคย ใช้กันอย่างรู้ความหมายโดยทั่วไป แต่กลับไม่ได้รับการบัญญัติศัพท์ในพจนานุกรม หนึ่งในนั้นคือคำว่า คิวไลซ์ เป็นคำซึ่งมีที่มาจากคำว่า civilize แปลว่าเจริญ หรือ Civilization ที่แปลว่าความเจริญและอารยธรรม เมื่อนับคำหลังสำหรับผมแล้ว เชียงใหม่จึงคิวไลซ์กว่ากรุงเทพฯ”

(ปราปต์, 2562, น.39)

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

“ฉันชอบห้องนายมากเลย” อาร์เธอร์พูด “ทั้งอาร์ทเมนต์นี้เลยด้วยหวังว่าฉันจะไม่สื่อความหมายผิดนะ แต่ฉันชอบที่นี่มากเพราะมันให้ความรู้สึกเหมือนบ้านมากกว่าบ้านฉันนะ ทุกอย่างที่นี่ดูมีความสำคัญ ถ้าหากมีอะไรที่แจกหรือหายไป นายจะรู้เลย ของหลายอย่างในบ้านฉันให้ความรู้สึกเหมือนเอาอย่างอื่นมาวางแทนได้”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 214)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น อาร์เธอร์ได้บอกกับเบนว่าชอบบ้านที่เป็นอาศัยอยู่ เป็นการสื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมาไม่มีนัยแฝง ไม่ได้เป็นการพูดตามมารยาทแต่อย่างใด พร้อมกับอธิบายว่าตนหมายความอย่างที่พูดจริง ๆ เพราะบ้านของเบนดูเป็นบ้านมากกว่าบ้านของเขาเสียอีก

1.2 การใช้คำที่มีความหมายแฝง

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์

"ละ...สบายดี" คุณป้าพยักพยิดแก๊ง ความห่างเหินเนิ่นนานคงทำให้วางตัวไม่ถูก "นั่งสิ ๆ เรากำลังจะสั่งอาหารกัน แต่ไม่รู้ว่าจะสั่งอะไร แสนใจช่วยหน่อยนะคะ"

"ยินดีที่สุดครับ" ลุงแสนนั่งลงข้างพินัฐ จัดแว่นตาขึ้นมาพลาหงหัวเราะ

"อาวุธของวัยรุ่นนะ" จากนั้นรับเมนูจากพินัฐมาช่วยเปิดดู

(ปราบต์, 2562, น.401)

จากตัวอย่างข้อความข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้คำที่มีความหมายแฝง ที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ และตัวละคร คือ ใช้คำว่า อาวุธ ในความหมายตรงแปลว่า เครื่องมือที่ใช้ทำร้ายทำลาย ป้องกัน ต่อสู้ แต่ในเหตุการณ์ดังกล่าว อาวุธนั้นหมายถึง แว่นตา ที่สำคัญสำหรับผู้สูงอายุมิติติดตัวไว้เป็นของประจำกายอยู่เสมอ ซึ่งตัวละครลุงแสนนั้นอยู่ในช่วงอายุ 50 ขึ้นไป จึงจำเป็นต้องใช้แว่นเพื่อมองสิ่งรอบตัวได้ชัดเจนขึ้น

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

“โอเค ฉันจะยอมให้นายอ่าน แต่ขอเตือนไว้ก่อนนะ นายพูดถูกกว่านี่คือตัวฉันในโลกเวทมนตร์ ซึ่งหมายความว่าฉันมีตัวละครของฮัตสันด้วย ฉันเข้าใจนะถ้านายไม่อยากอ่านแล้ว”

อาร์เธอร์เสียบไป นี่แหละคือตอนที่เขาจะโดดออกจากเรือ การเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับใครสักคนมันส่วนตัวมากเกินไป ต่อให้เป็นเรื่องราวในโลกที่

เด็กหายใจเป็นไฟและมีบริการเดินทางด้วยมังกรบินก็เถอะ แฉมมีเรื่องดี ๆ
ระหว่างผมกับฮัตสันในนั้นเยอะเลยด้วย ผมไม่รู้ว่ามันจะยากไปสำหรับอาร์เธอร์รี
เปล่า

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 183)

จากความข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำที่มีความหมายแฝงที่มีความเหมาะสมกับ
เหตุการณ์คือคำว่า โดดออกจากเรือ ในความหมายตรง เป็นการแสดงกิริยาอาการของการพุ่งออก
จากเรือ แต่ในเหตุการณ์ดังกล่าว การโดดออกจากเรือ หมายถึง การเลือกเดินออกไปจาก
ความสัมพันธ์ระหว่างอาร์เธอร์และเบน

...พี่น้องสกายเลอร์ทำผมซาอ่อนในขณะที่อาร์เธอร์พิวส์ขาดตอนเบนมากับ
คุณ ดิลการจับตามองของประวัติศาสตร์และการข้ามพันวัยในชาติคงอยู่ได้ไม่นาน

...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 185)

จากความบางตอนที่นำมายกตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำที่มีความหมาย
แฝงคือ พิวส์ขาด ซึ่งในความหมายตรง คำว่าพิวส์ขาด หมายถึง ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุปกรณ์
ชนิดหนึ่งในระบบกระแสไฟฟ้า แต่ในเหตุการณ์ดังกล่าว พิวส์ขาด หมายถึง การระงับอารมณ์ไม่ได้
หรือโกรธจนควบคุมสติไว้ไม่อยู่

2. การใช้ความเปรียบ

การใช้ความเปรียบ คือ การใช้คำเปรียบเทียบจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพและจินตนาการได้
อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งคำเปรียบจะเป็นคำสั้นๆ และยังมีนิยามพุดกันในชีวิตประจำวันการใช้คำ
เปรียบสามารถใช้ในด้านดีหรือไม่ดีก็ได้

2.1 การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

“เต้าหู้พยักรับแล้วก้าวไปทรุดกายรอที่ชุดรับแขก บ้านของน้ำจันมีขนาด
เท่ากันกับบ้านพี่ณัฐ แต่ภายในดูแคบกว่าเพราะใช้เครื่องเรือนขนาดค่อนข้างทอะทะ
ละล้าวนเป็นเครื่องหนังแท้สีเข้มขรึม บนผนังและตามซันวางของก็ประดับด้วยซาก
สัตว์ชนิดต่างๆ ทั้งของจริงและของปลอม ได้แก่ หัวกวางติดข้างฝา นกอินทรีเซรามิก
ผีเสื้อสตัฟฟ์ เรื่อยไปถึงกระเป๋านั่งงูและจระเข้ ครั้นกอบปรักกับตัวบ้านที่ถูกรุดมานปิด
สนิททุกด้าน อาศัยเพียงแสงจากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ ทำให้ดู-ไม่ใช่งานจัด
นิทรรศการ-แต่ในความรู้สึกของเต้าหู้มันเหมือนสุสาน เป็นแหล่งรวมของซากสิ่งเคย
มีชีวิต!”

(ปราปต์, 2562, น.163)

“อาจเพราะเขาคู่อ่อนเยาว์ในกิจกรรมนี้เหลือเกิน พี่ณัฐจึงค่อย ๆ ยกมือขึ้นมาประคองข้างแก้มเขาไว้ข้างหนึ่งให้เขาอยู่นิ่งๆและแล้วค่อย ๆ พรหมจูบลงมารอบ ๆ ริมฝีปากของเขาราวปีกผีเสื้อสัมผัสสลิปดอกไม้ เต้าหู้อินจินตนาการเห็นกลุ่มผีเสื้อที่โบกโบยอยู่”

(ปราปต์, 2562, น.132)

“พี่ณัฐ...เขาร้องให้” ปากที่หว่านแล้วก็นุ่มเหมือนเยลลี่จนผมกลัว...”

(ปราปต์, 2562, น.135)

“มึงตั้งใจชิมมั้ย มึงรู้ละลิวาที่กูนอนร้องไห้ตั้งแต่หัวค่ำก็เพราะอย่างนี้แล้ว มึงก็ยังจะ-!”

เหมือนถูกถีบทิ้งให้ตกตะกายในความมะงมมะงาหรา เต้าหู้อันไม่รู้ว่พี่ณัฐพูดอะไร หรือทุกอย่างกลับตาลปัตรเป็นแบบนี้เพราะอะไร มันเกี่ยวอะไรกับที่พี่ณัฐเศร้าและร้องไห้ โดยเฉพาะเกี่ยวอะไรกับเขา--เจ้าเต้าหู้อันตึกตาคาหมี!?

(ปราปต์, 2562, น.137)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้แต่งใช้การเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและมีความรู้สึกคล้อยตามได้ง่าย โดยเปรียบเทียบสิ่งที่มีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันเพื่ออธิบายหรือเสริมให้บทความมีความสละสลวยมากยิ่งขึ้น ผู้แต่งพยายามนำสิ่งต่าง ๆ รอบตัวหรือสิ่งที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมาใช้ในการเปรียบเทียบ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายและจินตนาการภาพออกเพื่อให้เกิดความสะเทือนใจ โดยมีการใช้คำเชื่อม เหมือนและราว มากที่สุด

นวนิยายเรื่อง *What if it's us* ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

เขาไม่ใช่สเป็กผมเท่าไรเพราะหุ่นพีตไปหน่อย คุณเป็นผู้ชายประเภทที่คุณจะเห็นตามแพ็คเกจจังกงเกงใน แต่ปฏิเสธไม่ได้จริง ๆ ว่าเขาหล่อไม่ใช่เล่น

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 49)

เจสซี่คิดผิดมหันต์ที่บอกว่าผมอะโคตรเทพ ความจริงแล้วความกล้าของผมเท่ากับคุณนี่ เรื่องจิบก็คุณนี่ ผมยังไม่เคยมีแฟนไม่เคยมีเซ็กซ์ไม่เคยจูบกับใครแค่เกือบจะก็ไม่เคย แต่ก็ไม่ได้รู้สึกอะไรจนกระทั่งตอนนี้ เหมือนมันเป็นเรื่องปกติเพราะถึงยังไงอ้อธานกับเจสซี่ก็อยู่บนเรือลำเดียวกับผม แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนผมกำลังอดีตซันเข้าแสดงละครบรอดเวย์ทั้งๆ ที่ไม่เคยฝึกแถมประวัติการทำงานก็ว่างเปล่า ไม่มีความพร้อม ขาดคุณสมบัติ เป็นอะไรที่เกินความสามารถของผมจริงๆ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 53)

“หน้านายเหมือนฆาตกรรมมากตอนนี้” ดีแลนพูด “สีหน้าของฆาตกรรู้สึกผิด เราน่าจะทำให้รอยยิ้มตรงหว่างคิ้วนายหายไปก่อนเจอซาแมนธานะ ทำสีหน้าแบบเพื่อนซี้มีความสุขอะ ถ้าจะให้แนะนำ” ดีแลนขยิบตา

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 74)

ผมอยากกรี๊ดร้องหรือทำลายอะไรสักอย่าง ผมรู้สึกเหมือนมีทอร์นาโดอยู่ในท้อง...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 223)

จากการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่าเด่นชัดในการใช้การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย เป็นการนำสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวมาเปรียบเทียบกับอาการ เหตุการณ์ต่าง ๆ ภายในเรื่องเพื่อทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจและจินตนาการ มองเห็นภาพตามในฉากนั้นได้อย่างชัดเจน

2.2 การอุปลักษณ์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

“...เขาเรียกมันว่า 'อูโมงค์นรก' เพราะนอกจากจะมีตและ ยังมีแรงเหวี่ยงไปมาจนเขาเวียนหัวไปหมด แถมพอออกมาตากแดด พี่ณัฐยังบ่นกับคุณป้าอีกด้วยว่านี่ไม่เหมือนเต้าหู้ตัวเก่า ทำให้ไม่อยากกอดเขา...”

(ปราปต์, 2562, น.9)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้คำในลักษณะการอุปลักษณ์ ที่เป็นความเปรียบลักษณะของ อูโมงค์นรก แทน เครื่องซักผ้า เพื่ออิงความหมายของสิ่งนั้นโยงไปถึงเรื่องที่จะอธิบาย แสดงให้เห็นความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เขียนได้อย่างลึกซึ้งและนำความคิดของผู้อ่านไปสู่อารมณ์ตามที่ผู้เขียนต้องการ

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

เว้นแต่ว่าเขาหายไป เขาคิดชินเดอเรลล่าตอนเที่ยงคืน...

...คำถามก็คือถ้าขยะชิ้นหนึ่งไม่ได้ตกลงไปในถังขยะ คุณจะบอกว่ามันเป็นขยะได้รึเปล่า ลองคิดดูสิ นี่คือสมมติฐานล้านๆ เลยนะ ถ้ามีกระดาศที่อยู่ที่ถูกขยำเป็นก้อนหล่นอยู่บนพื้น มันจะใช้ขยะรึเปล่า หรือว่ามันคือรองเท้าแก้ว

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 20-21)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้คำในลักษณะการอุปลักษณ์ ที่เป็นการเปรียบเทียบ ในตอนที่อาร์เธอร์พบกับเบนในที่ทำกรไปรษณีย์ครั้งแรก แล้วอยู่ ๆ เบนก็หายตัวไปพร้อมกับทิ้งเศษกระดาษที่เขาเขียนเอาไว้สำหรับส่งพัสดุแต่กลับไม่ได้ส่ง เป็นการกระทำที่มีลักษณะคล้ายตัวละครในเทพนิยายชื่อดังอย่างเรื่อง ซินเดอเรลล่า ที่เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน มนต์วิเศษที่นางฟ้าแม่ทูนหัวประทานให้ก็จะหมดลง เธอจึงต้องหนีออกมาจากงานโดยที่ไม่ได้กล่าวลาเจ้าชาย เศษกระดาษเปรียบเสมือนกับรองเท้าแก้วของซินเดอเรลล่าที่ได้ทำหลุดทิ้งไว้ในงานเลี้ยง และทำให้เจ้าชายได้ตามหาเธอจากรองเท้าแก้วจนได้พบกัน

2.3 การใช้สัญลักษณ์

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

ตุ๊กตาหมี

“ผมบอกคุณได้แล้วว่าชีวิตที่ผ่านมา เต้าหู้ไม่เคยตกใจกลัวขนาดนี้มาก่อน ทุกทีที่ส่องกระจก ภาพสะท้อนที่เขาคุ่นเคยคือ ร่างอันใหญ่นุ่มฟูอย่างตุ๊กตาหมีสีขาว นวล แต่คราวนี้กลับไม่ใช่กลายเป็นอะไรก็อย่าง คล้าย ๆ กับที่ผีเสื้อของเขาเป็น!”

(ปราปต์, 2562, น.11)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนเลือกใช้ตุ๊กตาหมีซึ่งเป็นสิ่งของไม่มีเพศจำกัด ให้กลายเป็นมนุษย์เพศชาย แสดงให้เห็นความแตกต่างของธรรมชาติกับความเป็นมนุษย์ภายในสังคม คือ ตุ๊กตาหมีเป็นตัวแทนของธรรมชาติที่ไม่มีเพศมาจำกัดสามารถมีความรักและแสดงออกตามสิ่งที่ตนเองคิดได้อย่างตรงไปตรงมา กับมนุษย์เพศชายที่สังคมมีการสร้างค่านิยมกำหนดบทบาทด้วยเพศ และสร้างความคาดหวังจากการกำหนดบทบาทเหล่านั้น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้ตุ๊กตาหมีที่กลายเป็นคนเป็นตัวแทนของระบบชนชั้นในสังคม แยกความแตกต่างระหว่างสิ่งของภายในบ้านที่เป็นตัวแทนของคนธรรมดา กับมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของคนชนชั้นสูง เห็นได้จากคำพูดของตัวละครรองเท้าแตะ เป็นสิ่งของในบ้านที่มีชีวิตเช่นเดียวกับตุ๊กตาหมี ดังข้อความบางตอนว่า

“โดนชะบังก็ดี!” คุณรองเท้าแตะข้างขวาทำเสียงแค้นในลำคอ (ผมหมายถึง ถ้าเขามีคอ) “เจ้าตุ๊กตานั่นมันก็แค่มายาคติของชนชั้นนำ ถูกกอด ถูกเช็ดชู ไม่เคยต้องมาอยู่ใต้เท้าให้ใครเหยียบเหมือนเรา เหยียบแล้วยังจะลิ้ม ไม่เคยเอาเราไปซักด้วยซ้ำ คราวนี้จะได้รู้บ้างว่าอำนาจนิยมมันเป็นอย่างไง!”

(ปราปต์, 2562, น.23)

อักษรตัว T

“แต่เดิมห้องนอนข้างห้องที่ฉันถูกใช้เป็นห้องพักรักษาสำหรับแขก แต่บ้านนี้แทบไม่มีแขกมาเป็นสิบปีแล้ว มากที่สุดคือพี่เกณฑร์เพื่อนสนิทของพี่ฉันมาแล้วมา

ขออาศัยบ้างนานๆ ที่ ซึ่งหลายทีก็นอนในห้องพี่ณัฐเองนั่นละ เมื่อวานคุณมทนา จึงจัดห้องนี้ให้สำหรับเจ้าชายน้อยของเธอ ไม่ลืมแขวนอักษรตัว T ไว้ที่หน้าห้องด้วย”

(ปราปต์, 2562, น.57)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนมีการใช้สัญลักษณ์ในรูปแบบของอักษรตัว T เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของห้องนอน ซึ่งอักษรตัว T มาจากอักษรตัวแรกในชื่อภาษาอังกฤษของเต้าหู้ นั่นเอง

ดวงจันทร์

“ถ้ามีดวงจันทร์เทียมที่ส่องแสงได้ดีกว่า ดวงจันทร์ดวงแรก ก็จะถูกเข้าใจผิดว่าไม่มีความหมาย แล้วจากนั้นก็ถูกมองข้ามไปทุกๆ ที่ตัวเขาเองไม่ได้ทำอะไรผิดเลย”

(ปราปต์, 2562, น.69)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเลือกใช้ ดวงจันทร์ เป็นตัวแทนของตัวละครทั้งสองตัว คือ ดวงจันทร์เทียม เป็นตัวแทนของเต้าหู้ ดวงจันทร์ดวงแรก เป็นตัวแทนของตาธาร ซึ่งภายในเนื้อเรื่องคือการที่เต้าหู้กลายเป็นคนนั้นด้วยเหตุผลคือการเป็นตัวแทนของตาธารเพื่อดูแลพี่ณัฐ ซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับดวงจันทร์เทียมที่มีไว้เพื่อแทนที่ดวงจันทร์ดวงแรก

บทเพลง

เขาได้ยินเสียงดนตรีเพลงเก่าบรรเลงขึ้นแว่วๆ จากร้านคาราโอเกะบนชั้นสองของตัวตึก ทว่าคราวนี้ต่างไป เพราะในดนตรีนั้นมีเสียงร้องของข้าวของสักอย่างที่ไม่ใช่ใครได้ยินนอกจากเขา

--ใจอยากเอ่ยว่าฉันรักเธอ เต้าฟ้า

เกรงวาจาที่ให้ ไม่ซึ่งใจเธอ

รักของฉันคงมัน นานวันรักยิ่งลั่นเออ

มอบดวงใจให้เธอ ไม่แปลอรักใคร-

(ปราปต์, 2562, น.78)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นการใช้เนื้อเพลงเป็นสัญลักษณ์แทนความรู้สึกของตัวละครเต้าหู้ที่มีต่อพี่ณัฐ ซึ่งแสดงออกมาได้อย่างชัดเจนและแนบเนียนตามสถานการณ์ของเรื่องและสภาพแวดล้อมภายในเรื่อง

สิ่งของต่าง ๆ

“เต้าหู้เองก็เหมือนกับเครื่องเรือนต่าง ๆ ในบ้าน ถึงจะอ้อหยาคดีดีกว่าคนอื่นมากหน่อย แต่ก็ยังมีคนที่เขาไม่ชอบใจเจ้าหมื่นน้อยมักจะหลุดนิ้วหัวใส่คุณหมอนข้างจากนั้นอ้ากับคุณลุงสมุดโน้ตและใคร ๆ ในห้องนอนว่า เขาไม่ชอบนิสัยและวาจา

ก้าวร้าวต่อผู้เป็นเจ้าของ ทั้งที่จริงเขาไม่ชอบ เพราะลึก ๆ แล้วแอบอิจฉาคูณหมอนข้างอยู่ต่างหาก!”

(ปราปต์, 2562, น.94)

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างสรรค์ให้ตัวละครที่เป็นสิ่งของต่าง ๆ ในเรื่องสามารถมีชีวิต ความคิดเป็นของตนเอง และสามารถพูดคุยกันได้เช่นเดียวกับมนุษย์ เพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์แทนคนในสังคมที่มีความหลากหลาย รวมถึงเรื่องราวของการสะท้อนระบบชนชั้นภายในสังคมอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาถิ่นตามแหล่งที่มาของสิ่งของแต่ละอย่าง ซึ่งแสดงถึงความหลากหลายของคนในสังคมที่มีความแตกต่างกันทั้งด้านความคิด ถิ่นกำเนิด และภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

สีรุ้ง

“พี่ณัฐจะรู้หรือไม่ว่าวันนี้หอยทากแอบมากินใบต้นส้มของคุณป่าหายไปสามใบแล้ว มีผีเสื้อตัวใหม่หลงเข้ามาในสวน แล้วช่วงสาย เจ้ารุ้งเกเรตัวหนึ่งก็แอบโผล่มาปรากฏกายบนฟ้า เป็นรุ้งปฐมภูมิ เพราะมีสีม่วงอยู่ข้างล่างสุด เต่าหุ้จำได้ เพราะนานมาแล้วพี่ณัฐในชุดนักเรียนเคยท่องจำด้วยวิธีการเฉพาะตัวว่า ‘ปฐมมีม.ม้า อยู่ข้างหลัง แสดงว่ามีสีม่วงตามมาท้ายสุด’”

(ปราปต์, 2562, น.121)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นการใช้สัญลักษณ์ สีรุ้ง อันเป็นสัญลักษณ์แทนกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ และยังมีการพูดถึงสีม่วง ซึ่งสามารถแสดงออกได้ 2 ความหมาย คือ ความหมายในทางสากล ศรีสิทธิ์ วงศ์วรจรรัย (2562) จากบทสัมภาษณ์ของ Gilbert ให้สัมภาษณ์กับ CNN ในปี 2015 ธงสีรุ้ง (Rainbow Flag) ออกแบบโดย Gilbert Baker ศิลปินชาวอเมริกันและนักขับเคลื่อนทางสังคมเพื่อสิทธิของเกย์ มีความหมายถึง จิตวิญญาณอันแน่วแน่ ในส่วนความหมายที่สังคมไทยนิยมใช้ คือ เป็นสีตัวแทนของคนกลุ่มชายรักชาย ซึ่งใช้กับตัวละครพีรณัฐที่เป็นตัวละครชายรักชายได้อย่างแนบเนียน

ชุดลายพราง

“ชุดลายพรางยังเป็นสิ่งที่เขาชิงชังมากขึ้น มันคือสัญลักษณ์ของความรุนแรง แหล่งล้างสมองและความเป็นมนุษย์ แต่เหมือนทุกที เขาเรียนรู้ที่จะไม่พูดก็แค่ก้มหน้ารับคำแต่ไม่ทำตามมันซะเฉยๆ”

(ปราปต์, 2562, น.330)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นการใช้สัญลักษณ์ของ ชุดลายพราง แทนอาชีพทหารของตัวละครสิบลิ้นซึ่งเป็นพ่อของพีรณัฐที่มีชุดความคิดแบบปิตาธิปไตย ซึ่งมีความยึดติดกับความคิดที่ว่าพ่อ คือผู้นำ ผู้ที่แข็งแกร่ง มีอำนาจมากที่สุดในครอบครัว ทุกคนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อ

เท่านั้น ซึ่งในเนื้อเรื่องมีหลายเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าพ่อเป็นคนที่ใช้ความรุนแรง ใช้คำสั่งควบคุมคนอื่นอยู่เสมอ

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สัญลักษณ์ในนวนิยายจำนวนมาก ซึ่งเป็นกลวิธีในการแสดงภาพความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของผู้แต่ง โดยที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้โดยการถอดความจากบริบทและสภาพแวดล้อมของตัวละครหรือเหตุการณ์ภายในเรื่อง รวมถึงสภาพสังคมในชีวิตจริงของผู้อ่านด้วยเช่นเดียวกัน

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ธงสีรุ้ง

“เหมือนเขาใส่หมวกคัดสรรความชอบทางเพศ “เจ้าเป็น...เกย์!!!!” เสียงร้องเชียร์พร้อมธงสีรุ้งโบกสะบัดไปทางฮัตสันจากบ้านชาวเกย์

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 39)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นการใช้สัญลักษณ์ธงสีรุ้ง ซึ่งเป็นสีที่แทนกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยปณณธร ธีมนิพานน (2564) ในเว็บไซต์ VOGUE Thailand อธิบายถึงที่มาของธงสีรุ้งว่าเริ่มต้นจากการออกแบบของนักทำธงอย่าง “กิลเบิร์ต เบเกอร์” ด้วยการนำผ้าไปย้อมให้ได้ทั้งหมด 8 เฉดสีแล้วนำมาประกอบเข้าด้วยกันผ่านการเย็บมือเพื่อใช้ในขบวน Gay Freedom Day Parade ที่ซานฟรานซิสโกในปี 1978 ภายใต้แนวคิดของความหลากหลายที่สามารถอยู่ร่วมกันได้เหมือนสีทั้ง 8 เฉดที่แตกต่างทางความหมายแต่กลับอยู่ด้วยกันได้อย่างกลมกลืน ซึ่งในเรื่องได้เป็นตัวแทนของกลุ่มคนรักร่วมเพศชายที่เรียกว่า เกย์

ภาพวาดม้า

“พ่อชอบม้านะ แต่ไม่เข้าใจเลย ๆ ว่าทำไมลุงมิลตันของลูกถึงมีภาพวาดม้าตั้งยี่สิบสองอัน” พ่อผมบอก ...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 54)

จากความที่ยกมาข้างต้น เป็นการบรรยายให้เห็นว่าอาร์ทเมนต์ที่อาร์เธอร์อาศัยอยู่เต็มไปด้วยรูปวาดของม้า ซึ่งม้าตามความเชื่อแล้วม้าสื่อถึงความรวดเร็ว ว่องไวไม่หยุดอยู่กับที่ ช่วยเสริมความสำเร็จในการงาน และสะท้อนความมั่งคั่งร่ำรวย ซึ่งอาร์ทเมนต์ของอาร์เธอร์ก็ถือได้ว่ามีขนาดใหญ่ และสถานะทางสังคมของทางบ้านก็ถือว่าดี

รูปหนู

“นี่คำใบ้ นาย” จูเลียตพูดและยกมือถือขึ้นมา “ฉันไม่เข้าใจเลย”

มันคือรูปหนู

“เข้าใจล่ะ!” ผมวิ่งไปที่ประตู...

...จนถึงมุมถนนแล้วผมก็เรียกแท็กซี่คันแรกที่ผมเจอ ผมไม่สนหรอกว่ามันจะห่างไปแค่ไหนก็ช่วงถนน... พอคนขับจอดตรงหน้าร้านคาราโอเกะผมก็โยนเงินให้เขาแล้วพุ่งลงจากรถเลย...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 330)

จากข้อความข้างต้น รูปหนู แทนร้านคาราโอเกะที่อาร์เธอร์และเบนเคยไปเดทพร้อมกับคูของดีแลนและซาแมนธา ในวันนั้นพวกเขาร้องเพลงที่เกี่ยวกับหนูที่มาจากหนังสือของขวัญเรื่องหนึ่ง ทำให้เมื่ออาร์เธอร์เห็นรูปหนูแล้วจึงเข้าใจได้ทันทีว่าเขาจะต้องไปที่ไหน

ชื่อแม่เหล็ก

... “มีแม่เหล็กที่นักท่องเที่ยวยชอบที่เป็นชื่อฉันอยู่ด้วยนะ ฉันเก็บอันที่เป็นชื่อนายเอาไว้”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 335)

จากข้อความดังกล่าว เป็นตอนที่เบนได้มอบของขวัญให้กับอาร์เธอร์ก่อนที่จะกลับจอร์เจีย ตัวแม่เหล็กที่เป็นชื่อของอาร์เธอร์ เบนเก็บเอาไว้กับตัว และอันที่เป็นชื่อเบนเขาก็เอาไว้ให้อาร์เธอร์เป็นตัวแทนของกันและกัน

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าการใช้สัญลักษณ์ในนวนิยายที่มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบทต่าง ๆ ภายในเรื่อง โดยผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจ และแปลความหมายของสัญลักษณ์ได้ผ่านความคิดและการกระทำของตัวละครได้

ประโยค

การใช้ประโยค คือ การร้อยเรียงถ้อยคำให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ มีความสละสลวย เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เพื่อที่จะได้อธิบาย บรรยายหรือสื่อความหมายของเรื่องราวได้อย่างละเอียดและชัดเจน เป็นการใช้องค์ประกอบหนึ่งๆ ที่แสดงให้เห็นลีลาการเขียนได้อย่างดี

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

“รูปดังกล่าวเป็นภาพค่อนข้างเก่า แสดงมุมต่างๆ ของชายหนุ่มผู้มีเค้าหน้า และรูปร่างประพิมพ์ประพายเต้าหู้ไปทุกส่วนจะมีก็แต่ทรงผมที่ตัดทรงนักเรียนเท่านั้น ซึ่งทำให้เจ้าตัวดูเด็กกว่าเต้าหู้เล็กน้อย กับแววตาและท่าทางในรูปที่ดูทโมนและก่อกวนกว่าแท้ ๆ ที่นั่งอยู่ตรงหน้านี้ด้วยซ้ำ คุณอนึ่งมีลูกตากกลมโตสีน้ำตาล

ว่าที่จริง เทียบกันแล้ว เจ้าตัวยังดูเหมือนเต้าหู้มากกว่าน้องเช่นกัน ทว่ารูปตาไม่มีชั้นและคิ้วค่อนข้างบาง ทำให้ดูหน้าจืดกว่าสันจมูกค่อนข้างคดจนแทบดูเป็นจะงอย และริมฝีปากเล็กบาง ดูรวม ๆ เป็นคนหน้าตาดีแบบแปลก ๆ ไม่ใช่ดีสมบุรณ์แบบแบบพี่ชายและเต้าหู้”

(ปราปต์, 2562, น.258)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเลือกใช้รูปแบบประโยคสั้น ไม่ซับซ้อน สามารถเข้าใจได้ง่าย มีการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาไม่ใช้ถ้อยคำซ้ำซากจำเจ เป็นการใช้คำหลากหลายรูปแบบแต่มีความหมายเดียวกัน มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบเพื่อให้เกิดความสมจริงของตัวละครตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร รวมถึงอรรถรสทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสารให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการได้ตามเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา และทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินมีความรู้สึกร่วมกับตัวละครซึ่งมีความสมจริงเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะมีรูปแบบโครงสร้างผิดบ้างเล็กน้อยก็ตาม

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

เฮ้ ฉันรู้ว่าเรื่องเมื่อคืนนี้มันดูแปลกๆ และหวังว่ามันคงโอเคที่ฉันส่งข้อความมาหานาย นายลบข้อความนี้ทิ้งก็ได้ถ้านายต้องการ แต่หวังว่านายจะไม่ลบมันทิ้งนะ ฉันขอโทษจริงๆ นะเบน ฉันไม่น่าถามนายเรื่องฮัตสันเลย มันไม่ใช่เรื่องของฉัน และถูกของนาย ฉันหึงนะ ฉันว่าฉันคงชอบนายเอามากๆ เลย แล้วฉันก็ค่อนข้างใหม่กับการได้ออกเดทกับผู้ชายที่ฉันชอบมากๆ หรือจะแค่เดทกับผู้ชายเฉยๆ ก็เถอะและฉันเข้าใจจริงๆ นะถ้านายอยากจบเรื่องแค่นี้ (ฉันก็ไม่อยากเดทกับตัวเองเหมือนกัน 5555) แต่ถ้านายอยากจะลองดูอีกสักครั้ง ฉันเอาด้วย 100% เต็มเลน บางทีเราน่าจะไปเดทกันใหม่อีกสักรอบนะ

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 162)

จากข้อความข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งมีกลวิธีการการใช้ประโยคที่ใช้ถ้อยคำตรงไปตรงมา โดยมีรูปประโยคที่ไม่ซับซ้อนสามารถเข้าใจได้ง่าย ปรากฏการใช้คำระดับสนทนา และในบางบริบทก็พบคำหยาบ แสลง หรือสบบด ซึ่งมีความสมจริงกับรูปแบบตัวละครเป็นวัยรุ่น มีการใช้คำซ้ำหลายที่ติดต่อกัน และพบคำที่เขียนผิดหลักไวยากรณ์เพื่อเป็นคำสำหรับในบทสนทนาทั้งนี้กันไปเพื่อเพิ่มอรรถรสในการเข้าใจความคิด และอารมณ์ของตัวละคร

น้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่ง

1. กลวิธีการเขียน

กลวิธีการเขียน คือ ลีลาในการเล่าเรื่อง ที่จะมีเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล ไม่สามารถลอกเลียนแบบกันได้ อาจจะเป็นลีลาในการเลือกใช้คำ ประโยค หรือภาษาที่สละสลวยแล้วแต่เทคนิคในการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน ซึ่งผู้เขียนแต่ละคนจะมีเทคนิคหรือกลวิธีการเขียนที่แตกต่างกันออกไป ตามความชื่นชอบและความถนัดของผู้เขียน

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรารถนา

“คุณหมิปาฏิหาริย์ ถูกออกแบบให้มีมวลอารมณ์เหมือนนิทานประยุกต์ จากการเล่าแบบนิยายญี่ปุ่นแนวฟีลกู๊ดหรือจำพวกไลท์โนเวล เรื่องจะแสดงจากผิวหน้าชั้นนอกสุดแล้วค่อย ๆ เจาะสู่ตัวตนของตัวละครและต้นเหตุที่ทำให้แต่ละ

คนเป็นแบบนี้ ขณะเดียวกันก็มีพาร์ทแฟนตาซีที่ต้องเซ็ทโลกขึ้นใหม่ นับเป็นงาน
ท้าทายที่ทำให้คนเขียนตื่นเต้นและได้เปิดหูเปิดตา หวังว่าผู้อ่านก็จะรู้สึก
เช่นเดียวกัน
นะครับ”

(ปราปต์, 2562, จากใจนักเขียน)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเลือกใช้วิธีการที่จะนำเสนอเรื่องราวความรักของคน
รักร่วมเพศด้วยกลวิธีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวคือการสร้างความน่าค้นหาให้กับตัวละครและเนื้อเรื่อง
มีเทคนิคการนำเสนอที่หลากหลาย การวางโครงเรื่องมีความซับซ้อนน่าติดตาม มีการสอดแทรก
ความรู้เพิ่มเติมให้แก่ผู้อ่าน และสามารถสะท้อนภาพสังคมได้อย่างหลากหลายแง่มุม ผู้เขียนกล้าที่จะ
ถ่ายทอดทัศนคติเกี่ยวกับระบบต่าง ๆ ในสังคม รวมถึงเรื่องราวของตัวผู้แต่งเองออกมาอย่างชัดเจน
ทำให้เห็นการพัฒนาในรูปแบบงานวรรณกรรมที่แปลกใหม่เต็มไปด้วยการผสมผสานทั้งแนวคิดและ
วิธีการ จึงทำให้รู้ว่าผู้แต่งเป็นคนละเอียดรอบคอบในการทำงาน ช่างสังเกต ชอบเก็บข้อมูล มีความรู้
ในด้านประวัติศาสตร์และการเมืองเป็นอย่างดี สามารถนำข้อมูลที่ได้มาต่อยอดในการสร้างสรรค์
ผลงาน ทำให้ผู้เขียนสร้างสรรคงานได้มีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ยี่สิบแต้มให้กริฟฟินดอร์ เพราะผมส่งยิ้มให้เขาจนได้...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 12)

*ผมลุกขึ้นแล้วเปิดเกมวี เพราะผมอยากคุยเล่นไปเรื่อยและใช้ความบันเทิง
มาช่วยให้รู้สึกดีขึ้นหน่อย ฉากเปิดตัวสุดอลังของเกมนูบเปอร์แมชบราเธอร์สฉาย
ขึ้นบนจอทีวี...*

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 26-27)

*เหมือนเขาใส่หมวกคัตสรรทางเพศ “เจ้าเป็นเกย์!!!!!!” เสียงร้องเชียร์
พร้อมธงสีรุ้งโบกสะบัดไปทางฮัดสันจากบ้านชาวเกย์*

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 37)

หนังสือโปรดของเธอคือ ไททานิกกับเดอะแซนด์ลิต...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 47)

*“ฉันไม่ยอมเสียชื่อนี้ไปหรอก” อาร์เธอร์พูด เขาหันมามองผมอย่าง
คาดหวัง “จากเรื่องแฮมิลตัน”*

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 139)

“หะฮะ หยุดเลย” พ่อพูด “นี่ไม่ใช่มายโซคอลด์ไลฟ์นะ”
 “ผมไม่เข้าใจว่ามันเกี่ยวกันยังไงอะพ่อ”
 “ลูกไม่ใช่วัยรุ่นหัวใจปัก และพ่อไม่ได้เพิ่งเข้าเดอะเบรกฟาสต์คลับมา”
 “แล้วมันเกี่ยว...”
 “พ่อกำลังจะบอกว่าไม่ต้องทำตัวเป็นวัยรุ่นวิตกกังวลหรอก นี่แค่แรกๆของ
 ลูกนะ พ่ออยากรู้ว่ามันเป็นยังไงบ้าง”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 143)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในงานเขียนนวนิยายเรื่องนี้ คือ การหยิบเอาสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเข้ามาสอดแทรกในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเกม ละครบรอดเวย์ ที่เป็นเอกลักษณ์ของนิวยอร์ก เพลง ดารา และศิลปินชื่อดัง รวมไปถึงละครและภาพยนตร์ดังจะเห็นได้จาก บทสนทนาระหว่างพ่อและอาร์เธอร์ข้างต้นที่มีการเล่นมุขตลกผ่านชื่อละครและภาพยนตร์ ทำให้งานเขียนนวนิยายเล่มนี้มีความสดใหม่อยู่เสมอ อีกทั้งละครบรอดเวย์ และนิยายแฟนตาซีชื่อดังอย่างแอร์รี พอตเตอร์ยังปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้งภายในเรื่อง เพราะเป็นสิ่งที่ตัวละครหลักอย่างอาร์เธอร์และเบนชื่นชอบ การหยิบสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่เป็นที่นิยมมาใส่ในงานเขียนช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกและเข้าใจต่อเหตุการณ์ที่กำลังกล่าวถึงได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

กลวิธีการสร้างความสนใจ

กลวิธีการสร้างความสนใจ คือ วิธีการที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวตอนต่อไปของผู้แต่ง โดยผู้แต่งจะมีการเขียนเรื่องราวก่อนที่จะขึ้นบทต่อไป ซึ่งจะให้อ่านเกิดความสนใจ สงสัย หรือตื่นเต้น ต่อเนื้อเรื่องที่จะดำเนินต่อ อาจจะเป็นการบอกใบ้เรื่องราวในข้างหน้า การอุบเรื่องราวมให้อ่านรู้ หรือจะเป็นการยั่วสิ่งที่ผู้อ่านอยากรู้ อยากเห็นทั้งทำไว้ในตอนท้ายของบทนั้น ๆ

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรายปต์

จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนเลือกใช้วิธีสร้างความสนใจ ในการดำเนินเรื่องของนวนิยายโดยการเร้าให้อ่านใคร่รู้ อยากรู้ อยากเห็นในเรื่องราวต่อไปของตัวละครและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ด้วยการสร้างความซับซ้อนที่มีปัญหาอยู่อย่างหลากหลาย ดังข้อความบางตอนต่อไปนี้

“ภาพหลังม่านตาของเต้าหู้ค่อย ๆ เปลี่ยนกลายเป็นเหตุการณ์ขณะที่เขา
 อยู่ในบ้าน- ข้างหัวเตียงของพีณัฐ ไม่ใช่บ้านหลังนี้ แต่เป็นที่บ้านหลังเก่า เต้าหู้ไม่รู้
 ว่าเขาเข้ามาอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไหร่ ลองถามเครื่องเรือนชิ้นอื่น ๆ ก็ไม่มีใครรู้ แม้แต่
 คุณลุงสมุดโน้ตผู้รอบรู้ก็ยังไม่รู้เช่นกัน นอกจากนั้นเขายังจำไม่ได้ด้วยว่าตัวเอง ตื่น
 ขึ้นมาตอนไหน ในความทรงจำของเต้าหู้ ครั้งแรกที่เห็น พีณัฐตัวเล็กกว่านี้นิดหน่อย

มักก้าวกลับเข้ามาในห้องนอนด้วยกางเกงขาสั้นสีดำ กับเชิ้ตขาวแถมครามปักอักษรย่อที่อกซ้าย สมัยนั้นผมยังสั้นเกรียนอยู่เลย”

(ปราปต์, 2562, น.67)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้แต่งมีการใช้กลวิธีการสร้างความสนใจในเรื่องของการสร้างปมปัญหาทำให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นในการดำเนินเรื่องต่อไป เป็นวิธีการทิ้งท้ายความสนใจที่มีส่วนในการให้ผู้อ่านต้องติดตามเนื้อเรื่อง โดยมีการสร้างความสนใจไว้ในตอนท้ายของแต่ละบท เช่น เป็นประโยคคำถามหรือเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันแล้วมีการตัดตอนไปในบทถัดไป เพื่อให้ผู้อ่านหาคำตอบเพื่อคลายความสงสัยในเรื่องนั้น ๆ อย่างต่อเนื่อง

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

จากการศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการสร้างความสนใจในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยพบว่าปรากฏให้เห็นชัดเจนในช่วงจุดวิกฤตของเรื่อง เป็นการสร้างบรรยากาศกดดันในสถานการณ์คับขันผ่านตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้สึกลุ้นระทึกไปพร้อมกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เราเดินออกมานอกตึก ผมกำลังจะถามว่าเขาจะตีวเลริมวันไหนบ้างตอนที่ผมเห็นอาร์เธอร์ยืนหลบฝนอยู่ใต้กันสาดร้านร้านหนึ่ง เขาโบกมือให้ผมพร้อมรอยยิ้ม ผมไม่รู้ว่าเขามาทำอะไรที่นี่ แต่ใจผมเต้นกระหน่ำหนักกว่าเมื่อกี้

ผมต้องพาเขาออกไปจากที่นี่

“โอเคครับคุณเฮย์ส ขอบคุณมากครับ บายครับ ระวังขาด้วยนะครับบันไดมันลื่น

ผมแทบจะใช้แรงทั้งหมดวิ่งไปหาอาร์เธอร์ แล้วเขาก็วิ่งออกมาหาผม

“ไง” ผมจับมือเขาก่อนจะลาดเขากลับไปได้กันสาด ผมกอดเขา จูบเขา หมุนตัวเขา เขาจะได้หันหลังให้ประตูทางเข้าโรงเรียน

...ถ้าผมรอดจากนี้ไปได้ ผมจะทำเรื่องทุกอย่างให้ถูกต้อง ขอร้องล่ะจ้ะจ้าว

“เขาเป็นใครเธอ”

ผมไม่เห็นฮัตสัน แต่เขาอาจจะออกประตูอื่นก็ได้

“คนที่นายคุยด้วยนะ ที่ใช้ไม้ค้ำ”

“อ้อ! คุณเฮย์สนะ ครูฉันเอง”

“เจ๋ง” อาร์เธอร์ยิ้ม “งั้นเราไป...”

“เบน!”

ผมจะอ้วกแล้ว ฮัตสันวิ่งลงบันไดและได้โปรดๆ ช่วยลิ้มและอย่าลุกขึ้นมาจนกว่าอาร์เธอร์กับผมจะไปไกลจากตรงนี้ทีเถอะ อาร์เธอร์หันไปมอง เขารีตา และมันสายไปแล้ว ทุกอย่างแม่งสายไปหมดแล้ว

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 241-242)

จากสถานการณ์ข้างต้น จะพบว่าตัวละครเบนมีอาการทำที่ที่ลึกลับจนกลัวว่าอาร์เธอร์จะ มาเห็นฮัตสัน เพราะเขายังไม่ได้บอกเรื่องที่ต้องเรียนเสริมฤดูร้อนร่วมกับแฟนเก่าให้อาร์เธอร์รู้ ผู้แต่ง ได้บรรยายบรรยากาศภายใต้ความกดดันของตัวละคร ทำให้เร้าอารมณ์ผู้อ่านว่าสุดท้ายแล้วความลับ จะแตกหรือไม่

จากการศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ากลวิธีการใช้ลีลาการใช้คำของผู้แต่งมีการใช้ คำที่มีความหมายตรงและความหมายแฝง และมีการใช้ความเปรียบได้แก่ อุปมาอุปไมย การใช้อุป ลักษณ์ และการใช้สัญลักษณ์ โดยนวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ต์ พบว่ามีการใช้ สัญลักษณ์ปรากฏในเรื่องจำนวนมาก ในส่วนของการใช้ประโยคภายในเรื่องพบว่ามีการใช้รูปประโยค ที่สั้น ตรงไปตรงมา เข้าใจง่าย พบการใช้ภาษาปาก ภาษาแสลง และคำหยาบทั้งสองเรื่องเพื่อสร้าง อรรถรสและความสมจริงในบทสนทนา

น้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่งในด้านกลวิธีพบว่านวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ต์ มีความเป็นเอกลักษณ์ในด้านการวางโครงเรื่องที่ซับซ้อนน่าติดตาม สอดแทรกความรู้เพิ่มเติมให้ ผู้อ่านและสะท้อนภาพสังคมที่นอกเหนือจากเรื่องรักโรแมนติกของตัวละครเอก ซึ่งแตกต่างกับนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ที่ปรากฏให้เห็นเอกลักษณ์ ของผู้แต่งที่หยิบเอาสิ่งต่าง ๆ รอบตัวในสังคมไม่ว่าจะเป็นเกม ละครบรอดเวย์ เพลง ดารา ศิลปินชื่อดัง ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยม รวมไปถึงนิยายแฟนตาซีชื่อดังอย่างแฮร์รี่ พอตเตอร์เข้ามา สอดแทรกในบทสนทนา และมุขตลกเพื่อสร้างสีสันให้กับเรื่อง ทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีความเข้าถึงง่าย และสดใหม่อยู่เสมอ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

จากผลการศึกษาภาพสะท้อนในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยได้ศึกษาหัวข้อการวิเคราะห์ภาพสะท้อน ชายรักชาย ผ่านแนวคิดแนวคิดปิตาธิปไตย (Patriarchy) ของ Kata Millet และแนวคิดเรื่องเพศ สรีระ เพศสภาพ เพศวิถี และกลุ่มชายรักชายในสังคม โดยแบ่งเป็นทั้งหมด 4 หัวข้อ ได้แก่

1. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว
2. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม
3. ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา
4. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา

โดยผู้วิจัยขออธิบายและยกตัวอย่างประกอบ ดังนี้

1. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัว

จากการศึกษาภาพสะท้อนผ่านสถาบันครอบครัวพบว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องมีความเหมือนและความแตกต่างในประเด็นครอบครัว ดังนี้

เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

ครอบครัวในสังคมไทยมักยึดติดกับคำว่า ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ภรรยาต้องปรนนิบัติ ดูแล เชื้อฟุ้งสามี ทำให้เกิดเป็นสังคมที่ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จึงทำให้เกิด “การกำหนดบทบาทจากเพศตามขนบดั้งเดิม ไว้ประเพณีปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดโดยเห็นพ้อง ต้องกันว่าเป็นสิ่งที่ไปตามธรรมชาติและถูกต้องตามหลัก” Tyson (2011, N. 142 - 144) เมื่อมีคนที่มีรสนิยมความชอบที่แตกต่างจากสิ่งที่ถูกกำหนดจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับได้ ด้วยชุดความคิดที่ว่าต้องเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ต้องมี พ่อ แม่ และลูกพร้อมหน้า ทำให้บางครอบครัวคาดหวังที่จะให้ลูกมีครอบครัวที่สมบูรณ์ตามที่เคยเชื่อมา จึงพยายามบังคับให้ลูกปฏิบัติตามแนวทางที่พ่อแม่วางไว้ให้ นวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอรูปแบบครอบครัวในสังคมไทยที่มีความเป็นปิตาธิปไตยออกมาได้อย่างชัดเจน ดังความบางตอนว่า

“คืนนั้น พีรณัฐได้ยินพ่อแม่เสียงดังใหญ่ ในหลุมความทรงจำที่เจ้าตัวพยายามปิดตาย เด็กน้อยเคยเปรียบเทียบกับมันดังยิ่งกว่าฟ้าร้อง เขาซุกตัวอยู่แต่ในห้องนอน ใต้ผืนผ้าวมหนาที่ลากออกมาจากตู้ พยายามดึงมันปิดหูหวังจะไม่ได้ยิน แต่สุดท้ายก็ยังได้ยินโดยเฉพาะในที่สุด เสียงก้าวลงบันไดหนัก ๆ ไล่มายังประตูหน้าห้องตัวเอง บานประตูถูกดึงเปิด แสงสว่างจากข้างนอกทอดล้าเข้ามาข้างใน มีร่างสูงใหญ่ของผู้เป็นพ่อคดบังดูจักษ์ปกหลังัน

แสงนั้นทอดทาบมาที่ใบหน้าของเขา บิดาจึงเห็นถนัดว่าลูกน้อยยังไม่หลับ เสียงพูดราบเรียบทว่าดุจดังคำราม 'ณัฐเป็นผู้ชายผู้ชายเขาไม่เอาผ้ามาโปกหัวทำเสียงเล็กเสียงน้อยกัน อย่าทำอย่างนั้นอีก!' แล้วประตูก็ปิดตามพ่อที่คล้อยหลังไป

ไม่มีใครรู้ มันได้ปิดลงพร้อมกับประตูอีกสองบาน คือประตูแห่งความภาคภูมิใจเชื่อมั่นในตัวเองของเด็กน้อย และประตูแห่งความไว้วางใจในพ่อแม่ผู้ควรจะเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดของเขา

นับจากวันนั้น แม่แต่แม่ก็ไม่ยอมให้เขาดูการ์ตูนเซเลอร์มูนและเจ้าหญิงดิสนีย์ ของเล่นตุ๊กตาที่เคยซื้อของให้แม่ซื้อมาถูกพรวกไปบริจาค”

(ปราปต์, 2562, น.328)

... “ลาออกจากคณะนั้นซะ ปีน้าสบใหม่” คุณสิบหมื่นพูดง่าย ๆ ด้วยใบหน้าเรียบ ทว่าสายตาดุตันเช่นเดียวกับครั้งที่พูดกับลูกชายในห้างสรรพสินค้าเก่าใต้โรงภาพยนตร์

พีณัฐนึ่งเฉย จวบกระทั่งพ่อหมุนตัวกลับไปเพราะคิดว่าทุกอย่างเรียบร้อย
จึงตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไม่ผิดกัน

‘ณัฐจะเรียนคณะนี้’ ปลายเท้าของพ่อหยุดลง

‘ว่าไงนะ’ คำตอบของพีณัฐคือการเดินเฉียดพ่อเพื่อก้าวต่อไปตามทางของ
ตัวเอง อย่างไรก็ตาม เพียงครึ่งก้าวที่ล้ำหน้า ข้อมือของลูกชายถูกคว้าและกระชาก
ล้มลงไปข้างหลัง พีณัฐจำแบ่ ยังตระหนกเกินกว่าจะร้องออกมา โดยเฉพาะเมื่อพ่อ
หันมาชี้นิ้วตะคอก ‘อย่าอวดดีกับฉัน!’ ดวงตาของคุณลึบหมื่นถลึงออก สองข้างขมับ
แม้แต่กึ่งกลางหน้าผากก็มีเส้นเลือดปูดจุกจะระเบิดออกมาด้วยโกรธา”

(ปราปต์, 2562, น.342)

จะเห็นว่าตัวละครพ่อมีอิทธิพลต่อตัวละครทั้งแม่และลูก ด้วยลักษณะท่าทาง การออกคำสั่งที่
ทุกคนในครอบครัวต้องปฏิบัติตามแม้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่อยากทำก็ตาม สะท้อนให้เห็นรูปแบบของสังคม
ปิตาธิปไตยที่อำนาจจะอยู่ในมือของผู้ชายที่ผ่านการให้คุณค่ากับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมที่ว่า
ผู้ชายแข็งแกร่ง มีความเป็นผู้นำมากกว่า และเชื่อว่าใครที่ไม่ปฏิบัติตามบทบาททางเพศจะเป็นคนผิด
ธรรมชาติ มีปัญหาทางจิตและส่งผลต่อความคิดเช่นนี้ต่อกันมาเรื่อย ๆ เห็นได้จากที่พ่อไม่ยอมรับในตัว
ลูกชายที่มีลักษณะเหมือนผู้หญิง จึงพยายามบอกให้ลูกชายปฏิบัติตามบทบาทของเพศตัวเองให้
ถูกต้องตามความเชื่อ

สังคมไทยในปัจจุบันก็ยังคงมีหลายครอบครัวที่มีความเชื่อและใช้ชุดความคิดแบบ
ปิตาธิปไตยแม้ว่าสังคมโลกจะเปิดกว้างแล้วก็ตาม ซึ่งอาจทำให้คนในครอบครัวที่ถูกปิดกั้นในบทบาท
ความเป็นตัวตน ถูกจำกัดสิทธินั้นเกิดความกลัวต่อสังคมภายนอก ไม่กล้าที่จะเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ไม่มี
ความสุขในการใช้ชีวิต เหมือนกับตัวละครพีณัฐที่ถูกจำกัดการแสดงออกตัวตนของตัวเองจนทำให้
เขากลัวที่จะแสดงออกความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเพราะครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการ
ยอมรับทางเพศนั่นเอง

นอกจากภาพสะท้อนของครอบครัวที่เป็นปิตาธิปไตยแล้วนวนิยายคุณหมิปาฏิหาริย์
ยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นปัจจุบันในอีกด้านหนึ่งคือ การกล้าที่จะยอมรับความเป็นตัวเอง
ของคนหลากหลายทางเพศ เนื่องจากการแสดงให้เห็นช่วงวัยของตัวละครที่มีการเติบโต
ตามช่วงเวลาซึ่งมีประสบการณ์ มีความคิดเป็นของตัวเอง และกล้าที่จะแสดงความคิด
ของตัวเองมากยิ่งขึ้น ดังที่ ภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์ (2555, น.173) กล่าวว่า ผู้ให้ข้อมูลจะเริ่มที่จะมี
การเปิดเผยตัวตนแก่ของตนเองให้คนในครอบครัวรับรู้ โดยที่พูดกันตรง ๆ โดยที่ตนเองจะรู้สึก
ปลอดภัยเพียงพอ มีความพร้อม สามารถที่จะดูแลตนเองได้หากถูกครอบครัวปฏิเสธหลังจาก
การเปิดเผย หรืออยากที่จะให้ครอบครัวของตนเองยอมรับตนเองในด้านอื่นๆ ก่อนแล้วจึงค่อย
เปิดเผย ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่มทนาแม่ของพีณัฐได้บอกกับเต้าหู้ว่ารู้เรื่องความสัมพันธ์ของ
ทั้งสองคนแล้ว พีณัฐที่เข้ามาได้ยินพอดีจึงยอมรับกับแม่และยืนยันที่จะคบหากับเต้าหู้ต่อไป ดัง
ข้อความบางตอนว่า

“แม่เข้าใจลูกทั้งหมด! ญัฐกับเต้าหู้เป็นแฟนกัน และเราก็มีความสุขกัน
มากๆ ที่นี่!”

"ญัฐ--!"

"เต้าหู้มันทำให้ญัฐมีความสุข--ถ้าแม่จะสังเกตลูกตัวเองบ้างนะนะ-" ปาก
คอที่ญัฐสั่นไม่แพ้เต้าหู้เลย และในดวงตาก็เริ่มเอ่อคลอด้วยหยดน้ำ แต่คล้ายมันจะ
เป็นน้ำมันมากกว่า เพราะว่าความสว่างโชติในดวงตาของพี่ญัฐมีแต่จะลุกโพล่งยิ่ง
ๆ ขึ้นไป แต่ละคำถูกเน้นน้ำหนักเชือดเฉือนเหมือนกตมมีด "แม่มาบอกมัน
ลับหลังญัฐเพราะต้องการอะไร ตั้งใจจะไล่คนที่มันรักไปให้พ้นอีกหรือ? (น.322)

“ลูกของแม่เป็นเกย์ เป็นตุ๊ด แม่ต้องรู้ไว้ซะ! บ้านของเรามันไม่ได้สมบูรณ์แบบ
เหมือนโลกดิสนีย์! ญัฐไม่มีวันแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนแล้วมาปีมหลานให้แม่ได้
ถ้านั่นคือสิ่งที่แม่ฝัน ญัฐก็บอกไว้เลยว่าฝันของแม่จะไม่มีวันเป็นจริง!” (น.323)

(ปราปต์, 2562)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครพี่ญัฐแม้จะมีความกังวลอยู่บ้างว่าจะถูกกีดกัน
ความสัมพันธ์อย่างที่เคยเจอมาในอดีต แต่ด้วยความพร้อมในหลายด้านเขาจึงกล้าที่จะยอมรับใน
ตัวตนของตัวเอง และยืนยันอย่างมั่นใจที่จะเลือกใช้ชีวิตในแบบที่เขาเป็นคนกำหนดเอง แสดงให้เห็น
ความคิด การแสดงออกที่เปลี่ยนไปจากในอดีตของช่วงวัยเด็กที่ถูกพ่อแม่ควบคุมได้ง่าย แต่เมื่อเวลา
ผ่านไปพัฒนาการทางความคิด ประสบการณ์ ประกอบกับความพร้อมในการดูแลชีวิตของตนเอง
รวมถึงสภาพสังคมที่เปิดกว้างเพิ่มมากขึ้น และสถานการณ์ที่บีบคั้น ทำให้ตัวละครกล้าที่จะยอมรับ
ตัวเองกับคนในครอบครัวได้อย่างชัดเจน

ปัจจุบันในสังคม การแสดงออกความเป็นตัวตนอย่างตรงไปตรงมากับครอบครัวเช่นเดียวกับ
นวนิยายนั้นยังคงเป็นเรื่องที่หนักใจสำหรับคนหลากหลายทางเพศหลายคน เนื่องจากปัจจัยทาง
สังคมหลายด้านที่ไม่เอื้อให้คนหลากหลายทางเพศเกิดความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ระบบเศรษฐกิจ
ในเรื่องของการทำงานทำให้มีข้อจำกัดเรื่องรายได้ส่งผลต่อการดูแลตัวเองทำให้บางคนยังคงต้อง
พึ่งพาครอบครัว ซึ่งก็ถือได้ว่าการดูแลตัวเองเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความมั่นใจก่อนที่จะให้คน
ในครอบครัวยอมรับในตัวตนของเขาเหล่านั้นได้

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ข้อมูลจากโรงพยาบาลเปาโลโชคชัย4 (2562) ได้อธิบายเกี่ยวกับวิธีการเลี้ยงลูก
ของชาวต่างชาติว่าส่งเสริมการมีอิสระ ส่วนใหญ่พ่อแม่มีหน้าที่เป็นฝ่ายสนับสนุนให้กำลังใจ จัดหา
อุปกรณ์ และไม่ตีกรอบเส้นทางชีวิต จึงทำให้ลูกเป็นเด็กมั่นใจ สอนให้มีความรับผิดชอบตั้งแต่เด็ก
ให้โอกาสลูกแสดงความคิดเห็นเสมอ ไม่เน้นการตีแต่เน้นเรื่องเหตุผล จากข้อมูลจะเห็นได้ว่าสถาบัน
ครอบครัวของชาวตะวันตกให้ความสำคัญต่อการพูดคุยด้วยเหตุผลเป็นหลัก และส่งเสริมอิสระใน
การใช้ชีวิต

ลักษณะพื้นฐานของครอบครัวชาวอเมริกันจะมีความสนิทสนมกันระหว่างพ่อ แม่ และลูก เป็นผลมาจากนิสัยโดยทั่วไปของชาวอเมริกันคือเป็นคนตรงไปตรงมา และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความแน่นแฟ้น พ่อ แม่ และลูกต่างพูดคุยและให้คำปรึกษากัน ได้ทุกเรื่องเหมือนเพื่อน ซึ่งแต่ละครอบครัวมีวิถีชีวิตตามความเชื่อทางศาสนาที่ต่างกัน บางครอบครัวที่เคร่งศาสนาหรือมีแนวคิดแบบอนุรักษ์นิยมก็จะมีความเชื่อบางอย่างที่กระทบต่อการแสดงออกทางเพศของกลุ่มคนเพศทางเลือก นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏความสัมพันธ์ของคนภายในครอบครัวดังกล่าวอย่างดังต่อไปนี้

อาเธอร์มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับพ่อและแม่ เขาบอกกับพ่อแม่ว่าเขาเป็นเกย์ และทางครอบครัวก็ยอมรับได้ อาเธอร์สามารถพูดคุยและปรึกษาปัญหาความรักกับพ่อและแม่ได้อย่างเปิดเผย เห็นได้จากฉากที่อาเธอร์ปรึกษากับพ่อของเขาในการตามหาเบน ชายแปลกหน้าที่เพิ่งพบเจอในที่ทำการไปรษณีย์บนเว็บครีส์ลิสต์ อาเธอร์บอกกับพ่อว่านั่นเป็นความคิดที่ฟังดูไม่เข้าท่าแต่พ่อของเขาก็ได้ให้คำแนะนำถึงความบางตอนว่า

“กว่าจะได้ผลต้องนานแน่ล่ะ”

“ใช่เลย ไอเดียโง่ ๆ โอเค...”

“มันไม่ใช่ไอเดียโง่ ๆ หรือ เราน่าจะลองโพสต์ดูนะ”

“เขาไม่เห็นหรือ”

“อาจจะเห็นก็ได้ มันคุ้มที่จะลองนี้ ไซม์” พ่อผมเปิดหน้าต่างเว็บใหม่

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 55)

หลังจากเด็ดแรกดำเนินไปได้ไม่คึก อาเธอร์และเบนจึงตัดสินใจที่จะเริ่มเด็ดครั้งแรกครั้งที่สอง อาเธอร์เป็นกังวลในการวางแผนการเด็ดครั้งนี้มากจึงปรึกษาพ่อ และพ่อก็ให้คำแนะนำและให้กำลังใจอาเธอร์ดังบทสนทนาต่อไปนี้

“หรือเราต้องทำเหมือนเดิมซ้ำอีกครั้ง”

“จะทำตามเด็ดแรกแย ๆ อีกครั้งไปทำไมล่ะ” พ่อถาม “ทำใจเย็น ๆ เอะ รอบนี้ต้องดีแน่ ทำอะไรก็ได้ผลซัวร์ ๆ ดีกว่า อย่งไปกินข้าวกัน ทำอะไรแบบเบสิก ๆ นะ”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 144)

นอกจากพ่อแล้ว อาเธอร์ก็สนิทกับแม่เช่นกัน เขาและแม่พูดคุยถึงเรื่องต่าง ๆ และเรื่องของผู้ชายที่เขาชอบได้อย่างตรงไปตรงมา ดังตัวอย่างฉากที่แม่ถามถึงชายที่เจอในที่ทำการไปรษณีย์ขณะอยู่ในรถของลิฟต์ระหว่างเดินทางไปทำงาน

แม่กระแอม “ไหนเล่าให้แม่ฟังเรื่องผู้ชายคนนั้นหน่อย”

“ผู้ชายไหน”

“อาเธอร์!” แม่ศอกผม “ผู้ชายที่ทำการไปรษณีย์ไง”

ผมมองแม่ทางตา “ก็เล่าไปแล้วไง”

“ลูกแค่เล่าว่าเกิดอะไรขึ้นที่ทำการไปรษณีย์ แม่อยากูรู้เรื่องทั้งหมดเลย”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 66)

อาเธอร์เข้าใจผิดมาตลอดว่าพ่อและแม่มีปัญหากัน และอาจจะหย่ากันในที่สุด เขาเก็บมาคิดไปเองคนเดียวตลอดโดยไม่ถามพ่อแม่ จนในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหวและพูดออกไป ทำให้แม่ตกใจและพยายามอธิบายว่าความสัมพันธ์ของพ่อกับแม่ยังคงปกติดี แม่โทรหาพ่อให้ช่วยอธิบายอาเธอร์เข้าใจ เมื่อได้พูดสายกับพ่ออาเธอร์ก็ปล่อยคำพูดที่ถูกกักเก็บเอาไว้มานานแสนนานจนพ่อและแม่ทั้งตกใจและอดขำไม่ได้ในเวลาเดียวกัน

“ว้าว” แม่นั่งบนโซฟาและโอบผม “ปล่อยออกมาเลยลูก”

พ่อหัวเราะ “เด็กน้อยเอ๊ย เราไม่ได้จะหย่ากันสักหน่อย”

“บอกผมได้นะ! แค่พูดความจริงก็พอแล้ว”

“เราพูดความจริงอยู่เนี่ย!” แม่ส่ายหน้า “อาเธอร์ พ่อกับแม่ทะเลาะกันตลอดก็จริง แต่เราก็เป็นแบบนี้แหละ เราไม่ได้เพอร์เฟกต์ ความสัมพันธ์น่าจะวุ่นวายจะตาย ลูกกับเบนยังโอเคกันไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย...”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 260)

จากเหตุการณ์ข้างต้นทำให้เห็นถึงความอบอุ่น ความใส่ใจความรู้สึกของคนในครอบครัว ความเป็นธรรมชาติของครอบครัวอเมริกันที่เมื่อมีปัญหาที่พร้อมที่จะเปิดใจพูดคุยได้อย่างตรงไปตรงมา

ครอบครัวของเบนก็เหมือนกับครอบครัวอาเธอร์ และครอบครัวของชาวอเมริกันส่วนใหญ่ที่มีความใกล้ชิดกัน และพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง ดังตัวอย่างในฉากรับประทานอาหารที่แม่สังเกตเห็น เบนมีท่าทีที่แปลกไปจากปกติ จึงเอยถามออกไปตรง ๆ ว่า

“โอเค” แม่ประกบมือเข้าด้วยกัน “เรื่องฮัตสัน เขาทำอะไรหรอ”

ผมชอบที่พ่อแม่ผมเป็นคนพูดอะไรตรง ๆ แต่ก็ให้พื้นที่ส่วนตัวกับผมด้วย

“ผมพยายามช่วยเขาตอนเรียนแล้วเขาก็โมโหใส่ผม”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 61)

นอกจากนี้แม่ยังแสดงให้เห็นถึงความสนใจ และใส่ใจในสิ่งที่เบนรักอย่างการแต้निया ซึ่งเป็งานอดิเรกที่เขาไม่ได้เปิดเผยให้ใครรู้มากนัก ดังความที่ว่า

“มีอะไรมาเล่าบ้างมั๊ย เบนิตโตแม่กลับมามีปทรียัง” แม่ถาม
 คนกลุ่มเดียวที่รู้ว่าผมแต่งงานเรื่องนั้นคือ ดีแลน ฮัดสัน แฮเรียต และ
 พ่อกับแม่ ปีนี้ผมไม่มีเงินซื้อของขวัญให้แม่ ผมเลยเอาแม่มาแต่งงานนิยายแทนด้วย
 บทของจอมเวทหญิงที่ไม่มีวันแก่และร้ายคาถาแห่งความสงบสุข...

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 62)

ทั้งสองครอบครัวให้ความสำคัญในความสัมพันธ์ที่กำลังก่อตัวขึ้นของลูกชายตัวเอง จาก
 ตอนหนึ่งในเรื่องทีอาเธอร์ได้พาเบนมาแนะนำตัวกับพ่อและแม่ ซึ่งทั้งสองท่านก็ให้การต้อนรับและ
 พุดคุยกับเบนอย่างเป็นกันเองและอบอุ่น จากนั้นก็ชวนเบนและครอบครัวมาทานอาหารที่บ้านคราว
 หน้า หลังจากเบนกลับบ้านไปเขาก็ได้ส่งข้อความมาบอกกับอาเธอร์ว่า ครอบครัวชาวครอบครัว
 ของอาเธอร์ไปทานมือเย็นด้วยกันเพื่อทำความรู้จักให้มากขึ้น

คือ.. ฉันบอกพ่อแม่ฉันว่าพ่อแม่ชายชวนไปกินมือเย็นด้วยกัน แล้วแม่ฉัน
 ก็เปลี่ยนเป็นอยากให้ครอบครัวนายมากินมือเย็นที่บ้านเราปรุงนี้แทน ฉันรู้ว่ามันบ้า
 มาก อย่าสติแตกนะ พ่อแม่ฉันแค่อยากเจอแฟนใหม่สุดเจ๋งของฉันเท่านั้นเอง

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 205)

ตัวอย่างที่ยกมาอธิบายให้เห็นถึงลักษณะของครอบครัวของตัวละครเอกในเรื่องมีการ
 สะท้อนความเป็นสังคมของชาวอเมริกันได้อย่างถูกต้องและเป็นไปตามความจริงในธรรมชาติของชาว
 อเมริกันที่เราสามารถพบเห็นได้ในปัจจุบัน ผลจากการใกล้ชิดสนิทสนมกันภายในครอบครัว ทำให้
 กลุ่มคนเพศทางเลือกมีความกล้าที่จะแสดงรสนิยมทางเพศออกมาให้คนในครอบครัวได้รับรู้
 เปิดเผย กล้าที่จะเปิดใจ พุดคุย และขอคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ

จากการผลการวิเคราะห์ประเด็นครอบครัวของนวนิยายทั้งสองเรื่องพบว่าสังคมไทยกับ
 สังคมประเทศสหรัฐอเมริกามีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ สังคมไทยมีความเป็นปิตาธิปไตย
 สูง ผู้ที่เป็นหัวหน้าครอบครัวมีอำนาจเด็ดขาดในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ รูปแบบความสัมพันธ์ของ
 คนในครอบครัวของชาวอเมริกันจะมีความผ่อนคลายมากกว่า สมาชิกในครอบครัวสามารถพุดคุยกัน
 ได้อย่างเป็นกันเอง สามารถแสดงความคิดเห็นได้ ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อ
 การแสดงออกทางเพศเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีความใกล้ชิดและเกี่ยวเนื่องต่อบุคคลมาตั้งแต่แรก
 เกิด หากคนในครอบครัวสามารถยอมรับในตัวบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้ ก็จะสามารถ
 สร้างความมั่นใจและเป็นหนึ่งปัจจัยสำคัญในการกล้าแสดงออกทางเพศ

2. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันสังคม

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

ในอดีตของสังคมไทยบุคคลที่มีความรักระหว่างเพศเดียวกัน หรือคนรักร่วมเพศ
 ในสังคมไทย ไม่ได้เป็นที่ยอมรับจากสังคมจึงต้องพยายามปกปิดพฤติกรรมตนเองเพื่ออยู่ร่วมกับคน
 ส่วนมากในสังคมได้ ด้วยค่านิยม บรรทัดฐานและวัฒนธรรมทางสังคมที่ตีกรอบให้เพศมีเพียง 2 เพศ

คือ ชายและหญิง ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานสังคมของ กฤตพล สุธี ภัทรกุล (2563, น.37-38) ที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับ สังคมปัจจุบันการมองคนรัก ร่วมเพศ หรือคนที่มีความหลากหลายทางเพศมีการยอมรับกันแล้วในสังคมแต่ยังคงมีคนอีกกลุ่มที่ ยังคงมีความเชื่อที่ว่าความรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่ผิดปกติ ในนวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอประเด็น เหตุผลของคนที่ไม่ยอมรับคนรักร่วมเพศ ดังความบางตอนว่า

“ไม่แน่ใจซีจ๊ะ เพราะน้ำโตมากับคำสอนที่ว่ารักร่วมเพศถือเป็นพวกหลัก เพศ ว่าแต่...ในประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้

ว่านะ นักปรัชญาคนไหนนะที่เริ่มพูดถึงเรื่องไม่ป่าเดียวกัน แล้วที่เขาพูด ขึ้นมานั้นนะเพราะว่าตัวเองก็เป็นรีเปล่า ถึง ศึกษาระดับสูงขนาดนั้น”

(ปราปต์, 2562, น.414)

“จะว่าอย่างนั้นก็ใช่ ฉันก็เห็นว่าน้ำเป็นคนรุ่มเก่า ถึงพยายามจะเข้าใจ เรื่องอะไรพรรคนี่แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าถูกต้องรีเปล่า อย่างว่านะ รุ่มลุ่มรุ่มน้ำนี่โตมากับ ความเชื่อที่ว่าพวกหลักเพศเป็นโรคจิตวิปริต ได้ลูกเต้าแบบนี้พ่อแม่ก็ลุ่มใจ อาจไม่ กล้าพูดกับใคร น้ำถึงขมฉันใจลูก ว่าถึงฉันจะเป็นยังไงแต่ก็ยังเก่งเรื่องงาน ไม่มีใคร สนับสนุนอาชีพนี้เลยแต่หนูก็ยังต่อสู้มาจนได้ทำได้เป็น แล้วก็ประนีประนอม พอที่จะอยู่บ้านพ่อใช้ทรัพย์สินสมบัติของพ่อ ต่อไปอย่างมีความสุขด้วย น้ำเคยเข้าไป อ่านที่พวกนักคิดรุ่นหนูเขาเขียนไว้เหมือนกันนะ แนวๆประวัติศาสตร์ทางเลือก ที่ฉันรู้ว่านั่นนะ ชนชั้นบนไม่ได้สร้างเมืองอยู่คนเดียว ชนชั้นล่างก็แลกเลือดแลกชีวิต มาด้วย แล้วก็ไอ้ที่พยายามต่อต้านระบบเก่า ไม่เอาทหาร นี่ถ้าฉันสุดโต่งแบบพวก นั้นก็แยเลยพ่อเขาอุตสาหะให้อาชีพทหารสร้างสมบัติไว้ให้แท้ ๆ”

(ปราปต์, 2562, น.414-415)

จากข้อความข้างต้นเป็นการนำเสนอความคิดค่านิยมของตัวละครน้ำจัน ซึ่งมีอายุประมาณ 50 ปี ถือว่าเป็นคนรุ่มเก่า ที่ถูกปลูกฝังค่านิยมในเรื่องของคนรักร่วมเพศว่าเป็นคนที่มีความผิดปกติ โรคจิตวิปริต และมีความเชื่อเช่นอย่างหนักแน่น ไม่ยอมเปิดรับข้อมูลหรือค่านิยมใหม่ ๆ ในสังคม ปัจจุบัน สังคมไทยในปัจจุบันจะสามารถพบบุคคลสูงอายุและมีค่านิยมลักษณะเดียวกันนี้ มักจะอยู่ใน ระบบราชการของไทยและอยู่ในระดับงานที่สูง จึงเกิดกฎ ข้อบังคับต่าง ๆ ที่จำกัดสิทธิ์ในการแสดง ตัวตนตามความเป็นจริง และเกิดความเหลื่อมล้ำสำหรับกลุ่มคนชายรักชายมาจนถึงปัจจุบัน

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

สภาพสังคมในปัจจุบันของประเทศสหรัฐอเมริกาค่อนข้างมีความเปิดกว้างทางด้านการแสดงออกทางเพศอย่างอิสระและเท่าเทียม ข้อมูลจาก WORANTEX (2561) เว็บไซต์เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือด้านการแนะแนวการศึกษา - แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และท่องเที่ยว

ต่างประเทศได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศสหรัฐอเมริกาไว้ว่า สภาพสังคมและวัฒนธรรมโดยทั่วไปพบว่าชาวอเมริกันเป็นคนที่ไวต่อการเรียนรู้และเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ เติมใจที่จะค้นคว้าเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ใคร่รู้จักจึงต้องใช้ความอิสระและการมองสิ่งต่าง ๆ ในแง่ดีซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของคนอเมริกันส่วนหนึ่งที่มีมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศ ซึ่งธรรมชาติของคนอเมริกันที่กล่าวมาข้างต้นส่งผลให้ตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะนิสัยเป็นคนเปิดเผยและตรงไปตรงมา โดยเฉพาะอาร์เธอร์ ที่แสดงออกและกล้าเปิดเผยตัวเองว่าเป็นเกย์ต่อหน้าคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบเจอกันครั้งแรก ซึ่งคนนั้นคือ เบน ตัวละครหลักอีกหนึ่งตัว ดังข้อความตอนหนึ่งจากเรื่องว่า

หนุ่มถ้อยถ้อยยิ้มแฉ่ง ๆ “อ่า นายเป็นพวกที่ชอบทำตัวแปลก ๆ เวลาเจอเกย์สินะ”

“อะไรนะ” ผมพูดเสียงหลง “ไม่ใช่ซะ เปลา่เลย”

“อืม” เขากลอกตาแล้วมองข้ามไหล่ผมไป

“ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะ” ผมรีบพูด “ฟังนะ ฉันเป็นเกย์”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 16-17)

ผมว่าผมไม่ได้พูดคำนั้นออกมาดัง ๆ บ่อย ๆ หรือ ฉันเป็นเกย์ พ่อแม่ผมรู้ อีธานกับเจสซี้รู้ แล้วผมก็บอกเพื่อนร่วมงานที่บริษัทของแม่ไปบ้าง แต่ผมไม่ใช่คนประเภทที่จะป่าวประกาศเรื่องนี้ในที่ทำการไปรษณีย์

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 17)

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ภายในเรื่องก็ยังมีสถานการณ์บางตอนที่สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคมทั้งหมด เพราะมีบุคคลบางกลุ่มที่ยังคงมีความคิด และความเชื่อต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในด้านลบหลงเหลืออยู่ ดังตัวอย่างเหตุการณ์ในฉากบทรถไฟที่เบนนั่งโอบแขนรอบตัวอาเธอร์และซบกันระหว่างทางกลับบ้าน แต่ก็มีผู้ชายคนหนึ่งตะแคงเข้าที่ขาของเบนและมีปากเสียงกัน ชายคนนั้นบอกให้เบนและอาเธอร์เก็บท่าทีที่แสดงความรักต่อกันเอาไว้ทำที่บ้านเพราะเขาไม่ต้องการให้ลูกชายของเขาเห็นภาพนี้ สถานการณ์เป็นไปตามบทสนทนาระหว่างเบนและชายบนรถไฟดังต่อไปนี้

“ไม่มีใครอยากเห็นหรือกะนะ” ผู้ชายคนนั้นพูดแล้วเอาหนังสือพิมพ์ชี้ผมกับอาเธอร์ เขายืนตรงนั้นไม่ไปไหน ผู้โดยสารคนอื่นเริ่มหันมาสนใจเรา

“เห็นอะไร” ผมลุกขึ้นนั่งแล้วอาร์เธอร์ก็ลืมหูลืมตาขึ้น ผมมีความรู้สึกเหมือนเขาไม่ได้หลับจริงๆ หรือ

“เก็บไว้ทำที่บ้าน โอเคมัย ฉันพาลูกมาด้วยเนี่ย”

“เก็บอะไร” ผมพูด

“เธอรู้อีว่าตัวเองทำอะไรอยู่” ผู้ชายคนนั้นพูด หน้าเขาแดงก่ำ ผมไม่รู้ว่าจะ
เขาโมโหหรืออายที่ผมไม่ว่าตามเขากันแน่

“ใช่ ผมกำลังใช้เวลากับผู้ชายที่ผมชอบ” ผมลุกขึ้นยืน ใจผมเต้นรัว
เพราะผมคิดว่าเดี๋ยวหมอนี้ต้องทำอะไรง่ๆ แน่ แต่มีคนกำลังถ่ายคลิปเขาอยู่เพราะ
นั่นถ้าเรื่องมันจบลงแย่จริง ๆ ผมก็มีความหวังว่าคลิปนี้จะดังกระฉ่อนจนผมแชร์
คลิปตำราวดูได้ หมอนี้จะได้ไม่ไประรานใครอีก

“ฉันไม่อยากจะให้ลูกชายของฉันต้องมาเห็นอะไรแบบนี้ทั้ง ๆ ที่เราแค่
อยากกลับบ้านกันก็เท่านั้น”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 195)

จากบทสนทนาชายที่มีปากเสียงกับเบนแสดงออกว่าไม่ยอมรับในการแสดงความรักของกลุ่ม
คนที่มีความหลากหลายทางเพศในที่สาธารณะ ซึ่งเขาได้อ้างว่าไม่อยากจะให้ลูกชายของตนมาเห็นและ
เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว จนเกิดการปะทะกันทางวาจา ซึ่งอาเธอร์ก็ได้พูดถึงเหตุการณ์
ดังกล่าวเชิงตัดพ้อว่า

“ฉันนึกว่านิวยอร์กจะโอเคกับ...” เขาหายใจเข้าลึกและเข็นน้ำตาออกจาก
แก้ม “บาร์เกย์กับไพรด์พาเรด กับคูร์กเพศเดียวกันเดินจับมือกัน เชี่ยไรวะ ฉันนึก
ว่านิวยอร์กรับเรื่องพวกนี้ได้แล้ว”

“ส่วนใหญ่ก็รับได้หะ ฉันว่านะ แต่ทุกเมืองต้องมีพวกสวะอยู่แล้ว”

(Becky Albertalli and Adam Silvera, 2018, pp. 196)

จากเหตุการณ์ที่ยกตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้สังคมของชาวอเมริกันจะเปิดกว้าง
ในการแสดงออกทางเพศได้อย่างอิสระเสรี ดังจะเห็นได้จากการรณรงค์ความเท่าเทียมทางเพศผ่าน
Pride Month โดยนิตยสาร ELLE Thailand (2564) กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงอัน
ยิ่งใหญ่ในการเดินขบวนรณรงค์เพื่อเรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศในประเทศสหรัฐอเมริกาและเป็น
เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกหันมาให้ความสนใจและลุกขึ้นมาร่วมกันส่งเสริม
ความเท่าเทียมกันทางเพศในประเทศของตน ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการเรียกร้องมาอย่าง
ยาวนานตั้งแต่ในปีค.ศ. 1969 และในปี 2000 ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา Bill Clinton ออกมา
ประกาศให้เดือนมิถุนายนถือเป็นเดือนแห่งความภูมิใจของชาวเกย์และเลสเบี้ยน (Gay & Lesbian
Pride Month) จากนั้นในปีค.ศ. 2009 ประธานาธิบดี Barack Obama ก็ได้ประกาศให้เดือน
มิถุนายนเป็นเดือนแห่งความภาคภูมิใจของชาวหลากหลายทางเพศ (Lesbian, Gay, Bisexual, and
Transgender Pride Month) เพื่อให้ทั่วโลกได้ยอมรับความแตกต่างของเพศสภาพและมองถึง
ความเป็นมนุษย์ด้วยกันโดยไร้คำจำกัดเพศ ถึงแม้ว่าการต่อสู้เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศจะ
ดำเนินอยู่ในสังคมของชาวอเมริกันมากกว่า 50 ปีแล้วแต่คนที่เป็นกลุ่มคนเพศทางเลือกบางส่วน
ก็ยังคงไม่กล้าแสดงออกชัดเจนมากนักเมื่ออยู่ในที่สาธารณะ ซึ่งเป็นผลมาจากโครงสร้างสังคมแบบ

ผสมตั้งที่ข่าวออนไลน์ RYT9 (2554) นำข้อมูลจากกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์มาอธิบายเพิ่มเติมว่า สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีประชากรจากหลากหลายภูมิภาคของโลก มาอาศัยอยู่ร่วมกัน ได้รับสมญานามว่า “Melting Pot” หมายถึง ศูนย์รวมของกลุ่มชนและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ผลกระทบจากการเป็นแหล่งรวมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทำให้มีกลุ่มคนทั้งที่ยอมรับและไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศในปัจจุบัน

จากผลการวิเคราะห์ประเด็นสังคมของนวนิยายทั้งสองเรื่องพบว่าสังคมไทยกับสังคมประเทศสหรัฐอเมริกามีทั้งความเหมือนและแตกต่างกัน ประเด็นความเหมือน ได้แก่ ทั้งสองสังคมมีลักษณะเป็นสังคมแบบผสมผสาน ที่ประกอบไปด้วยกลุ่มคนที่มีแนวความคิดแบบสมัยใหม่และแนวความคิดแบบอนุรักษ์นิยม ซึ่งจะแตกต่างกันตรงที่ประเทศไทยจะมีกลุ่มคนที่มีแนวคิดอนุรักษ์นิยมมากกว่า และในประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีกลุ่มคนที่มีแนวคิดสมัยใหม่มากกว่า จึงทำให้การแสดงออกทางเพศของกลุ่มรักร่วมเพศชายในสังคมมีทั้งคนที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

3. ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนา

จากการศึกษาภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนาพบว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องมีความเหมือนและความแตกต่างในประเด็นครอบครัว ดังนี้

นวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

อมรา พงศาพิชญ์ (2519, น. 43 - 44) กล่าวว่า ศาสนาในสังคมไทยต้องแยกตามระดับ คือ ในระดับสูงหรือระดับพระคัมภีร์ พุทธศาสนาก็คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แต่ในระดับชาวบ้าน พุทธศาสนาในสังคมไทยก็คือระบบความเชื่อซึ่งรวมเอาระบบความเชื่อในคำสั่งสอนทางพุทธศาสนา มาผนวกเข้ากับความเชื่อในศาสนาพราหมณ์และความเชื่อในไสยศาสตร์ การรวมระบบความเชื่อหลายระบบไว้ด้วยกันนั้นไม่เสียหายอะไร แต่ด้วยความเชื่อที่มีจำนวนมากมักจะทำให้อำนาจความเชื่อมีมากขึ้นและสามารถสร้างหรือทำลายสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ ดังตัวอย่าง

...“เคยได้ยินว่า เสาหลักเมืองอย่างนี้ บางเมืองก็ใช้คนจริงๆ ฝังลงไปใต้

เสานะฮะ” เต้าหู้พูดขึ้นหลังตามมาอ่านจนจบ

พีณัฐพยัก “ตำนานอินจันมันคงตั้งแต่สมัยอยุธยา เขาว่าต้องฝังอาถรรพ์ไว้สี่ประตูเมือง ใช้คนทั้งเป็น ชื่ออิน จัน มัน คง ฝังลงในหลุมให้คอยเฝ้าทวารปราสาทบ้านเมืองไว้”

“พีณัฐว่าที่นี้ใช้รูปปั้นคนร้อยเอ็ดภาษาจริงๆ หรือว่าใช้คนเป็น ๆ”

ผู้ถูกถามนิ่งไปครู่ “ไม่รู้สิ ทุกที่ที่มีนิทานเป็นของตัวเองทั้งนั้นแต่ที่แน่ ๆ คนชื่อ อิน จัน มัน คง น่าเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ต้องรับเคราะห์เพียงเพื่อให้คนที่เชื่อนิทานเรื่องหนึ่งได้สบายใจ โดยไม่มีใครพิสูจน์ได้-หรือไม่ก็ไม่เคยมีใครคิดจะพิสูจน์เลย ว่ามันเป็นเรื่องจริงรึเปล่า”

“ทำไมพวกเขาถึงเลือกที่จะเชื่อเรื่องที่โหดร้ายกว่าในเมื่อมีเรื่องที่โหดร้ายน้อยกว่าให้เชื่อ” พี่ณัฐถอนหายใจ ออกก้าวไปยังด้านหลังศาล บริเวณนี้ของวิหารตรงทางเข้ามีบันไดนาคคดงาม จวบถัดไปจึงคือเจดีย์หลวงอายุ 600 กว่าปี อันเป็นที่มาของชื่อวัดเจดีย์หลวงแห่งนี้

“คนเรามักเชื่อในแบบที่ตัวเองชอบและตรงกับจริตเดิมของตัวเอง”

เต้าหุ้มองเจดีย์ขนาดมหึมาด้านหน้าซึ่งก่อด้วยศิลาแลงอลังการ สูงกว่า 80 เมตร และฐานกว้างด้านละประมาณ 60 เมตร รอบฐานแต่งด้วยประติมากรรมช่างเผือก ส่วนบันไดเป็นบันไดนาคแม้ถูกกาลกร่อนสลาย ทว่าโดยรวมยังสวยงามโดดเด่นแต่ยังคงงามเพียงไหน เจ้าหมีกก็ยิ่งมุ่นคิ้ว

“ความชอบและจริตของคนที่ศรัทธาและสร้างอะไรแบบนี้ขึ้นมาได้น่ะ เทรอฮะ จะทำเรื่องพวกนั้น”

พี่ณัฐพยักรับ “ความชอบกับจริตของคนที่ศรัทธาสิ่งเหล่านี้และเลยนิยามว่าตัวเองเป็นคนดี” เจ้าตัวสาวเท้าซ้ำ ๆ ขณะอธิบาย...

(ปราปต์, 2562, น.428-429)

จากข้อความข้างต้นมีการนำเสนอภาพของความเชื่อการสร้างเสาหลักเมืองโดยการฝังคนทั้งเป็นชื่อ อิน จัน มัน คง เพื่อให้เฝ้าทวารปราสาทไว้ คนธรรมดาต้องตายเพราะความเชื่อของคนส่วนมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่โหดร้ายมาก แต่คนกลุ่มเดียวกันนี้ก็สามารถสร้างเจดีย์ขนาดใหญ่ที่มีความสวยงามมากเช่นกัน ซึ่งดูจะขัดแย้งกับการที่ยอมฝังคนทั้งเป็น แท้จริงแล้วนั้นทั้งสองสิ่งเกิดขึ้นได้เพราะความเชื่อและจริตของคนส่วนใหญ่ เหมือนกับการมองกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน การที่ใครหลายคนไม่ยอมรับนั้นก็เพราะยังคงเชื่อในเฉพาะในสิ่งที่ตัวเองชอบจึงไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงหรือเกิดการยอมรับ

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่มีการกำหนดศาสนาประจำชาติเหมือนกับประเทศไทย จากการศึกษาคพบว่าส่วนใหญ่มีความนิยมนับถือศาสนาคริสต์มากที่สุดโดยแยกนิกายออกเป็น โปรเตสแตนต์ นิกายโรมันคาทอลิก และนิกายอื่น ๆ ตามลำดับ ศาสนายูดาห์หรือศาสนายิวก็เป็นหนึ่งในศาสนาที่ปรากฏอยู่ในสังคมชาวอเมริกัน ซึ่งภายในเรื่อง What if it's us ครอบครัวของตัวละครหลักอย่างอาเธอร์ก็มีการนับถือศาสนายิว ปรากฏให้เห็นจากความบางตอนว่า

“โอ้ ตายจริง เบนิตโละเลยไม่บอกเราว่าคุณเป็นยิว ฉันทำหุ้ชะด้วย ขอโทษจริง ๆ นะคะ เดี่ยวฉันไปทำ...”

คุณนายซุสส์โน้มตัวมาข้างหน้า “โอ้ อย่างกังวลเลยคะ! เราไม่ได้ปฏิบัติตามหลักอาหารโคเชอร์ ”

Becky Albertalli and Adam Silvera (2018, pp. 210)

บทสนทนาระหว่างแม่ของเบนกับแม่ของอาเธอร์ หรือคุณนายชูส์ข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าครอบครัวของอาเธอร์มีการนับถือศาสนายูดาห์หรือศาสนายิวแบบคนสมัยใหม่ คือไม่ได้มีการยึดหลักตามศาสนาอย่างเคร่งครัด ทำให้ความเชื่อเรื่องรักร่วมเพศในศาสนายิวก็ยังคงจะไม่ได้มีปัญหาต่อการแสดงออกทางรสนิยมทางเพศของอาเธอร์ต่อครอบครัวเลย ซึ่งก็เป็นไปตามที่กล่าวมา พ่อและแม่ยอมรับที่อาเธอร์เป็นเกย์ได้

ศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกแบบดั้งเดิมมีมุมมองต่อรักร่วมเพศว่าเป็นบาป และขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ชาวสด (2564) ได้มีการเสนอข่าวเกี่ยวกับการผลักดันกฎหมายคู่ชีวิตสำหรับคู่รักเพศเดียวกันในศาสนาคริสต์ โดยสมณกระทรวงแห่งพระสังฆกรรม (Congregation for the Doctrine of the Faith) สำนักงานหลักคำสอนระดับสูงของวาติกัน เขียนในแถลงการณ์ว่า “พระองการแต่งงานเพศเดียวกันไม่สามารถถือเป็นสิ่งถูกต้องได้” และว่า “พระเจ้าไม่ทรงให้พรและไม่สามารถให้พรบาปได้” สรุปได้ว่าการแสดงออกทางความรักของกลุ่มคนเพศทางเลือกผ่านการแต่งงานถูกต้องตามกฎหมายในทางศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกนั้นยังไม่รับการยอมรับ แต่ภายในนวนิยายเรื่องนี้ครอบครัวของเบนนับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก พ่อและแม่รับรู้ที่เบนเป็นเกย์และความเชื่อในด้านศาสนาของครอบครัวนี้เป็นแบบสมัยใหม่ จึงทำให้พ่อและแม่ยอมรับได้ที่เบนเป็นเกย์ดังความบางตอนที่ว่า

...พวกเราไม่ใช่คาทอลิกหัวเก่าที่ใช้ชีวิตตามไบเบิลแต่เมินคำสอนบางบทตามใจชอบเพราะมันขัดกับความเกลียดชังที่ออกมาจากปากของตัวเอง เราเป็นคาทอลิกที่คิดว่าผู้คนไม่ควรตกรอกแค่เพราะไม่ได้ชอบเพศตรงข้าม และพ่อแม่ผมเชื่อแบบนั้นตั้งแต่ก่อนที่ผมจะบอกว่าผมเป็นเกย์ซะอีก...

Becky Albertalli and Adam Silvera (2018, pp. 60-61)

ในสมัยก่อนผู้คนต่างนับถือศาสนาและยึดถือแนวปฏิบัติอย่างเคร่งครัด โดยไม่ขาดตกบกพร่อง และหากมีผู้ใดฝ่าฝืนก็จะถูกลงโทษจากสังคม แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ความก้าวหน้าในวิทยาการต่าง ๆ ได้พัฒนาและช่วยส่งเสริมแนวคิดมนุษยให้มีความแตกต่าง และหลากหลายมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้จากที่เคยเคร่งครัดยึดถือปฏิบัติตามหลักต่าง ๆ ทางศาสนา ก็เปลี่ยนมาเป็นยึดเพียงบางหลักคำสอนที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการใช้ชีวิตประจำวันเท่านั้น และเลิกปฏิบัติบางอย่างที่ส่งผลกระทบต่อให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างลำบาก เรียกได้ว่าเป็นการปรับตัวให้เข้ากับสังคมเพื่อความอยู่รอดนั่นเอง

จากผลการวิเคราะห์ประเด็นความเชื่อและศาสนาของนวนิยายทั้งสองเรื่องพบว่าสังคมไทยกับสังคมประเทศสหรัฐอเมริกามีความแตกต่างกัน คือ ในประเทศไทยกล่าวถึงความเชื่อที่สะท้อนให้เห็นว่าคนในสังคมยึดถือความเชื่อเดิม ๆ เลือกลงเชื่อในสิ่งที่ตนเองอยากเชื่อมากกว่าการสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และสังคม ซึ่งต่างจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียกได้ว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ผู้คนปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตไปตามยุคตามสมัย ซึ่งภายในนวนิยายสะท้อนผ่านความเชื่อทาง

ศาสนา จะเห็นได้ว่าการยึดถือในความคำสอนของศาสนาที่ตนเองนับถือให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของตนเอง สิ่งไหนที่เห็นว่าขัดกับสภาพสังคมในปัจจุบันก็จะยกเว้น ซึ่งในประเด็นของความเชื่อและศาสนา ส่งผลต่อการแสดงออกทางเพศของกลุ่มคนชายรักชายในทางอ้อม คือ ความเชื่อ และศาสนา ส่งผลต่อครอบครัว และครอบครัวก็มีผลต่อการแสดงออกทางเพศของบุคคล

4. ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษา

นวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์

งานวิจัยการรังแกต่อกลุ่มนักเรียนที่เป็นหรือถูกมองว่าเป็นคนข้ามเพศ หรือคนรักเพศเดียวกันในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา: รูปแบบ ความชุกผลกระทบ แรงจูงใจและมาตรการป้องกัน ใน 5 จังหวัดของประเทศไทย วิจัยโดยคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (2557) ได้กล่าวว่า การให้ความรู้และปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องในเรื่องความหลากหลายทางเพศยังมีน้อย ครูบางคนยังเป็นคนที่มีความคิดแบบรุ่นหลัง ยังไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศ เกิดการเลือกปฏิบัติ และไม่ระวังในการใช้คำพูด ผลจากการปลูกฝังทัศนคติที่ผิดในครอบครัวส่งผลต่อการปฏิบัติตนต่อเพื่อนร่วมห้อง เด็กที่เป็น LGBTQ+ โดนล้อและรังแก สภาพสังคมภายในรั้วโรงเรียนที่กลุ่มคน LGBTQ ต้องพบเจอและส่งผลเชิงลบต่อสภาพร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าจะเป็นการขาดเรียน ภาวะซึมเศร้า หรือความพยายามฆ่าตัวตายและยังสะท้อนให้เห็นมาตรการป้องกันและแก้ไขของทางสถานศึกษาที่ยังทำได้ไม่ดีมากนัก นวนิยายเรื่องนี้ ได้นำเสนอผลผลิตจากอิทธิพลของระบบการศึกษาที่ส่งผลอย่างมากต่อทัศนคติ ตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตของผู้เรียน ซึ่งแสดงออกโดยการกล่าวถึงสถานศึกษาอันเป็นภูมิหลังของตัวละคร ดังความบางตอนว่า

“ลืบทื่นจบจากโรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ 10 และโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ 21
จากนั้นเข้าทำงานในตำแหน่งรองผู้บังคับชุดปฏิบัติการรบพิเศษ สังกัดกองรบพิเศษ (พลร่ม) ที่ 1 หรือที่
รู้จักกันในนาม พลร่มป่าหวาย รายนี้เคร่งขรึม พุดน้อย รักจะคลุกคลีอยู่แต่กับเพื่อนพ้องน้องพี่ที่ค่าย
เอราวัณ นานทีจึงจะกลับบ้านมาเยี่ยมพ่อแม่และพี่ชายฝาแฝดที่กรุงเทพฯ”

(ปราปต์, 2562, น.172-173)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการได้รับการศึกษาของตัวละครลืบทื่นซึ่งเป็นพ่อของพิรณัฐ ลืบทื่นจบการศึกษาจากโรงเรียนเตรียมทหารและโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้จะมีวิธีการสอนที่เข้มงวด สอนให้มีบุคลิกที่น่าเกรงขาม มีอำนาจ ตามแนวคิดปิตาธิปไตย ทำให้ลืบทื่นได้นำความคิดที่ถูกปลูกฝังมาใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเกิดภาพการใช้อำนาจ

กับคนในครอบครัว และยึดมั่นในความเป็นชายโดยพยายามบังคับเพื่อเปลี่ยนแปลงลูกตัวเองให้เป็นไปตามบรรทัดฐานที่ตัวเองเชื่อ

“ณัฐเพลา ๆ เรื่องเขียนเล่นก็ดีเหมือนกัน จะได้อ่านหนังสือเรียน
 มากหน่อย พ่อเขาอยากให้เราย้ายไปเรียนม.ปลายที่โรงเรียนใหม่ ที่นั่นนักเรียน
 เขาสอบติดเตรียมทหารกันได้ทุกปีเลยนะ

...การย้ายที่เรียนนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ จากดารานักแสดงในจอทีวี พิธีกรประทับตาประทับใจชายหนุ่มในชีวิตจริงเป็นครั้งแรก

....เขารู้ว่าฝันครั้งนี้แทบไม่มีสิทธิ์เป็นจริง แต่อย่างน้อยการมีของขวัญทางสายตาก็ช่วยให้มีกำลังใจมาเรียนในที่ที่มีแต่เด็กผู้ชายน่าเบื่อ หรือมีพวกออกสาวซึ่งพยายามจับผิดและยึดเยียดว่าทุกคนเป็นเหมือนตัวเอง...”

(ปราปต์, 2562, น.330-331)

จากความดังกล่าวเป็นการนำเสนอภาพสังคมในโรงเรียนชายล้วนทั่วไปที่จะมีคนกลุ่มชายรักชายภายในโรงเรียนที่สามารถแสดงความเป็นตัวเองออกมาได้อย่างเปิดเผย พยายามจะจับผิดว่ามีใครที่เหมือนพวกเขาแต่เก็บความลับไว้ ซึ่งสะท้อนภาพสังคมโรงเรียนในประเทศไทยได้อย่างชัดเจน และเป็นภาพที่เกิดขึ้นจริงในสังคมอย่างที่สุด กลุ่มคนที่สามารถแสดงตัวตนได้มักจะคอยสังเกตผู้ชายคนอื่นว่ารสนิยมเดียวกันหรือไม่

นวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera

ลักษณะของสิ่งแวดล้อมภายในสถานศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีความอิสระเสรีมากตามที่ใครหลายคนเข้าใจ เพราะยังคงมีกฎระเบียบในโรงเรียนที่นักเรียนทุกคนต้องเคารพปฏิบัติ เพียงแต่แตกต่างกันดังที่ Overseas Ed Group (2561) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะและรูปแบบการใช้ชีวิตของเด็กวัยรุ่นชาวอเมริกันในโรงเรียนว่า โรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาจะให้ความสำคัญต่อการตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบในหน้าที่และงานที่นักเรียนแต่ละคนได้รับมอบหมายมากกว่าการให้ความสนใจต่อสิ่งภายนอกเช่น การแต่งกาย หรือทรงผมต่าง ๆ เหมือนกับโรงเรียนของประเทศไทย โดยไม่มีการบังคับใช้การสวมใส่ยูนิฟอร์ม แต่จะมีกฎบังคับบางอย่างเช่น ความสั้นยาวของกระโปรง รอยสักต่าง ๆ ทุกคนมีความคิดที่เป็นเอกเทศ และสามารถรับฟังความคิดเห็นคนอื่นได้ ซึ่งดูเหมือนว่าสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนของประเทศไทยจะให้ความเป็นอิสระ และไม่ได้ให้ความสนใจต่อการแสดงออกภายนอกตามความชอบไม่ว่าจะเป็นทรงผม การแต่งกาย หรือรวมไปถึงการแสดงออกทางเพศ แต่ในความเสรีและความหลากหลายทางวัฒนธรรมก็ยังคงทำให้ผู้คนคิดและแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาด้วยทัศนคติความเชื่อของแต่ละคน ซึ่งยังคงมีการเหยียดเพศ รวมไปถึงสีผิวและเชื้อชาติกันอยู่ ซึ่งจะพบเห็นได้ผ่านข่าว และหนังภาพยนตร์ต่าง ๆ The Way He Looks (2014) Love Simon (2018) ยังคงปรากฏฉากของการเหยียด ล้อ และรังแกกลุ่มคนเพศทางเลือก

ภายในนวนิยายเรื่อง *What if it's us* ก็ยังคงปรากฏให้เห็นภาพของกลุ่มคนเพศทางเลือก ยังไม่ได้รับการปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม และเท่าเทียมกับเพศอื่น ๆ ภายในสถานศึกษา เช่น

ในตอนที่เป็นกำลังเล่าถึงดีแลน เพื่อนชายคนสนิทของเขา หลังจากเบนตัดสินใจแสดงออกว่าตัวเองเป็นเกย์ที่โรงเรียน ในขณะที่คนในโรงเรียนทำตัวต่างไปจากเดิม แต่ดีแลนก็ยังปฏิบัติตัวต่อเบนตามปกติ

*ตอนที่ผมเริ่มโอเคกับการเปิดตัวเป็นเกย์ที่โรงเรียน ผมจะรู้สึกประหม่า
ตลอดเวลาไปโรงเรียน เหมือนทุกคนคิดว่าผมจะพยายามแอบมองพวกเขา*

(Becky Albertalli and Adam Silvera 2018, pp. 29)

เบนเล่าถึงอัตสันที่เป็นแฟนเก่าของเขาว่าอัตสันเป็นคนมั่นใจและเปิดเผยว่าตัวเองเป็นเกย์มาก่อนอยู่แล้ว และมีวิธีรับมือกับนักเรียนคนอื่นที่ชอบมาหาเรื่องวิจารณ์เกี่ยวกับท่าทางการแสดงออกของเขาว่า

*อย่างตอนที่เขาตอกกลับไอ้พวกขยะที่โรงเรียนที่มาหาเรื่องเขาเพราะ
ท่าทางอ่อนแอ หรือตอนที่เขาช่วยให้ผมลืมความคิดโง่ ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ผมชาย
ควรจะเป็นยังไง*

(Becky Albertalli and Adam Silvera 2018, pp. 30)

จากตัวอย่างสถานการณ์ข้างต้นทำให้ทราบถึงสภาพสังคมภายในรั้วโรงเรียนของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้บริบทของสังคมใหญ่จะพยายามผลักดันความเท่าเทียมกันทางเพศ มากน้อยเพียงใด แต่ก็ยังคงมีบุคคลบางกลุ่มที่มีทัศนคติต่อกลุ่มคนเพศทางเลือกในแง่ลบหลงเหลืออยู่ในสังคม ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความเชื่อและค่านิยมที่ส่งผ่านจากรอบครัว และความเชื่อทางศาสนา ด้วย ซึ่งแต่ละคนก็จะยึดถือและแสดงออกมาแตกต่างกัน

จากผลการวิเคราะห์ประเด็นการศึกษาในนิยายทั้งสองเรื่องพบว่าสังคมไทยกับสังคมประเทศสหรัฐอเมริกามีความแตกต่างกันตรงที่ ระบบการศึกษาของโรงเรียนเตรียมทหารของไทย มีการปลูกฝังค่านิยมในการปฏิบัติตัวของเพศชายว่าควรแสดงออกอย่างไร ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีอยู่ในสังคมไทยมาอย่างยาวนานจนทำให้เกิดเป็นค่านิยมและความเชื่อต่อคนรุ่นก่อนและส่งผลต่อการยึดถือปฏิบัติต่อกันในครอบครัว ทำให้ส่งผลต่อการกล้าแสดงออกของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ เมื่อเทียบกับสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกาก็พบว่าสังคมภายในโรงเรียนไม่ได้มีการปลูกฝังค่านิยม การแสดงออกทางเพศให้เห็น ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะแสดงออกอย่างไรก็ได้ไม่มีกฎระเบียบมาจำกัด แต่ถึงอย่างไรสังคมไทยและอเมริกามีความเหมือนกันภายใต้สังคมของรั้วโรงเรียนคือ เมื่อแสดงออกว่าเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศแล้ว ก็จะมีบุคคลบางกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยมากลั่นแกล้ง

จากการศึกษาและวิเคราะห์ภาพสะท้อนทางสังคมผ่านสถาบันครอบครัว สถาบันสังคม ผ่านความเชื่อ และศาสนา และภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษาในนวนิยายเรื่อง *คุณหมิปาฏิหาริย์* ของ

ปราปต์ กับ What if it's us ของ Becky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยพบว่าการแสดงออกทางเพศของกลุ่มคนชายรักชายมีความแตกต่างกันไปตามความเชื่อ และค่านิยมที่อยู่คู่กับสังคมนั้น จากการศึกษาดูเหมือนว่าประเทศสหรัฐอเมริกาจะดูมีความอิสระเสรีต่อการแสดงออกทางเพศได้มากกว่าสังคมไทย แต่ก็ยังมีข้อจำกัดบางอย่างที่เหมือนกันคือ การเป็นสังคมแบบผสม ส่งผลต่อข้อจำกัดในการแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะ โดยสามารถอธิบายได้ว่าประเทศไทยเป็นสังคมแบบผสมแบบแนวคิดอนุรักษนิยมมากกว่าแนวคิดสมัยใหม่ทำให้การแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะมีข้อจำกัดกว่าสังคมอเมริกาที่มีแนวคิดแบบสมัยใหม่มากกว่าแนวคิดแบบอนุรักษนิยม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera” ได้ศึกษาการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งนวนิยาย และภาพสะท้อนชายรักชายจากนวนิยายของประเทศไทย กับของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาวิเคราะห์เอกสาร และการวิเคราะห์เนื้อหาของนวนิยาย โดยการอ่านพิจารณาแบบตีความ แล้วสรุปเนื้อหา เปรียบเทียบตามกรอบความคิดการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชาย ของนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera โดยแบ่งหัวข้อการศึกษาเป็นดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera” สามารถสรุปผลการวิจัยโดยแบ่งการศึกษออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

จากการศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการแต่งในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษาตามหัวข้อต่าง ๆ ได้ ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการวางโครงเรื่อง (Plot)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่องจากนวนิยายทั้งสองเรื่องมีรูปแบบคล้ายคลึงกัน คือ มีลักษณะเป็นโครงเรื่องแบบใหม่ วิธีการเปิดเรื่อง คือบรรยายผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ผู้แต่งเลือกใช้ปมปริศนาที่ชวนให้ผู้อ่านต้องการค้นหาคำตอบ

ภายในเรื่อง โครงเรื่องส่งเสริมให้ตัวละคร ฉากและบรรยากาศภายในเรื่องดำเนินไปในทิศทางที่เหมาะสม มีการสะท้อนให้เห็นความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของมนุษย์ คือ มีเหตุการณ์ ปัญหา การขัดแย้งกันของผู้คน หรือสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถพบในชีวิตประจำวันอันได้แก่ ค่านิยมของสังคมไทย และอเมริกาที่มีต่อคนกลุ่มชายรักชาย ความขัดแย้งในตัวเองเรื่องการตัดสินใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความขัดแย้งทางด้านผลประโยชน์ เป็นต้น และนอกจากนี้ภายในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ ยังปรากฏเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ คือ เหตุการณ์ที่ตุ๊กตาทมิกลายเป็นคน และการที่สิ่งของ เครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในบ้านมีความรู้สึกนึกคิด และพูดสนทนาโต้ตอบกันได้คล้ายกับมนุษย์

ผู้วิจัยจึงขอสรุปการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการวางโครงเรื่องที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการวางโครงเรื่อง

หัวข้อการวิเคราะห์โครงเรื่อง	ชื่อเรื่อง	
	เรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ของ ปราปต์	เรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera
ตอนเริ่มเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> - เริ่มเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์กล่าวถึงตัวละครหลักทั้งสองตัว - เริ่มเรื่องแบบการย้อนเหตุการณ์สลับไปมา 	<ul style="list-style-type: none"> - เริ่มเรื่องผ่านอารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครหลักทั้งสองตัว - เริ่มเรื่องแบบตามลำดับปฏิทิน
ตอนดำเนินเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> - ดำเนินเรื่องโดยการผูกปม สร้างความขัดแย้งมากกว่าหนึ่งปม โดยเป็นการขัดแย้งกับผู้คน และสังคมรอบตัวของตัวละครหลัก 	<ul style="list-style-type: none"> - ดำเนินเรื่องโดยการผูกปม สร้างความขัดแย้งมากกว่าหนึ่งปม ผ่านอุปสรรคในระหว่างที่สองตัวละครหลักที่กำลังเริ่มเรียนรู้กัน
จุดวิกฤตของเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างสถานการณ์ให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และคาดเดาความเป็นไปของเรื่องอยู่ตลอดเวลา 	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างสถานการณ์ต่าง ๆ โดยให้มีการเกิดปมปัญหามากกว่าหนึ่งปมกับตัวละครในระยะเวลาที่ไล่เลี่ยกัน
	<ul style="list-style-type: none"> - จุดวิกฤตของเรื่องนี้มีความถี่ค่อนข้างมากและต่อเนื่องกันไปจนจบเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> - จุดวิกฤตของเรื่องนี้มีความถี่ค่อนข้างมากและต่อเนื่องกันไปจนจบเรื่อง
จุดคลี่คลายของเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> - อาศัยเหตุการณ์บังเอิญ ความประจวบเหมาะของช่วงเวลา โอกาสที่เป็นส่วนช่วยให้เรื่องราวต่าง ๆ คลี่คลายลง 	<ul style="list-style-type: none"> - อาศัยเหตุการณ์บังเอิญ ความประจวบเหมาะของช่วงเวลา โอกาสที่เป็นส่วนช่วยให้เรื่องราวต่าง ๆ คลี่คลายลง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการวางโครงเรื่อง (ต่อ)

หัวข้อการวิเคราะห์โครงเรื่อง	ชื่อเรื่อง	
	เรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ของ ปรাপต์	เรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera
ตอนจบเรื่อง	- ปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม	- ปิดเรื่องแบบชีวิตจริงหรือแบบที่ทำให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์เอง

จากตารางสามารถสรุปได้ว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องมีกลวิธีในการวางโครงเรื่องที่เหมือนกันในส่วนของ การเริ่มเรื่องที่เริ่มบรรยายผ่านตัวละคร การดำเนินเรื่องอาศัยการผูกปมที่สร้างความขัดแย้งมากกว่าหนึ่งปม จุดวิกฤติของเรื่องมีความถี่สูง เพราะมีการสร้างสถานการณ์ให้ตัวละครตกอยู่ในภาวะคับขันภายใต้เวลาที่จำกัด และการคลี่คลายเรื่องอาศัยเหตุการณ์บังเอิญและความประจวบเหมาะของเวลา และโอกาสช่วยให้ปัญหาต่าง ๆ คลี่คลายลง ความแตกต่างในกลวิธีการวางโครงเรื่อง

นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้คือ ในเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรাপต์ มีการเริ่มเล่าเรื่องแบบย้อนเหตุการณ์สลับไปมา และปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม แต่ในเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera มีการเริ่มเล่าเรื่องราวแบบตามลำดับปฏิทิน และปิดเรื่องแบบชีวิตจริงหรือแบบที่ให้อ่านคาดเดาเหตุการณ์เอง

2. กลวิธีการสร้างตัวละคร (Character)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายทั้งสองเรื่องปรากฏให้เห็นทั้งในรูปแบบตัวละครแบบกลมและแบบแบน การสร้างตัวละครภายในเรื่องมีพฤติกรรมใกล้เคียงกับมนุษย์ มีความสมจริงทางด้านอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก และการกระทำลักษณะทางจิตใจ และด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์อย่างชัดเจนและเหมาะสม

ผู้วิจัยจึงขอสรุปการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการสร้างตัวละครที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรাপต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละคร

ชื่อเรื่อง และชื่อตัวละคร	หัวข้อการวิเคราะห์การสร้างตัวละคร							
	วิธีการนำเสนอตัวละคร		ลักษณะตัวละคร		รายละเอียดการนำเสนอตัวละคร			
	โดยตรง	โดยอ้อม	แบบกลม	แบบแบน	ด้านรายละเอียดเชิงประวัติ	ด้านลักษณะทางกายภาพ	ด้านลักษณะทางจิตใจ	ด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์
เรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์								
1. เต้าหู้ (ตุ๊กตาทมิสีขาว)	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	✓
2. พีรณัฐ บุระรัตน์ (ณัฐ)	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	✓
3. ทาธาธ คล้ายอนันต์ (ธาธ)	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓
เรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera								
1. อาร์เธอร์	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓
2. เบน	✓	-	-	-	✓	✓	✓	✓

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ และนวนิยายเรื่องเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีกลวิธีการสร้างตัวละครที่เหมือนกันคือ นำเสนอตัวละครโดยตรงทุกตัว ปรัชญาการสร้างตัวละครทั้งลักษณะแบบกลมและแบบแบน และมีรายละเอียดของตัวละครด้านรายละเอียดเชิงประวัติ ทางกายภาพ ด้านจิตใจ และด้านวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอย่างมีนัยสัมพันธ์อย่างเหมาะสม ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจลักษณะของตัวละครได้ดี

3. กลวิธีการสร้างแก่นเรื่อง (Theme)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการสร้างแก่นเรื่องของนวนิยายทั้งสองเรื่องมีความแตกต่างกัน ดังนี้ นวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ ผู้แต่งพยายามตีแผ่ชีวิตของคนกลุ่มชายรักชายในสังคมไทยที่ยังขาดความเท่าเทียม สะท้อนให้เห็นค่านิยม ความเชื่อ และแนวคิดต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับในความหลากหลายทางเพศผ่านการต่อสู้กับทัศนคติ ความเชื่อของคน

ใกล้ชิดในสังคมของตัวละคร ส่วนในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera ผู้แต่งต้องการสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และกิจวัตรประจำวันของคนกลุ่มชายรักชายผ่านกิจกรรม เหตุการณ์ต่าง ๆ อันปกติทั่วไปที่คนส่วนใหญ่ทำในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง และสร้างค่านิยมอันดีงามในการปฏิบัติตนต่อกลุ่มคนประเภทดังกล่าวอย่างเหมาะสม และเสมอภาค

4. กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ (Setting)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ในนวนิยายทั้งสองเรื่อง ผู้แต่งได้มีการสร้างฉากและบรรยากาศภายในเรื่องที่มีความสมจริง มีความสอดคล้องต่อแนวคิด ความเชื่อ ค่านิยม วิธีการดำเนินเรื่อง และสังคมที่ปรากฏอยู่ภายในเรื่องได้อย่างดี ผู้แต่งมีการบรรยายรายละเอียดแต่ละฉากออกมาได้อย่างชัดเจน ฉากกับสถานที่ที่ปรากฏภายในเรื่องล้วนมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับตัวละคร และพบว่ามี การบรรยายบรรยากาศต่าง ๆ ที่ช่วยให้ตัวละครสื่ออารมณ์ออกมาได้อย่างเหมาะสม

ผู้วิจัยจึงขอสรุปการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการสร้างฉากและสถานที่ที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างฉากและสถานที่

ชื่อเรื่อง	ประเภทของฉากและสถานที่			
	ฉากและสถานที่ที่ธรรมชาติ	ฉากและสถานที่สิ่งประดิษฐ์	ฉากและสถานที่ที่ดำเนินชีวิตของตัวละคร	ฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
เรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์	-	✓	✓	✓
เรื่องWhat if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera	-	✓	✓	✓

จากตารางพบว่านวนิยายทั้งสองเรื่องมีการใช้ฉากและสถานที่ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากและสถานที่ในการดำเนินชีวิตของตัวละคร และฉากและสถานที่สภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม และไม่พบการใช้ฉากและสถานที่ที่ธรรมชาติ สะท้อนให้เห็นว่าเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง ซึ่งมีการบรรยายฉากและบรรยากาศได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม วัฒนธรรม และตัวละครภายในเรื่อง

5. กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมองที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีมุมมองการเล่าเรื่องเหมือนกันคือ ใช้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า โดยแทนผู้เล่าว่า ‘ผม’ แตกต่างกันที่วิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านตัวละครสองตัวคือเต้าหู้และตาธารที่ขึ้นอยู่กับว่าตัวละครนั้นได้เข้าไปข้องเกี่ยวในเหตุการณ์อย่างไร แต่ในนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ผู้แต่งมีรูปแบบการเล่าเรื่องที่ตายตัว คือ กำหนดบทบาทการเล่าเรื่องโดยสลับให้ตัวละครหลักอย่างอาร์เธอร์และเบน เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นผ่านมุมมองที่มีต่อเหตุการณ์เดียวกันคนละบทเพื่อสะท้อนให้เห็นความรู้สึก ทักษะ และความคิดในจิตใจของตัวละครทั้งสองตัวต่อหนึ่งเหตุการณ์

6. กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีในการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษาที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีลักษณะเหมือนและแตกต่างกัน

ผู้วิจัยจึงขอสรุปการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา ที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา

ชื่อเรื่อง	การใช้ถ้อยคำ		การใช้ความเปรียบ			ประโยค	
	การใช้คำที่มีความหมายตรง	การใช้คำที่มีความหมายแฝง	การเปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย	การอุปโลกน์	การใช้สัญลักษณ์	ประโยคแบบสั้น	ประโยคยาวแบบความซับซ้อน
คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-

จากตารางพบว่าในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีการใช้ลีลาการเขียนผ่านการใช้ถ้อยคำ ความเปรียบ และประโยคที่มีความหลากหลายและเหมาะสมต่อการดำเนินเรื่อง ปรากฏการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรง และความหมายแฝง การใช้ความเปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย การอุปโลกน์ และการใช้สัญลักษณ์ การใช้ประโยคภายในเรื่องพบว่าเป็นประโยคแบบสั้น กระชับ และเข้าใจง่าย

นอกจากนี้จากการศึกษาและวิเคราะห์น้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่งจากนวนิยายทั้งสองเรื่องพบว่า มีความแตกต่างกันดังนี้ กลวิธีการเขียนหรือลีลาในการเล่าเรื่องของปรាប់ในนวนิยายเรื่องคุณหมิปาฏิหาริย์ สะท้อนให้เห็นว่าผู้แต่งมีความสามารถผูกโยงปม และเรื่องราวต่าง ๆ ภายในเรื่องให้มีความซับซ้อนน่าติดตาม และมักสอดแทรกสิ่งทีนอกเหนือจากเรื่องราวความรักภายในเรื่องเพื่อเป็นการสะท้อนสังคมอย่างกว้างขวาง ในขณะที่ภายในเรื่อง What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ผู้แต่งเลือกใช้การดำเนินเรื่องอย่างเรียบง่าย และสะท้อนเรื่องราวความรักของครอบครัว เพื่อน และคนรักมากกว่าการสะท้อนภาพสังคมอื่น ๆ เพื่อให้ผู้อ่านได้อิ่มเอมกับบรรยากาศรักโรแมนติก และความสนุกสนานต่าง ๆ ภายในเรื่อง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera

จากการศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษิตตามหัวข้อต่าง ๆ ได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย

ชื่อเรื่อง หัวข้อ	คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปรាប់	What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera
ภาพสะท้อนผ่านสถาบัน ครอบครัว	มีการสะท้อนความเป็น ปิตาธิปไตยสูงในสังคมไทย	ครอบครัวมีความใกล้ชิดสนิท สนม มีความเป็นอิสระสูง และมี การเปิดใจยอมรับฟังในความคิด เห็นในเรื่องต่าง ๆ ของคนใน ครอบครัว
ภาพสะท้อนผ่านสถาบัน สังคม	สภาพสังคมมีลักษณะเป็นสังคม แบบผสม ที่ปรากฏแนวคิด อนุรักษนิยมมากกว่าแนวคิด สมัยใหม่	สภาพสังคมมีลักษณะเป็นสังคม แบบผสม ที่ปรากฏแนวคิด สมัยใหม่มากกว่าแนวคิด อนุรักษนิยม
ภาพสะท้อนผ่านความ เชื่อ และศาสนา	มีการยึดถือความเชื่อและ ขนบธรรมเนียมแบบดั้งเดิม และสะท้อนให้เห็นว่าอิทธิพล ของความเชื่อที่มีผลต่อคนใน สังคมไทยนั้นเปลี่ยนแปลงได้ ยาก	ผู้คนยึดถือศาสนาโดยไม่ได้ปฏิบัติ ตามขนบอย่างเคร่งครัด มีการ ปรับเปลี่ยนแนวทางในการนับถือ ศาสนาให้เข้ากับรูปแบบการ ดำเนินชีวิตในสังคมที่มีการ เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ตารางที่ 5 ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย (ต่อ)

ชื่อเรื่อง หัวข้อ	คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์	What if it's us ของ BaECKy Albertalli และ Adam Silvera
ภาพสะท้อนผ่าน สถาบันการศึกษา	มีการถ่ายทอดชุดความคิดความ เป็นปิตาธิปไตยในสถานศึกษา และพบว่าหากเปิดเผยรสนิยม ทางเพศ อาจเป็นที่จับตามอง และถูกกลั่นแกล้ง	สถาบันการศึกษามีความเป็น อิสระ ไม่มีการก้าวท้าวทางด้าน ความคิดความชอบ แต่ยังคงกลุ่ม คนบางส่วนกลั่นแกล้งกลุ่มคนที่มี ความหลากหลายทางเพศที่ เปิดเผยตนเอง

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยายทั้งสอง เรื่องพบว่าการสะท้อนภาพสังคมผ่านสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมที่มีความแตกต่างกัน จากผล การศึกษาและวิเคราะห์พบว่าสถาบันครอบครัวของไทยผู้ที่เป็นหัวหน้าครอบครัวมีอิทธิพลสูงสุดต่อ การแสดงออกทางด้านความคิดและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัว ทำให้คนกลุ่มชายรักชาย รวมไปถึงกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศอื่น ๆ ไม่กล้าเปิดเผยตัวตนและรสนิยมทางเพศของตน เพราะกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนภายในครอบครัว ซึ่งต่างจากสถาบันครอบครัว ของชาวอเมริกาที่มีรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวที่มีความเป็นประชาธิปไตยสูง ผู้ปกครองมีหน้าที่ดูแลและให้การสนับสนุนสมาชิกภายในครอบครัวตามที่รัฐกำหนด บรรยากาศภายในครอบครัวมีความผ่อนคลายมากกว่าของประเทศไทย เห็นได้จากภายในเรื่อง What if it's us ของ BaECKy Albertalli และ Adam Silvera ตัวละครที่เป็นลูกสามารถพูดคุย และปรึกษาเรื่องต่าง ๆ กับพ่อแม่ได้อย่างอิสระ พ่อแม่รับฟังความคิดและความรู้สึกของลูก มีการพูดคุยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ในครอบครัวเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ซึ่งส่งผลต่อการแสดงออกของคนกลุ่มชายรักชายที่ รู้สึกปลอดภัย และกล้าที่จะเปิดเผยรสนิยมทางเพศของตนโดยไม่ต้องกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ภาพสะท้อนผ่านสถาบันทางสังคมภายในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ เป็นสังคมแบบผสม กล่าวคือเป็นสังคมที่รวมแนวคิดอนุรักษนิยมและแนวคิดสมัยใหม่ไว้ด้วยกัน แต่จะแตกต่างกันตรงที่สังคมไทยปรากฏแนวคิดอนุรักษนิยมมากกว่าแนวคิดสมัยใหม่ เห็นได้จาก ภายในเรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ การแสดงออกทางความคิด การกระทำของตัวละครที่ เป็นคนรุ่นเก่า เช่น น้ำจั้น ที่มีมุมมองต่อกลุ่มคนที่มีรสนิยมทางเพศที่ขัดต่อการประเพณีปฏิบัติตน ตามบทบาททางเพศในชนบดั้งเดิมว่าเป็นโรคจิตวิปริต ซึ่งเป็นความคิดความเชื่อแบบเก่า ในขณะที่ สังคมอเมริกามีการพัฒนาทัศนคติที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในเชิงบวก ดังจะเห็นได้ จากตัวละครต่าง ๆ ภายในเรื่องอันได้แก่ พ่อแม่จากทั้งสองครอบครัวของตัวละครหลัก เพื่อนสนิท และเพื่อร่วมงานต่างปฏิบัติตนต่อกลุ่มคนเพศดังกล่าวอย่างเท่าเทียมโดยไม่ได้คำนึงว่าบุคคลนั้นมี

รสนิยมทางเพศแบบไบ แต่กระนั้นพบว่ายังมีกลุ่มคนบางส่วนที่ยังมีความคิดและทัศนคติต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศแบบเก๋าลงเหลืออยู่ในสังคมซึ่งเป็นส่วนน้อย สะท้อนให้เห็นว่าสังคมอเมริกาเป็นสังคมแบบผสมที่มีแนวคิดสมัยใหม่มากกว่าแนวคิดอนุรักษนิยม

ภาพสะท้อนผ่านความเชื่อ และศาสนาของสังคมไทยทำให้เห็นว่าคนในสังคมยังยึดติดกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมดั้งเดิมที่มีมาอย่างยาวนานโดยเป็นการยึดปฏิบัติที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงให้เท่าทันยุคสมัย เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจมาตั้งแต่สมัยโบราณและส่งผลดีให้กับสังคม จึงไม่มีใครกล้าคิดเปลี่ยนแปลงขนบธรรมเนียมดั้งเดิมเพราะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นดีอยู่แล้ว จะเห็นได้จากการที่ตัวละครมีความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและนำความเชื่อเหล่านั้นไปตัดสินบุคคลอื่นที่มีความคิดต่างจากตนเองว่าเป็นคนที่แปลกแยกจากคนทั่วไป แต่ในสังคมอเมริกาสะท้อนให้เห็นว่าผู้คนมีการเปลี่ยนแปลงความเชื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองดังจะเห็นได้จากการนับถือศาสนาแต่ไม่ได้ปฏิบัติตามหลักของศาสนาอย่างเคร่งครัด

ภาพสะท้อนผ่านสถาบันการศึกษาในสังคมไทยและอเมริกาจากนวนิยายทั้งสองเรื่องไม่ได้ปรากฏให้เห็นถึงการส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศภายในโรงเรียน แต่จะเห็นได้ชัดจากสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่ในสังคมไทยมีการปกปิดรสนิยมทางเพศของตนเองอันมีปัจจัยพื้นฐานมาจากครอบครัวที่ไม่ได้มีการยอมรับในเรื่องดังกล่าว แต่ในสังคมอเมริกาพบว่าการเปิดเผยรสนิยมทางเพศอย่างตรงไปตรงมา และพบการถูกกลั่นแกล้งภายในรั้วโรงเรียนอีกด้วย ซึ่งเป็นผลมาจากการปลูกฝังทัศนคติในเรื่องเพศที่ส่งผ่านความเชื่อ และสถาบันครอบครัวที่แตกต่างกันในสังคม

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษา “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera” เมื่อพิจารณาผลการศึกษสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

การศึกษากลวิธีการแต่งในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecky Albertalli และ Adam Silvera สอดคล้องกับแนวคิดของ ธัญญา สัชพันธานนท์ (2539) ในการศึกษา วรรณกรรมวิจารณ์ โดยนวนิยายเรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ มีกลวิธีการเขียนที่โดดเด่นในการวางโครงเรื่องที่ซับซ้อนน่าติดตาม การสร้างตัวละครที่มีความสมจริง การสร้างฉากและสถานที่ที่มีความหลากหลาย มีการสะท้อนภาพสังคมได้หลากหลายแง่มุม นอกจากนี้ผู้แต่งมีการสอดแทรกทัศนคติของตนเองลงไปในงานเขียนด้านสังคมประวัติศาสตร์และการเมือง ประกอบกับเทคนิคการเล่าเรื่องที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งใช้รูปแบบการนำเสนอนวนิยายโดยการประยุกต์การเล่าแบบนิทานญี่ปุ่น โดยที่เรื่องจะแสดงจากผิวหน้าชั้นนอกสุดแล้วค่อย ๆ เจาะเข้าสู่ตัวตนของตัวละครผสมผสานกับแฟนตาซีตามจินตนาการของผู้แต่ง ซึ่งสอดคล้องกับ

สุพิชญา จันทราช (2561) ในงานวิจัย กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุธาสุณี กล่าวว่า นวนิยายมีลักษณะตัวละครชัดเจน เข้าใจง่าย ทำให้คนอ่านจดจำได้ง่าย ในการบรรยายฉาก ทำให้คนจินตนาการได้อย่างเห็นภาพ ภาษาที่ใช้เข้าใจง่าย ในเนื้อเรื่องยังสอดแทรกความคิด ความรู้ ความเชื่อ ลงไปในนวนิยาย มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นให้ผู้่านติดตาม ในส่วนนวนิยายเรื่อง What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera พบว่ามีกลวิธีในนำเสนอโครงเรื่องแบบเรียบง่าย การสร้างตัวละครที่มีลักษณะคล้ายกับคนในสังคมอเมริกา การใช้ฉากและสถานที่ภายในเรื่องมีความสมจริง และเอกลักษณ์ของผู้แต่งคือการสอดแทรกสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับความนิยมเข้ามาอยู่ในเรื่องผ่านบทบรรยาย และบทสนทนาได้อย่างแนบเนียน ส่งผลให้บรรยากาศภายในเรื่องมีสีสันมากขึ้น เรื่องราวที่เกิดขึ้นอาศัยความรักของตัวละครในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ สอดคล้องกับที่ เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541) พูดถึงนวนิยายแนวโรมานซ์ว่า ความรักเป็นองค์ประกอบที่มีบทบาทมากที่สุดต่อตัวละคร เป็นองค์ประกอบที่ส่งผลไปยังองค์ประกอบอื่น ๆ รวมทั้งมีอิทธิพลต่อผู้อ่านมากที่สุดเช่นกัน แก่นเรื่องและโครงเรื่องในนวนิยายจึงมักเกี่ยวข้องกับความรักของตัวละครเสมอ

อีกทั้งการศึกษาภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราบต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera มีภาพสะท้อนชายรักชายที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมต่าง ๆ ที่คนในสังคมยึดปฏิบัติ ในการสะท้อนภาพสังคมของประเทศไทยในด้านสถาบันครอบครัวของไทยผู้ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว มีอิทธิพลสูงสุดต่อการแสดงออกทางด้านความคิดและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัว ด้านสถาบันสังคมมีการสะท้อนให้เห็นความเป็นสังคมแบบอนุรักษ์นิยมมากกว่าแนวคิดสมัยใหม่ซึ่งส่งผลในการยอมรับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ด้านความเชื่อและศาสนาสังคมไทยยังมีการยึดติดกับขนบวัฒนธรรมความเชื่อดั้งเดิมที่มีมาอย่างยาวนาน ด้วยความคิดที่ว่าสิ่งที่มีติดอยู่แล้ว ด้านสถาบันการศึกษามีสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่ในสังคมไทยมีการปกปิดรสนิยมทางเพศของตนเองอันมีปัจจัยพื้นฐานมาจากครอบครัว นอกจากนี้ในนวนิยายยังมีกรกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ นอกเหนือจากขอบเขตที่กำหนดเพิ่มเติม ได้แก่ ภาพสะท้อนอาชีพกับเพศที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของตัวละครที่เป็นคนกลุ่มชายรักชายโดยมีการนำเสนออาชีพในสายงานวงการบันเทิง ภาพสะท้อนของกฎหมายในสังคมที่มีการเรียกร้องความเท่าเทียมของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศแต่ไม่ได้รับการผลักดันให้บัญญัติออกมาใช้เป็นรูปธรรมอย่างจริงจัง ภาพสะท้อนของการเมืองการปกครองที่สะท้อนให้เห็นระบบอำนาจเผด็จการและความแตกต่างของคนในสังคมที่มีการแบ่งแยกชนชั้นอย่างชัดเจน สอดคล้องกับบงกชกร ทองสุก (2560) ในงานวิจัยเรื่อง มุมมองภาพสะท้อนตัวละครในนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สาม พ.ศ. 2516 - 2557 กล่าวว่า ตัวละครเอกจากนวนิยายมีการพัฒนาการในการแสดงออกที่แตกต่างกันตามปัจจัยทางสังคม ทั้งนี้การปกปิดตนเองว่าเป็นเพศที่สามของตัวละครเพศที่สามเพื่อรักษาสถานภาพของตนเอง ในด้านครอบครัว การทำงาน และการดำเนินชีวิตในสังคม ในขณะที่สังคมของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าภาพสะท้อนสถาบันครอบครัวมีการให้อิสระในการดำเนินชีวิตของสมาชิกในครอบครัว เป็นครอบครัวในรูปแบบ

ประชาธิปไตย ด้านสถาบันทางสังคมมีการพัฒนาทัศนคติที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ในเชิงบวก และการปฏิบัติต่อสมาชิกในสังคมทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่จำกัดเพศ ด้านความเชื่อ และศาสนามีการเปลี่ยนแปลงความเชื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา ด้านสถาบันการศึกษาแสดงให้เห็นความสามารถในการแสดงออกหรือนิยมทางเพศได้อย่างเปิดเผย แต่ถึงอย่างไรก็ตามพบว่ายังมีคนบางกลุ่มที่ยังไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศ เช่นเดียวกับสังคมไทย ซึ่งสอดคล้องกับ สมชาย ปรีชาศิลปกุล (2558) กล่าวว่า โลกตะวันตกในยุคสมัยใหม่ได้เข้าสู่การเปลี่ยนแปลงด้านสังคมวัฒนธรรมที่สำคัญ และส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมุมมองทางเพศของคนในสังคมโดยมีอิทธิพลด้านศาสนา การเมืองการปกครอง และแนวคิดต่าง ๆ ที่ให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมของคนในสังคม

จะเห็นว่านวนิยายถือเป็นวรรณกรรมสามารถเป็นภาพสะท้อนของสังคมได้ ดังปรากฏใน ผลการศึกษาที่นอกจากภาพสะท้อนทั้ง 4 ด้านข้างต้น ยังสามารถสะท้อนภาพสังคมด้านอื่นๆ ซึ่งเป็นผลมาจากภายในสังคมพบปัญหาอยู่มากและยังไม่ได้รับการแก้ไข จึงทำให้ผู้แต่งต้องมีการสะท้อนภาพปัญหาที่กว้างมากยิ่งขึ้น ทั้งในประเด็นอาชีพกับเพศที่ยังมีข้อจำกัดในการประกอบอาชีพของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในบางองค์กร ด้านกฎหมายที่ผู้แต่งพยายามจะนำเสนอในแนวเสียดสีในเรื่องการพยายามเรียกร้องความเท่าเทียมแต่กลับถูกเมินเฉย และความเหลื่อมล้ำทางกฎหมายในสังคมที่เอื้อต่อผู้มีอำนาจมากกว่าประชาชนทั่วไป ตลอดจนด้านการเมืองการปกครองในเรื่องของความคิดและอุดมการณ์ที่แตกต่างกันรวมถึงการแบ่งชนชั้นของคนในสังคม ซึ่งแตกต่างกับสภาพสังคมอเมริกาที่มีการนำเสนอเนื้อหาและรูปแบบการดำเนินเรื่องที่มีความเรียบง่าย เป็นผลมาจากสังคมไม่ได้มีประเด็นปัญหาที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของประชากรในประเทศมากนัก ผู้แต่งจึงเลือกที่จะนำเสนอในประเด็นเรื่องราวความรักของตัวละครมากกว่าการสะท้อนปัญหาของสังคมเหมือนกับสภาพสังคมของประเทศไทย

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera” ผู้วิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะ โดยแบ่งหัวข้อได้ ดังนี้

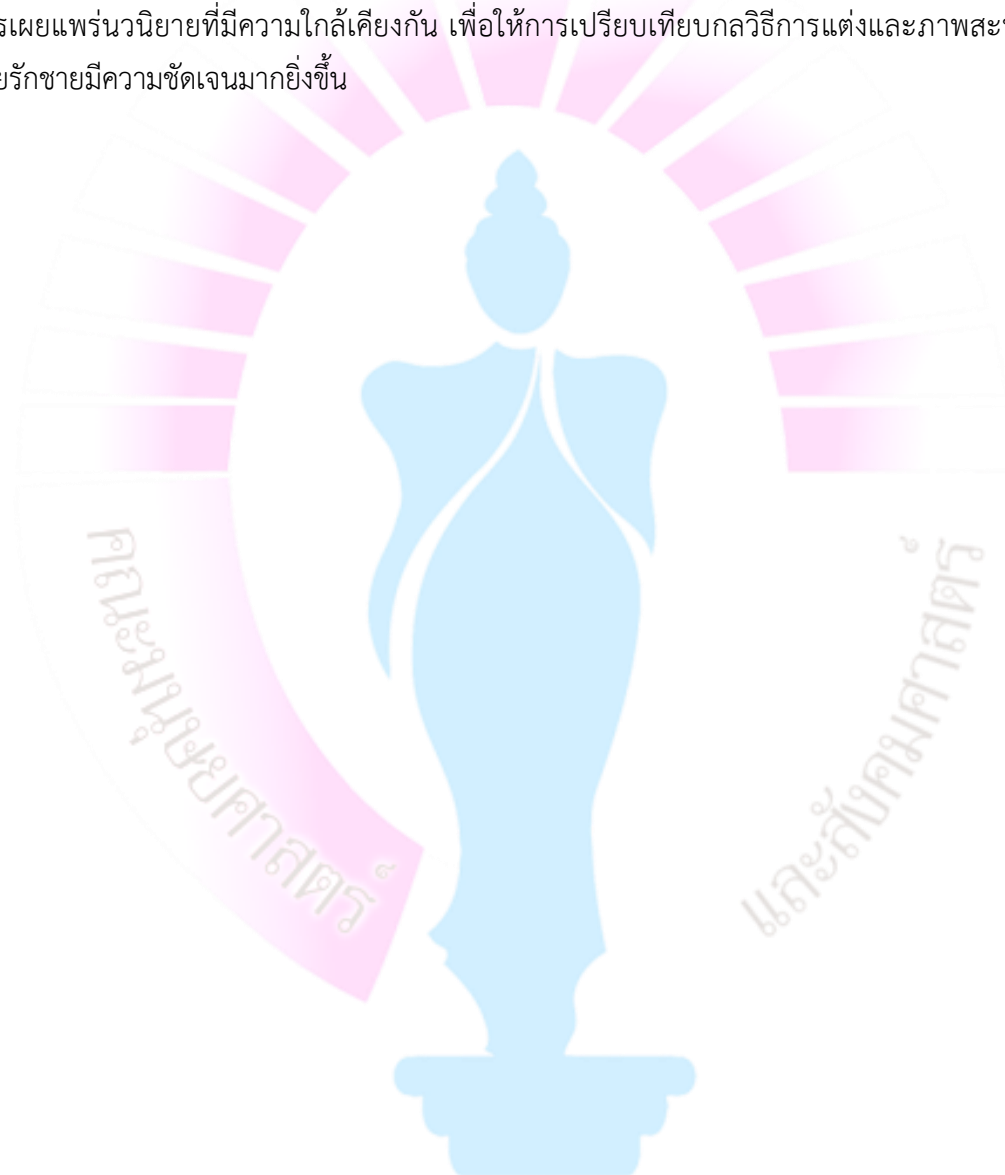
5.3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. งานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมิปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it's us ของ Baecy Albertalli และ Adam Silvera” ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบในหัวข้อกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายเท่านั้น ควรมีการกำหนดขอบเขตการศึกษาให้หลากหลายมากกว่านี้ เพื่อให้ผลการวิจัยออกมาได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง คุณหมี่ปาฏิหาริย์ ของ ปราปต์ กับ What if it’s us ของ Baeky Albertalli และ Adam Silvera” ศึกษาและวิเคราะห์เฉพาะตัวละครชายรักชายที่เป็นตัวละครหลักเท่านั้น หากศึกษาตัวละครรองในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติมอาจทำให้ได้รับข้อมูลที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งต่อไป (ถ้ามี)

1. ควรเลือกศึกษานวนิยายที่มีประเภทเนื้อหาคล้ายคลึงกัน ระยะเวลาของการเผยแพร่นวนิยายที่มีความใกล้เคียงกัน เพื่อให้การเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนชายรักชายมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กฤตพล สุธีภัทรกุล. (2563). *การประกอบสร้างตัวละครชายรกรขายในซีรีส์วาย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย. *วารสารประชากรสังคม*, 15(1), 43-66.
- กาญจนา ปราบปัญญา. (2553). *การศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของ ว.วชิรเมธี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2534). *หลักเบื้องต้นในการศึกษาเรื่องสั้นและนวนิยาย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2510). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____. (2535). *วรรณคดีวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____. (2547). *ความรู้ทั่วไปทางวรรณคดี*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กำจร หลุยยะพงศ์. (2544). *ครอบครัวกับความสัมพันธ์ที่ไม่มีวันแปรเปลี่ยน?*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- ข่าวออนไลน์ RYT9. (2554). *ข้อมูลพื้นฐานประเทศสหรัฐอเมริกา*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://www.ryt9.com/s/expd/1158368>
- ข่าวสดออนไลน์. (2564). *วาทิกัน จะไม่ให้พรการแต่งงานเพศเดียวกัน เรียกลีงนี้เป็น "บาป" และ "ทางเลือก"*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก https://www.khaosod.co.th/around-the-world-news/news_6138430
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (2557). *การรังแกต่อกลุ่มนักเรียนที่เป็นหรือถูกมองว่าเป็นคนข้ามเพศหรือคนรักเพศเดียวกันในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา: รูปแบบ ความชุก ผลกระทบ แรงจูงใจและมาตรการการป้องกันใน 5 จังหวัดของประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล
- คิ้ว วรศิลป์มนตรี. (2563). *Y จีน? สาววายเต็มเมือง แต่ทำไมจีนยังคงปิดกั้น*. สืบค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2564, จาก <https://urbancreature.co/china-ban-y/>
- เครื่องหมายคำถาม. (2561). *5 หนังสือที่ได้รับการโหวตมากที่สุด Goodreads*. สืบค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2564, จาก <https://medium.com/@boriphat95/-goodreads-a7a7347d9b7d>
- โจนาธาน คัลเลอร์. (2561). *ทฤษฎีวรรณคดี: ความรู้ฉบับพกพา* [Literary Theory: A Very Short Introduction] (สุนันทา วรรณสินธ์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: บุ๊คสเคป.
- จรรยาบรรณ เทพศรีเมือง. (2560). *เอกสารประกอบการสอน รายวิชาวรรณกรรมไทยในปัจจุบัน*. อดุรธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ. (2564). กลวิธีการแต่งนวนิยายวายไทย. *การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 12* (น. 477 – 487). สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- จารวี บัวชม. (2558). *โครงสร้าง บุคลิกภาพ และคุณค่าต่อสังคมในนวนิยายของ “กิ้งฉัตร”*. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท. (2560). *ไขข้อข้องใจ “นวนิยายวาย” คืออะไร?*. ข่าวเข้าบันเทิง Springnews. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564, จาก <http://springnews.co.th/2017/0/2>
- เจือ สตะเวทิน. (2518). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- เจริญวิทย์ ฐิติวรารักษ์. (2544). *การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม้ได้ตีพิมพ์), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2550). *ประวัติศาสตร์ของเพศวิถี : ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ/เรื่องเพศในประวัติศาสตร์ไทย*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (วปส.) มหาวิทยาลัยมหิดล, (รายงานในชุดโครงการวิจัย "การสร้างและจัดการความรู้ด้านเพศวิถี เพศภาวะและสุขภาพทางเพศ").
- ชัตสุณี สิ้นธุสิงห์ (2538). *วรรณคดีที่ควา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยณรงค์ ออกุ่น. (2558). *หลักการอ่าน “นวนิยาย” เพื่อการเสพได้ 4 อรรถรส*. (ม.ป.ท.).
- ชีรา ทองกระจาย. (2562). *การพัฒนามนุษย์ในบริบทโลก หน่วยที่ 8 ความเท่าเทียมกันทางเพศสภาพ*. สาขาวิชารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไชยสิริ บุญยกุลศรีรุ่ง. (2553). *เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย* (วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช. (2537). *คนกับหนังสือ*. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์สารคดี.
- ญารารณณ์ ชาญขำนิ, และภัสวาลี นิติเกษตรสุนทร. (2557). *พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยการอ่านและการเขียนนวนิยายออนไลน์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฐิติวัฒน์ สมิตินันท์ (2553). *การสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2535). *การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติม*. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น การศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. (2560). *พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3*. กรุงเทพฯ: ไทยควอลิตี้บุ๊คส์(2006).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ธวัช ปุณโณทก. (2527). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ัญญา สังขพันธ์านนท์.(2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นาคกร.
- บงกชกร ทองสุก. (2560). มุมมองภาพสะท้อนจากตัวละครในนวนิยาย สะท้อนสังคมเพศที่สาม ด้านสถานภาพทางสังคม ปี พ.ศ. 2516- 2557. *วารสารอินทนิลทักษิณสาร*, 12(2). 35-57.
- นิธิวัฒน์ เตมะรัตนานนท์. (2557). *การสร้างความคิดรู้เรื่องเพศของอาจารย์ชายรักชายในสถาบันอุดมศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิตยสาร Elle Thailand. (2564). *เก็บตกโมเมนต์เฉลิมฉลองแห่งความภาคภูมิใจใน Pride Month ส่งตรงมาจากมหานครนิวยอร์ก*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://www.ellethailand.com/nyc-pride-month-2021/>
- นันทน์ภัส พิมพะนิตย์.(2553). *กลวิธีการนำเสนอและมุมมองทางสังคมในนวนิยายรักของพนมเทียน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เบ็คกี้ อัลเบอร์ทอลล์ และอดัม ซิลเวรา. (2562). *What If It's Us [What If It's Us]* (TULIP, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: เอเวอร์ไว.
- บงกชกร ทองสุก. (2560). มุมมองภาพสะท้อนจากตัวละครในนวนิยาย สะท้อนสังคมเพศที่สามด้านสถานภาพทางสังคม ปี พ.ศ. 2516- 2557. *วารสารอินทนิลทักษิณสาร*, 12(2). 35-57.
- บุญเสริม หุตะแพทย์ และคณะ. *แนวการศึกษาชุดวิชาการศึกษาบทบาทชายหญิง*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, มล. (2539). *แฉนวนวรรณกรรม (พิมพ์ครั้งที่2)*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งฯ.
- ประคอง เจริญจิตรกรรม. (2555). *หลักการเขียนวิจารณ์วรรณกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. (2556). *หลักการเขียนวิจารณ์วรรณกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรเมศวร์ กุมารบุญ. (2562). *ทฤษฎีความรัก (Theory of Love) กับ Poramez's love life cycle model*. สืบค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2564, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/618576>.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2531). *การเขียนแบบสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปราปต์. (2562). *คุณหมิปาฏิหาริย์*. สมุทรปราการ: พิมพ์ดี.
- ปณณธร วัฒนปานน. (2564). *เปิดความหมายของแต่ละสีบนธงสีรุ้ง LGBTQ+ หมายถึงอะไรและใครเป็นผู้สร้าง*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://www.vogue.co.th/lifestyle/article/lgbtq-flag-color-meaning>.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ปานิสรา มงคลวาที. (2552). *การนำเสนอภาพกลุ่มชายรักชายในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2550*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปริญทร์ นาคสิงค์ และธาดารี ใต้ฟ้าพูล. (2556). การประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 39(2), 35 – 53.
- เปลื้อง ณ นคร. (2535). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง.
- พีระกัญญ์ สุขโพธารมณณ์และปรีศนี เกศะบุตร. (2553). การปรับตัวโดยการใช้กลไกป้องกันตนเอง. *วารสารนักบริหาร*, 30(4), 119 – 125.
- พิมพ์พญา เจริญศิริพันธ์. (2562). *คุยกับปรাপต์ : โลกไม่สวยของการเป็นนักเขียนและบทเรียนของการถูกโอบยตีในโลกออนไลน์*. a day magazine. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564, จาก <https://adaymagazine.com/writer-prapt/>
- พิมาน แจ่มจรัส. (2550). *การเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ : แสงดาว.
- พระเมษชัย ใจสำราญ. (2559). *แนวคิดปิตาธิปไตยในพระวินัยปิฎก (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- พรทิพย์ วรรัฐกาล. (2553). *ศิลปะและกลวิธีการเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒน์อินเตอร์พริ้นท์.
- พรศรา แซ่ก้วย. (2547). *เกี่ยวกับเพศวิถีในมุมมองสตรีนิยม*. ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พลากร เจียมธีระนาถ. (2554). *วาทกรรมชายเป็นใหญ่ในภาพยนตร์ไทยที่ให้ความสำคัญแก่สตรี*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์. (2555). *การยอมรับตนเองด้านความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย: การวิจัยเชิงคุณภาพแบบทีมผู้วิจัยเห็นชอบร่วมกัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนชิตา หนูแก้ว. (2562). *กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาในนวนิยาย ของ รอมแพง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ยุวพาส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา. (2544). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่2)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2558). *การเขียนบทภาพยนตร์บันเทิง*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งนภา ยรรยงเกษมสุข. (2558). การประกวดความงามกับระบบชายเป็นใหญ่ในพื้นที่สาธารณะ. *วารสารเศรษฐศาสตร์การเมืองบูรพา*. 3(1), 83-105.
- рінฤทัย สัจจพันธ์. (2560). *อ่านวรรณกรรม Gen Z*. กรุงเทพฯ : แสงดาว.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- โรงพยาบาลเปาโลโชคชัย4. (2562). *สงสัยหรือไม่...ทำไมฝรั่งเลี้ยงลูกไม่เหมือนคนไทย*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://bit.ly/3nSHJXH>
- วนิดา บำรุงไทย. (2543). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณนา บัวเกิด. (2532). *เอกสารการสอน ชุดวิชาภาษาไทย 7 (วรรณคดีวิจารณ์สำหรับครู)* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: หจก.ภาพพิมพ์.
- วรรณนา บัวเกิด, นภลัย สุวรรณดา, ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์, นพมาศ ศิริกายะ, ธิดา โมสิกรัตน์, และ กอบกุล อิงคทานนท์. (2538). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 7 (วรรณคดีวิจารณ์สำหรับครู หน่วยที่ 9 - 15)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรรณนะ หนูหมื่น. (2552). *นวนิยายรักร่วมเพศ : ปัญหาและคุณค่าของมนุษย์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วรรณะรัตน์ ไชยวงศ์. (2550). *การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรางคณา สุขม่วง. (2560). *ภาพสะท้อนคนรักเพศเดียวกันในสังคมผ่านภาพยนตร์ไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วิบูลย์วรรณ มุสิกะนุเคราะห์. (2549). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการวรรณกรรมปัจจุบัน*. (ม.ป.ท.).
- วิพุธ โสภวงศ์. (2544). *หนังสือเรียนภาษาไทย การอ่านและพิจารณาวรรณกรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา.
- วิภา กงกะนันทน์. (2540). *กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- _____. (2556). *วรรณคดีศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ลาตพร้าว.
- สมชาย ปรีชาศิลปกุล. (2558). การเมืองเชิงตุลาการและศาลรัฐธรรมนูญไทย. *วารสารนิติสังคมศาสตร์*, 9(1), 82 -125.
- สิตมณี เจียรบุตร, สิริกานต์ จุฑะบาล, อาทิตยา หมดผล, และจอมขวัญ สุทธินนท์. (2561). การวิเคราะห์การสร้างตัวละครตัวเอกที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายในภาพยนตร์เรื่อง Moonlight. *วารสารสหวิทยาการสังคมศาสตร์และการสื่อสาร ราชภัฏรำไพพรรณี*, 1(1), 44-52.
- สุชัยญา วงศ์เวสซ์. (2564). ปมปัญหาในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส. *วารสารพิมพ์เนศวร์สาร*, 17(1), 51-67.
- สุชาดา ทวีสิทธิ์. (2547). *เพศภาวะ: การท้าทายร่างกายการค้นหาดัตตน*. ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุนิฐา กำเนิดทอง. (2557). *กลวิธีกาประพันธ์ในนวนิยายของว.วินิจฉัยกุล ช่วง พ.ศ. 2545 - 2554* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ. (2557). *โคเชอร์มาตรฐานอาหารยิว (Kosher Dietary Law)*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://www.acfs.go.th/halal/kosher.php>
- สุธิวศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2525). *วรรณคดีวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพิศ เอื้องแซะ. (2560). *ภาพสะท้อนสังคมและกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในนิตยสาร "คู่สร้างคู่สม"* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพิชญา จันทราช. (2561). *กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุธชาสุณี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, และพจนา รูปแก้ว. (2549). *การสื่อสารเพื่อการจัดการองค์กรภายในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2537). *วรรณกรรมปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- _____. (2543). *วรรณกรรมไทยในปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : เอส.อาร์.พรินติ้ง.
- เสนาะ เจริญพร. (2548). *ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง*. กรุงเทพฯ : มติชน.
- หทัยวรรณ มณีวงษ์. (2560). *วรรณกรรมวิจารณ์*. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- อนงค์นถ ทอสนัน, ศรีณ จารนัย, และหทัยวรรณมณีวงษ์. *ภาพสะท้อนกลุ่มรักร่วมเพศชาย ในนวนิยายชายรักชาย เรื่อง นิทานพันดาว ของแบคทีเรีย*. *วารสารมนุษย์และสังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 5(2),.45-64.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2519). *พุทธศาสนาชาวบ้าน*. *วารสารสังคมศาสตร์*, 13(3), 43 – 44.
- อรวรรณ วิชญวรรกุล. (2559). *ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อริน พินิจวราภักษ์. (2527). *การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516 - พ.ศ. 2525* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิราวดี ไตคังละ. (2546). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อิงอร สุพันธ์วณิช. (2558). *วรรณกรรมวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงาน.
- แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล. (2561). *ความหลากหลายทางเพศในวัฒนธรรมเอเชีย: 7 ข้อเท็จจริง เพื่อจัดซื้อในงานรวมญาติ*. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564, จาก <https://www.amnesty.or.th/latest/blog/673/>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อเวอริชีส์ เอ็ด กรู๊ป. (2561). *ชีวิตจริงของเด็กไฮสคูลที่ไม่มีในหนังสืออเมริกัน*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://www.oeg.co.th/news/detail/36>
- Becky Albertalli. (2018). *About Becky Albertalli*. Retrieved August 22, 2021, from <https://beckyalbertalli.com/about>
- Bhasin, K. *What Is Patriarchy?*. New Delhi: Women Unlimited, 1993.
- Goodreads. (2018). *Goodreads awards 2018*. Retrieved August 22, 2021, from <https://www.goodreads.com/vi/book/show/36341204-what-if-it-s-us>
- Humm, M. (1992). *Feminisms: A Reader*. Herfordshire: Harvester Wheatsheaf.
- Judaism 101. (2012). *Kashrut : Jewish Dietary*. Retrieved November 21, 2021, from <https://www.jewfaq.org/kashrut.htm>
- Kirszner and Mandel. (1994). *Literature--reading, reacting, writing*. (2nd ed.). NY: Harcourt Brace College Publishers.
- Sternberg, R. J. (1986) *A triangular theory of love*. *Psychological Review*, 93,119-135.
- _____. (1988): *the Triangle of Love Intimacy, Passion, Commitment, and Basic Books* (ISBN 0465087469). Wallby, S. *Theorizing Patriarchy*. Oxford: Basil Blackwell, 1990.
- Tryson,L. (2011). *Using Critical Theory*. London: Routledge.
- Wallby, S. *Theorizing Patriarchy*. Oxford: Basil Blackwell, 1990.
- WORANTEX. (2017). *About USA*. Retrieved November 22, 2021, from https://www.worantex.com/aboutvisacountry_detail.php?coid=1&id=15
- YALSA. (2016). *2016 Top Ten Best Fiction for Young Adults*. Retrieved August 22, 2021, from <https://www.ala.org/yalsa/2016-top-ten-best-fiction-young-adults>

ผู้ทำวิจัย

ชื่อ – สกุล นายพัฒนเศรษฐ์ สุนทรเกษตร
วันเดือนปีเกิด 27 พฤศจิกายน 2542
สถานที่เกิด อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน 444/10 หมู่ 14 ตำบลจอหอ อำเภอเมืองนครราชสีมา
จังหวัดนครราชสีมา 30310
อีเมล 6180107123@nrru.ac.th
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2561 ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา 30000

ชื่อ – สกุล นางสาวปานิสรา เจียกโคกกรวด
วันเดือนปีเกิด 22 ตุลาคม 2541
สถานที่เกิด อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน 272 ถนนภักดีบริรักษ์ ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ 31110
อีเมล 6180107108@nrru.ac.th
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2561 ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา 30000

Biography

Name Mr.Phatthanaset Soonthornkaset

Date of Birth 27th November 1999

Place of Birth Buayai, Nakhon Ratchasima

Current Address 444/10, Moo 14, Joho, Mueang, Nakhon Ratchasima, 30310

E-mail 6180107123@nrru.ac.th

Educational Background

2018 Bachelor of Education program in Thai Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Mueang, Nakhon Ratchasima

Name MissPanisara Chiakhokkrud

Date of Birth 22th October 1998

Place of Birth Nangrong, Buriram

Current Address 272 Phukdeeboriruk Road, Nangrong, Buriram, 31110

E-mail 6180107108@nrru.ac.th

Educational Background

2018 Bachelor of Education program in Thai Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Mueang, Nakhon Ratchasima

